

Giới thiệu Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ

Đây là một cuốn tự truyện của một cậu nhóc đem lòng yêu cô chủ nhỏ của mình và phiêu bạt khắp thế giới.

Chuyện được tác giả lên ý tưởng từ những ngày học cấp 2. Dựa trên cảm xúc thật của tác giả về mối tình với một cô gái, nhưng cô ấy lại là học hàng của tác giả. Những cảm giác tội lỗi vẫn không thể làm tác giả từ bỏ được tình cảm của mình. Chính vì vậy truyện "Thằng nhỏ giúp việc và cô chủ nhỏ đã ra đời".

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-1: Đôi lời chú thích

Trước khi vào chap tôi muốn mọi người hiểu thêm nhé

VD: (tiếng Anh) có nghĩa người đó đang nói tiếng Anh

(Tiếng Pháp) có nghĩa đang nói tiếng Pháp. Nói chung các câu từ nước ngoài đều được dịch ra nên các bạn đừng thắc mắc tại sao người Nước ngoài lại nói tiếng Việt nhé

Hồi trước mình cũng anh mình là người Bỉ có dạy đôi từ thôi, mình cũng không thể diễn tả như nhà văn bằng tiếng Pháp, mình cũng định học lại nhưng mình đang học tiếng Ý rồi

Văn không hay lắm mọi người thông cảm và ủng hộ cho em nhiều nhé, truyện còn dài..

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 1-2: Ngày đầu đi làm

Mọi người biết không, tôi luôn nghĩ “Ôi sao cuộc đời bất hạnh quá”

Vậy đấy, tôi là con một trong một gia đình bình thường, cha mẹ tôi là trẻ mồ côi, ba tôi từng bán vé số, mẹ tôi bán hàng rong, chuyện tình của họ như một cuốn tiểu thuyết, mỗi lần nghe mẹ kể tôi đều tự hào. Ba mẹ tôi sau khi cưới nhau đã làm nên một tiệm ăn nhỏ, tuy nhỏ nhưng ấm cúng. Tôi đợt này là đã thi chuyển cấp, ba tôi hứa nếu tôi là học sinh giỏi năm lớp 9 ông hứa sẽ mở cho tôi một tiệm bán ngọt theo như ý của tôi.

Tôi nỗ lực cuối cùng cũng đạt theo ý nguyện của ông, tôi buôn bán bánh ngọt trong thời gian hè và đợi kết quả thi chuyển cấp. Bạn biết không nếu không có chuyện đó xảy ra thì cuộc đời tôi là cuộc đời mà bao đứa trẻ thèm muốn

Ba mẹ tôi lái xe qua đường về quán bánh của tôi, ở ngã ba, một chiếc xe tải mất phanh vượt đèn đỏ đã cướp đi cha mẹ của tôi. Nó xảy ra quá nhanh và bất ngờ, tôi bất lực mắt nhoè đi, dưới gầm chiếc xe tải là người thân duy nhất của tôi. Ông trời trên người tôi sao, tôi chỉ có hai người là người thân vậy mà ông trời lỡ cướp đi sinh mạng của họ.

Trời đất suy sụp, sau đó gia sản của nhà tôi không cánh mà bay, một vụ trộm xảy ra lúc tôi khóc trên quan tài của ba mẹ, có kẻ đã lên vào phòng ngủ lấy hết tiền bạc và giấy tờ nhà đất.

Bây giờ tôi chính thức trở thành kẻ vô gia cư, một tiệm bánh ngọt và ít tiền trong quán. Cũng may giấy tờ đất quán bánh tôi để ở quán.. Không thì chắc có lẽ ai cũng biết.

Dần cũng hết vốn, tôi không thể tiếp tục được công việc. Tôi đã một ngày không gì bỏ bụng rồi. Đi lang thang tìm việc, trước mặt tôi là căn biệt thự bốn tầng, “Tuyển giúp việc”

Kinh...coong Một ông lão ra mở cửa,

-”Cậu tìm ai?” - ông lão hỏi

-”Dạ nghe nói nhà cần giúp việc?”

Ông lão nhìn người tôi một hồi

-”Có vẻ cậu là người ít lao động? Thôi, không sao, cậu vào gặp bà chủ đi.”

-”Vâng ạ” - Tôi đi theo ông

Tôi vào nhà, một người đàn ông trung niên chừng chạc đang ngồi đọc báo, người phụ nữ trung niên thì ngồi xem Tivi, người phụ nữ tuy đẹp nhưng có vẻ hung dữ. Có vẻ là hai vợ chồng, nhìn cách ăn mặc thể hiện đúng chất quyền quý.

-”Dạ thưa cô chủ: – tôi chào

Hai người dừng việc mình đang làm à quay qua nhìn tôi.

-”Cậu tìm ai?”- người phụ nữ hỏi

-”Dạ con xin vào làm ạ” - Hai người ngạc nhiên nhìn tôi.

-”Ngày mai cậu có thể đến làm, tôi sẽ soạn danh sách những việc làm thường ngày“- Không ngờ bà ấy quyết định nhanh như vậy.

-”Con cảm ơn!” - Tôi cúi đầu

-”Được rồi, cậu có thể về, mai 6h đến nhà tôi” - Bà chủ dặn

-”Vâng ạ. Chào hai cô chủ.”

Tôi bước ra khỏi cổng về nhà

Vậy là mai có việc làm rồi, hôm nay nhin đói một hôm vậy, vậy là hai ngày nhin đói, cực hình của tôi. Trằn trọc thì cũng ngủ được.

Sáng hôm sau, trời vẫn trong và mát mẻ vì đang là mùa hè, tôi ngồi trên chiếc xe đạp đến ngôi biệt thự.

-”Đây là việc hằng ngày của cậu, làm xong cậu có thể về, cơm trưa và tôi có thể ăn ở đây”

-”Vâng ạ. Con cảm ơn”

Trời ơi, tôi muốn chết cho xong, danh sách gì mà nhiều vậy nè

Việc 1, giặt đồ, trời ơi đúng là nhà giàu, mỗi người tệ nhất là ba bộ. Nhìn vào đồng đồ rồi cho vào máy giặt, đồ lót đem giặt riêng. Có vẻ nhà này có hai người phụ nữ, lạ là sao mình không thấy người còn lại nhỉ. Giặt phơi cuối cùng cũng xong.. Đuối..

Việc 2: quét nhà, lau chùi việc này còn mệt hơn, cái biệt thự bốn tầng, trừ phòng ngủ ra tôi phải dọn hết, từ tầng một đến tầng 4 gần hết cả buổi sáng. Tiếp tục công việc là quét sân, rộng gì rộng thế không biết. Đang quét thì một động nói trong trẻo vang lên:

-”Cậu là người giúp việc mới?”

Ngẩng đầu lên, một cô bé mang bộ váy trắng tinh khôi như một thiên thần, tiếc là không cười nhìn ra thành “thiên thần cau có” nhìn hệt như bà chủ chắc là tiểu thư nhà này

-”Dạ thưa cô chủ, em mới đến làm.”

-”Vậy thì làm tiếp đi”

Gioảng mặt bỏ đi, đúng là mẹ nào con nấy mà, nhìn mặt cau cau mà muốn tát cho bạt tai, nhưng tiếc rằng tôi là người làm. Xinh đấy chứ, xinh hệt bà chủ. Tiếp tục thôi, trời hè nóng đỏ mồ hôi hột.

Ngồi nghỉ thờ dốt

-”Cậu làm gì mà ngồi đó, đồ lười” - là cô chủ

-”Dạ xin lỗi tôi làm tiếp đây ạ”

Việc 3, rửa chén, một núi chén đĩa, trời ơi... Chắc chết con...

Cuối cùng cũng xong việc buổi sáng, nấu ăn sẽ do bà chủ nấu, tại vì bà đang mang thai nên thuê người giúp việc. Tôi phụ được từng nào thì phụ thôi.

Có vẻ bà chủ không ưa gì tôi, nhìn tôi bằng nửa con mắt như khinh miệt. Bữa ăn được dọn ra.

-”Ngồi xuống ăn luôn đi cháu” - Bác trai hiền từ mời tôi.

-”Không được, chủ tớ sao có thể ăn chung” - Bà chủ khó chịu nhìn tôi

-”Đúng đó mẹ, sao có thể được”- Cô chủ chêm vào

Ông chủ có vẻ sợ vợ hoặc vợ đang mang thai nên nhượng bộ. Tôi cũng không muốn làm ông khó xử

-”Thôi ạ để con ăn sau” - Tôi bước đi

-”Nhà tôi ăn xong cậu có thể ăn” - Bà chủ nói.

-”Vâng ạ”

Tôi đi xuống bếp, trong lòng ảm ức, nếu ba mẹ tôi còn sống thì tôi đâu có bị chà đạp thế này. Tôi khóc rồi hoa mắt gục xuống thiếp đi

Trong cơn mê man tôi thấy mẹ

-”Mẹ, mẹ phải không, mẹ chưa chết phải không..huhu.. Mẹ về đi mẹ”

-”Mẹ xin lỗi mẹ phải đi rồi”

Tôi đuổi theo ôm cánh tay bà, chợt tỉnh dậy tôi thấy mình đang ôm tay bà chủ.

-”Cậu làm gì vậy?”

-”Dạ con xin lỗi”

-”Cậu làm gì mà để ngã xỉu?”

Tôi suy nghĩ một hồi

-”Dạ hai ngày nay con chưa ăn gì cả.”

-”Cậu làm gì mà không ăn?”

-”Dạ.. Dạ tại vì con không có tiền”

Một hồi bà chủ cũng nghe hết câu chuyện của tôi.

-”Từ nay cậu có thể ăn cơm nhà tôi và ở lại đây nếu muốn..”

-”Dạ thế được không ạ?”

-”Được.. Nghỉ đi, tối rồi về, chiều nay tôi cho cậu nghỉ” - Bà chủ bỏ lại tôi ở phòng và bước ra.

Có vẻ như bà chủ đã hết thành kiến về tôi, nhưng là quan tâm hay thương hại? Điều đó thì chỉ có trời mới biết được.

Giờ mới để ý tay tôi đang được truyền nước biển, cơ thể tôi dạo gần đây gầy đi trông thấy.

Chiều hôm đó, tôi nhận được cuộc gọi ở trường lên nhận giấy báo

Bạn biết không tôi đã đỗ thủ khoa khối 10. Đối với một người nào đó đỗ thủ khoa thì sẽ rất vui, ba mẹ tự hào. Còn tôi, tôi ư... Nỗi buồn sâu thẳm... Tôi xé giấy báo điểm... nhìn lại ngôi trường có lẽ tôi đã được học. Tôi không còn người thân, ba mẹ tôi là trẻ cô nhi nên tất nhiên tôi không có họ hàng, tôi không có tiền đi học, không có ai tự hào về việc đỗ thủ khoa của tôi. Tội thân, ông trời có lẽ đang trêu đùa tôi.

Hôm nay tôi cũng đi làm như mọi khi và phát hiện một việc của cô chủ...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kế hoạch

Lúc tôi đang dọn bàn, tôi đã vô tình thấy một thứ, “Giấy báo nhập học”

Cô chủ... Cô chủ học lớp 10... Và tôi đã biết được tên cô..Hạ Âu

Trong đầu tôi nảy ra một sáng kiến, đó là học lỏm từ cô chủ, mà không được, cô chủ sao có thể học chung với thằng osin như tôi chứ. Làm việc tiếp thôi.

Chiều nay tôi thấy ngoài cổng có ai đang bấm chuông, một thanh niên trạc tuổi 20.

-”Dạ anh tìm ai ạ?”

-”Tôi đến làm gia sư cho tiểu thư nhà này”

Oh, gia sư, vậy là tôi có thể nghe lỏm được rồi, đúng là ông trời còn chưa đường sống cho tôi, hehe, tôi vui mừng không tả siết.

-”Mời anh theo tôi”- tôi đáp chậm rãi

Tôi dẫn anh ta đến phòng cô chủ. “Cốc cốc”

-”Cửa không khoá” - Tôi mở cửa bước vào

-”Dạ thưa cô có anh gia sư đến ạ”

Về mặt cô có vẻ không vui, chắc thuộc dạng lười học đây. Tôi xin phép xuống nhà.

Vậy là không lo rồi.

Dự định của tôi là đi làm việc này một thời gian để có vốn tiếp tục mở tiệm bánh ngọt. Làm bánh ngọt thì nhàn hơn, đi học thì bán vào buổi chiều. Tôi trở về tiệm bánh của mình sau khi ăn cơm chiều ở nhà bà chủ.

Vừa đi vừa ngắm vẻ đẹp hoa lệ của Sài Gòn, đêm nay mát thật, trời không trăng không sao. “Mau sao thì nắng, vắng sao thì mưa” chắc mai mưa rồi. Trở về tiệm bánh thì có một cô bé đứng trước cửa

-”Cô là ai vậy?”

-”Dạ sao mấy bữa nay anh không bán bánh nữa? Em thèm bánh quán anh lắm lắm. Mấy bữa nay mẹ không mua em ra xem sao, ai ngờ đóng cửa“. – cô bé vẻ mặt buồn thiu.

-”Một thời gian nữa đã, bây giờ anh chưa mở cửa lại được. “

Thấy cô bé có vẻ buồn, tài làm bánh của tôi thì không tả nổi rồi, tôi mê làm bánh từ năm lớp 8, nhớ lại hồi đó mà buồn cười, bánh cháy khét tưởng chocolate ăn vào, hậu quả tôi bị đau bụng liệt giường mấy ngày sau đó.

-”Vô đây, chờ anh xiu.”

-”Vâng

Cũng ngứa tay, làm một cái. Tôi vào bếp xắn tay áo...

Một chiếc bánh chocolate đã được bung ra...

-”Woa”- Cô bé sáng mắt như mèo

-”Hi, ăn đi..”

Cô bé ăn rất ngon lành.

-”Tại sao bánh anh ăn khác những chỗ khác nhi – cô bé ngây thơ hỏi tôi

-”Vì người làm có tâm - Tôi cười

Ăn một hồi

-”Em tên gì”

-”Em tên Hoàng Hạ Vi, em cách tiệm anh mấy nhà”

Sau một hồi nói chuyện mới biết cô bé học lớp 8, nhà mặt phố bố làm to. Cô bé này xinh, nếu so với cô chủ chắc một chín một mười, đôi mắt trong veo biết cười, đôi môi chúm chím quyen rũ đỏ mọng như trái dâu tây tới mùa. Cô bé này vui vẻ cùng hài hước, hai đứa ngồi ăn bánh trong quán mà cười rộn rã như quán kín khách vậy. Xong xuôi cô bé cũng về.

-”Khi nào thềm qua đây anh làm cho ăn..”

-”Thật hả anh”

-”Hi, ừ” - tôi cười hiền hậu cô bé.

Cô bé Vi không giấu nổi sung sướng trong lòng, tại sao tôi biết? Đó là tại vì cô bé có đôi mắt biết cười

Nằm ngủ mà tôi trần trọc mãi, ngày mai làm sao học lỏm đây, phòng cô chủ trên tầng 2, nên không thể đứng cửa sổ được rồi. Đúng rồi, máy ghi âm, tôi có một chiếc máy ghi âm từ xa. Hồi trước tôi được ba tặng, bởi vì tôi thích hát nên dùng nó dùng để ghi âm mà nghe.

Vậy là kế hoạch được vạch ra, cô chủ thường được dạy kèm vào mỗi buổi chiều

Sáng đó, tôi đến sớm, tôi quét sân trước, cô chủ đi ra cổng ngang qua tôi, không thèm nhìn tôi một cái, ngoài cổng đã có một tay học sinh nào đó ngồi trên con Nouvo đợi sẵn. Hắn nhìn vào tôi cười khinh. Mẹ nó, khinh nhau đây mà, bố mẹ nó giàu chứ nó đâu có giàu, mà nó cười cũng phải thôi... Nhưng hắn có vẻ khó chịu. Hai người đó phóng xe đi. Tiếp tục làm tiếp công việc lau dọn thường ngày. Hôm nay không có ai ở nhà, chỉ có ông cụ làm vườn hôm nọ mở cổng cho tôi. Lên vào phòng cô chủ, tìm tôi đập như trống, nếu có ai thấy tôi thế này chỉ nghĩ tôi là thằng ăn trộm, bà chủ đã cấm tôi vào phòng riêng. Ngó nghiêng, thấy rồi, chỗ đó có vẻ kín, hai cái thùng để trên tủ quần áo. Vậy là bước đầu đã thành công mỹ mãn

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nấu ăn

Bà chủ hôm nay tôi phải nấu cơm, tất nhiên việc này không khó với tôi, vì sao ư? Vì ba mẹ tôi mở quán ăn.

Mở cái tủ lạnh ra, thiên đường đồ ăn là đây. Để xem.

Vậy là tôi nấu tổng cộng 6 món

Thịt xông khói, shushi cá, canh chua cá lóc, salad... Sau khi nấu xong tôi còn làm thêm một hũ kim chi phòng sau này.

Dọn bát đĩa ra bàn ăn, bụng tôi sôi lên biểu tình rồi. Khi mọi người đã đi làm về họ thay đồ và xuống bàn ăn, trong khi đó tôi chuẩn bị bát đĩa.

-”Đây là cậu nấu?”- bà chủ hỏi tôi

-”Vâng ạ” - Tôi cúi đầu, sợ mấy món này không hợp với mấy đại gia

-”Cậu cũng khá đấy”- Bà chủ khen tôi khi nếm thử một món. Lấy thêm bát lên đây ăn đi

Tôi vui mừng không siết, tôi tưởng sẽ bị mắng cho một trận chứ, tôi vui như mở cờ trong bụng

-”Bắt đầu từ ngày mai cậu hãy nấu ăn, tôi sẽ trả thêm lương”

-”Vâng ạ. Cảm ơn cô”

Giờ, nấu ăn là không vấn đề gì với tôi. Thêm lương nữa, vậy là làm 2 3 tháng là có vốn rồi. Tôi vui vẻ ăn, nhưng tôi vẫn ngại, tôi chỉ ăn món trước mặt mình

-”Món canh này rất vừa miệng, có vẻ con là người miền trung” - Bác trai hỏi

-”Vâng, con là người Bình Trị Thiên”

-”Chắc ba mẹ con tự hào về con lắm.”

Ba mẹ, tôi nhớ họ lắm, tôi đã cô quên đi nỗi buồn đó. Đã hai tuần họ về nơi cỗi vãnh hằng, họ chết trước mặt tôi, điều mà không một đứa trẻ nào muốn nhìn. Tôi thoáng buồn, nước mắt chực trào. Nghẹn ngào không nói thành lời

-”Bác xin lỗi, chắc đã nói đến chuyện của cháu.”

Bà chủ đã biết chuyện tôi rồi, bà khẽ đá chân ông chủ như muốn nhắc nhở đừng nói nữa.

-”Con xin lỗi”

Tôi không còn tâm trạng mà ăn, bỏ bát xuống ra sau vườn.

Vườn này ông bà chủ làm kiểu mê cung, công nhân ông cụ làm vườn rất có tay nghề.

-”Cháu chào ông”

Ông đang ngồi tia lá ở chậu cây

-”Ừ, chào cháu”

-”Ông ăn cơm chưa ạ?”

Ừ, ông làm xong cái chậu này đã, bà đang đợi ở nhà.”

Tội nghiệp, tuổi đã ngoài 70 cũng phải đi làm. Chắc có lẽ đây là thú vui. Tôi cũng không hỏi gì thêm.

-”Vâng ạ.”

Tôi ngồi xuống bên ghế đá, hít thở không khí ở đây, phải là nói thật là... Rất trong lành, có lẽ vì đây nhiều cây và hoa. Vườn rất rộng, cắt tia hằng ngày rất vất vả, tội ông cụ.

-”Sao cháu không đi học?”

-”Dạ cháu nghĩ rồi ông”

-”Ừ”

Có thể ông đã đoán được điều gì cũng không hỏi thêm nữa. Gia đình chủ nhà cũng ăn xong. Việc tiếp tục làm có lẽ ai cũng biết rồi đấy.

Chiều. Giờ gia sư, tôi chạy vội lên tầng 4, ngồi trên bàn với một cuốn vở.

-”Hôm này bài học của chúng ta là...”

Anh gia sư này công nhận giỏi thật, dù tôi chỉ nghe thôi cũng hiểu được phần nào. Anh dạy toán, lý, hoá.”

Nhưng có một điều tôi không thích ở anh ta... Là ve vãn cô chủ, đôi khi anh ta nói mấy câu mà tôi phát điên. Nhưng tại sao tôi lại khó chịu. Chẳng lẽ.

Bốn giờ chiều, tôi phải tiếp tục làm việc buổi chiều. Đến 5h chiều thì anh ta về. Anh ta đi ngang và cười khinh tôi. Chẳng phải anh ta cũng đi làm thêm đấy sao, hay là chê nghề tôi thấp hèn. Tôi nhếch mép cười lại. Từ trước đến giờ tôi ít khi cười bằng nửa môi, mà những người mà bị tôi cười như vậy là những người tôi cực kì ghét.

Cô chủ có vẻ định đi ra ngoài.

-”Này osin, giặt tôi mấy đôi giày này coi, nhớ giặt tay nhẹ nhẹ thôi đấy”.- cô chủ có vẻ ít cười, mặt lúc nào cũng cau cau.

-”Dạ thưa cô chủ”- tôi đỡ mấy đôi giày

-”Tôi ra ngoài tối nay tôi không ăn cơm.”

Tên lái chiếc Nouvo đang đợi trước cổng, cô chủ ít cười nhưng gặp tên đó trên môi cô nở một nụ cười tươi như hoa. Chợt tim tôi chợt nhói...

Tôi đến trời bắt đầu đổ mưa.

-”Tối nay cậu có thể ở lại đây, phòng cho khách ở tầng 4.”

Tôi ra sân dắt chiếc xe đạp. Tôi đã thấy một điều tôi không nên thấy... Thấy chỉ làm tim tôi thêm nhói đau...

Họ đang ôm hôn nhau trước mái hiên... Tôi chạy thật nhanh ra sau hè, khóc.. Tại sao? Tại sao tôi lại khóc... Trước đây tôi chưa khóc vì ai ngoài gia đình và người tôi yêu, kể cả có bị đánh...

Không để ý trời mưa. Người tôi ướt như chuột lột.

-”Sao cậu ướt nhẹp vậy?”- bà chủ hỏi tôi

-”Dạ cháu sợ bị té vô vũng nước”

Bà chủ vào phòng lấy cho tôi bộ đồ của ông chủ. Ông chủ vốn mập mạp bụng phệ. Tôi nhận lấy bộ đồ đi thay. Hic.. Nhìn trong gương tôi thấy mình không khác gì cả bự nhân.

Bà chủ nhìn thấy tôi cũng cười. Bà cười đẹp thật đấy, có lẽ Hạ Âu thừa hưởng nét đẹp của bà... Tại sao không giống bố... Bởi vì ông ta như một con heo...

Cô chủ đi vào nhìn thấy tôi khẽ mỉm nhưng mặt vẫn cau có. Chắc có một cái hồ dù là hồ phân tôi cũng chui.

Tầng 4, đêm đó tôi mắc vệ sinh, nhưng phòng vệ sinh ở tầng 3, tầng 3 là phòng của ông bà chủ.

Tôi đi xuống, chợt nghe tiếng bà chủ thở dốc

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Sinh nhật cô chủ

Tôi tiến lại gần cửa, có lẽ tôi sợ bà chủ bị mệnh hệ gì.

-”Mạnh lên anh..a..a”

Vãi thật, họ đang làm chuyện người lớn... Hài thật... Tôi lo chuyện không nên rồi..

Tôi tự cười cái suy nghĩ này, nhưng những tiếng rên đó làm đầu óc tôi ám ảnh... Tôi tò mò không biết nó như thế nào nhỉ, trước đây tôi chỉ nghe lũ bạn kể vì nó xem phim, còn tôi...như con gà công nghiệp... Tôi chưa xem bao giờ...

Tôi đứng ghé tai nên cánh cửa nghe lén..Một hồi thì nghe

-”Anh ra đây...”

Tất nhiên tôi không biết ra là gì, tôi tưởng ra ông chủ ra ngoài, tôi chạy nhanh không ra tiếng động nào. Đúng là thằng nhóc gà công nghiệp...

Trong con chiêm bao tôi lại thấy một người.. Nhưng giờ là ba của tôi..

Ba đang ngồi bên giường nhìn tôi.

-”Ba sống ở đó có tốt không?”

-”Tốt, con gầy quá. Ba phải đi...Nhớ bảo trọng”

-”Ba đừng bỏ con... Huhu”

Tôi ôm ông, nhưng ông đã tan biến thành không khí. Tỉnh dậy tôi thấy mình đang quơ tay loạn xạ. Nhìn đồng hồ, mới 5h sáng, thôi dậy làm bữa sáng vậy. Tôi qua ba chủ đã giao nhiệm vụ cho tôi

Bữa sáng tôi làm bánh, làm bữa sáng tôi mất gần một tiếng, làm bán bông lan sữa và chocolate...

Dọn bữa sáng ra, bà chủ có vẻ hài lòng mỉm cười với tôi

-”Chào cô buổi sáng”

-”Ừ. Tối nay sinh nhật Hạ Âu, tối nay ở lại mượn phụ cô với mấy di nấu sinh nhật.

Sinh nhật cô chủ... Tôi cũng không biết tặng quà gì đây, cô chủ là tiểu thư, mấy món béo béo có khi cô chủ còn ném rồi chửi vô mặt tôi ý chứ

Ý, sao mình không nghĩ ra nhỉ, tặng cô một chiếc bánh.

-”Cô à, tiểu thư có thích ăn chocolate không ạ?”

Nó hà, hời nhò ăn chocolate và dây tây sún cả hàm răng.”

Tôi suýt không nhịn được cười.

-”Định tặng quà hà, thôi khỏi đi cháu..”

-”Vâng. Cháu về nhà rồi trưa cháu qua

Hôm qua có lẽ tôi ngấm nước mưa nên giờ người có dấu hiệu đồ mồ hôi hột dù trời lạnh”

Chạy qua tạp hoá mua nguyên liệu. Tôi định sẽ làm tặng cho cô chủ một chiếc bánh Gato vị dâu phủ chocolate. Như thế này thì vị ngọt và vị đắng sẽ trung hoà. Tôi làm hai cái thật lớn. Chắc bạn của tiểu thư sẽ đông đủ nhà có mua đi nữa tôi đoán cũng sẽ không đủ. Trưa đó tôi qua nhà bà chủ. Tôi ăn bận thật sành điệu để không làm mất mặt nhà bà chủ, boots cao bồi, muck cao bồi quần tây áo sơ mi, áo khoác da, nhìn không khác gì một chàng cao bồi miền tây. Áo quần tôi tương đối nhiều.

-”Ừa, cậu mua đó hả? – Bà chủ hỏi tôi

-”Đã nói là đừng mua làm gì nữa, cái cậu này- Bà chủ cười.

-”Dạ con làm đấy ạ.. Hihi”

-”Cậu làm?- Bà có vẻ ngờ vực

-”Cậu có tài đấy - Bà chủ gật gù khen tôi

Làm việc hằng ngày, cũng đến buổi chiều, lúc này người tôi vẫn không ngừng đổ mồ hôi, mảy di của cô chủ đã đến.

Các di của cô chủ trầm trở nhìn tôi trở tài. Một món mà quán ăn gia đình tôi là món tù. Đó là món thịt xào phải có kinh nghiệm mới làm được (không được thử tại nhà). Tôi xào thịt mà lửa bốc lên trên chảo.

-”Cậu tài thật đấy, món này mà cậu cũng làm được.. Công nhận chị thật may mắn khi có cậu- Một di khen tôi

Mấy di bắt đầu khen, các bạn biết không, cái lỗ mũi tôi nở bằng cái thúng

Các cậu ám cô chiều đã đến. Máy cô gái cứ nhìn tôi cười cười.. Thật bất ngờ là Hoàng Vi cũng có mặt. Vi cũng bất ngờ khi tôi xuất hiện ở đây. Mím cười thân thiện chào tôi rồi nhập tiệc.

Bữa tiệc đã được dọn ra. Tôi bắt đầu kiệt sức rồi, nhưng vẫn cố vững vàng sợ bữa tiệc mất vui.

Thằng người yêu có chủ có vẻ đang dờ dờ, xi xào bàn tán rồi nhìn sang tôi. Vài lời không hay về tôi được bạn cô chủ đưa ra

-”Trời Osin mà bày đặt chưa kia...

Cũng đến giờ mở quà. Thằng người yêu cô chủ có vẻ để ý.

-”Quà của bạn Nam đâu, à osin thì tiền đâu mà mua quà chứ” - Bạn của nó còn chêm vô vài câu ác độc. Tôi lúc này đã kiệt sức rồi, nghe bọn nó nói cũng hơi tui thân. Mắt tôi nhoè đi và ngã xuống ghế.

Tên tôi là DP nhưng tên ở nhà của tôi là Hạo Nam nên tất nhiên nhà bà chủ không biết tên thật của tôi.

Trong mơ màng tôi thấy cô chủ tôi đang hôn tên đó, tôi gào thét nhưng cô không nghe và vẫn tiếp tục. Tôi lại thấy ba mẹ tôi đứng nhìn tôi cười hiền hậu, họ đi càng ngày càng xa, gào thét khóc lóc đuổi theo, nhưng biết khi nào cho kịp vì đuổi theo họ khó hơn cả đuổi theo những đám mây

Giật mình tỉnh dậy, có người đang lau mặt cho tôi nhưng không nhìn thấy rõ, tôi biết đó là cô chủ, có lẽ cô cũng đã nghe tôi nói trong lúc chiêm bao. Tôi nhìn cô một hồi lâu:

-”Cảm ơn hai chiếc bánh của anh, tôi xin lỗi vì bạn tôi nói cậu như vậy”- Tại sao? Tại sao cô không cười với tôi chỉ một lần dù đó là cảm ơn tôi cũng mãn nguyện lắm rồi. Nhưng cô vẫn luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng cau có.

Tôi không chịu được nổi nhớ nhưng và tôi đã...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bất ngờ

Tôi kéo cô chủ nằm xuống, cô chủ bất ngờ mắt tròn trắng nhìn tôi, tôi đặt lên môi cô một nụ hôn lên đôi môi xinh xắn gợi cảm của cô... Thật ngọt ngào biết bao...

Cô chủ vùng dậy cho tôi một tát vào mặt.

- "Không ngờ cậu là vậy, ngày mai cậu hãy nghỉ việc..."

- "Nhưng mà cô chủ..."

- "Coi đó mà thực hiện"

Cô chủ bỏ đi bỏ tôi trong căn phòng trống, lòng tôi quặn đau, vậy là ngày mai chết đói rồi. Nhưng nhớ lại lúc này hôn cô chủ tôi đã được người ngoài phần nào.

Tôi có vẻ đã hạ sốt, thôi ngủ lại vậy, đã 11h đêm rồi còn đâu. Suy nghĩ sáng mai chắc phải xin lỗi cô chủ.

Sáng hôm sau, tôi dậy thật sớm chuẩn bị nhiều món... Món tủ của tôi canh bí đỏ đậu xanh,... Làm thêm món bánh ngọt trắng miệng nữa... Vậy là xong bữa sáng

Cô chủ đi xuống không thèm nhìn mặt tôi.

- "Món này món gì lạ vậy cháu?" - Bác trai hỏi.

- "Dạ canh bí đỏ đậu xanh đó bác"

Có vẻ gia đình họ ái ngại, chắc lần đầu tiên thấy món canh này đây, lần đầu mẹ tôi nấu cho ăn tôi cũng ngại ăn, nhưng kết quả hôm sau tôi đòi mẹ truyền công thức.

- "Ngon đấy"

Bác trai thử rồi mọi người cũng thử, có vẻ mọi người hài lòng nhưng riêng cô chủ, mặt lạnh như băng. Tôi cúi xuống ăn không dám đối mặt cô chủ.

Đành vậy thôi, mặt dày mới có cơm ăn, có lẽ mấy ngày qua tôi cũng quen với công việc hiện tại. Có lẽ vậy bốn tầng nhà chỗ nào tôi cũng thuộc rằm rắp. Khuôn viên đều quét, riêng sân vườn cụ già đã đảm nhiệm.

Trưa mất rồi, nhà cô chủ có một cái đàn Piano ở phòng khách, lau sơ sơ qua, tôi học piano từ lớp 5 đến lớp 7 thì nghỉ ngang. Đặt từng ngón tay lên phím đàn Đồ, Rê, Mi.. Vẫn còn quen thuộc chán.. Tôi bắt đầu di chuyển, giai điệu bài River flow in you vang lên, có lẽ lâu rồi không chơi tôi thành thạo sai sót.

Tôi đàn và hát bài Love is like a snowflake (Phim chàng trai tốt bụng), trước khi vỡ giọng tôi hát rất hay, nhưng từ khi vỡ giọng tôi chăm chỉ tập nhưng chỉ đến mức dễ nghe

"...Em à em đã yêu ai cho đến mức chết chưa..."

...chỉ một lần xin em hãy quay đầu nhìn lại..."

Đang hát thì ngoài cửa có tiếng động, nhìn ra

Chết! Cô chủ

- "Xin lỗi cô, tôi tự tiện quá" - tôi hối lỗi

- "Tiếp tục đi"

- "Dạ?"

- "Tiếp tục"

Tôi tiếp tục hát bài Eye Nose Lips. Tôi hát bằng cả tấm lòng, giai điệu nhẹ nhàng truyền cảm, nhìn qua cô chủ, cô có vẻ đang nhắm mắt cảm nhận, vẻ cau có thường ngày vui đi, đây có lẽ là một Hạ Âu khác, Hạ Âu mà tôi yêu.

- "Từ mai, mỗi ngày cậu phải đàn ít nhất một bài. Coi như xóa tội hôm qua..."

Có vẻ cô chủ bối rối khi nhắc đến chuyện hôm qua thoáng đỏ mặt.

-”Dạ, cảm ơn cô chủ”

Cô chủ trở về với vẻ mặt cau có lạnh lùng thường ngày. Nhưng có lẽ tôi thích vẻ lạnh lùng của cô, trầm tính, bí ẩn. Đằng sau nó cất giấu bí mật vô cùng thương tâm.

Cứ mỗi thứ 5 cô chủ học Piano một lần, cô chủ không phải là tay vừa. Chiều hôm đó lúc quét sân, cô giáo dạy đàn ra về ném vào tôi một ánh mắt khinh bỉ khó chịu. Khinh nhau đây mà...kệ

Chợt trong nhà, một dòng hát trong trẻo vang lên hoà theo vào từng nốt nhạc, giai điệu Love Paradise. Tôi cảm nhận, giọng hát đầm ấm thanh thoát, nghe như một bản giao hưởng, nhẹ nhàng truyền cảm. Dòng hát của cô ấm, không như vẻ lạnh lùng thường ngày.

Tôi tiếp tục công việc và về nhà.

Hoàng Vi đang đợi tôi trước nhà

-”Anh” – cô bé gọi tôi

-”Thèm bánh à, hìhì” - tôi xoa đầu cô bé.

-Vâng.

Cô bé đi theo tôi vào trong bếp, cũng may nguyên liệu hôm qua vẫn còn.

-”Em làm với nhé”

Trong bếp, mở lên một câu chuyện thần tiên, nhìn cô bé làm bếp, tôi chợt nhớ về người mẹ của tôi. Tôi ôm cô bé từ đằng sau. Cô bé không phản kháng.

-”Cho anh ôm tí nhé, anh nhớ mẹ”

Hai người im lặng, nhắm mắt cảm nhận mùi hương hoa sữa từ tóc cô bé, hôn nhẹ lên mái tóc hung đỏ. Tôi buông cô bé ra, hai đứa vừa làm vừa đùa giỡn như chưa có chuyện gì xảy ra. Căn bếp nhỏ ấm cúng trở thành nơi đùa nghịch của hai người, mặt hai đứa tôi dính đầy kem do trét nhau.

-”Ăn đi”

-”Vâng”

Cô bé hồn nhiên gặm từng miếng bánh như con chuột nhắt.

-”Sao anh lại ở nhà chị Ấu”

-”À, anh làm giúp việc. Mà em là họ hàng hả?”

-”Vâng, em là họ hàng bên ngoại, em với chị thân nhau như chị từ nhỏ.”

-”Ừ. Ăn đi”

Đang ăn thì cô bé hỏi

-”Anh học lớp mấy?”

-”Anh hả? Lớp 10”

-”Thế anh vừa làm vừa đi làm luôn, giỏi thế, à mà sao em không thấy bố mẹ anh?”

-”À...”

Nếu nói ra, có khi tôi lại bị thương hại. Nhưng nghĩ lại cô bé như vậy sẽ không bao giờ có chuyện đó

Cuối cùng cô bé cũng biết hết mọi chuyện.

Cô bé đứng dậy...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cú sốc lớn của tiểu thư

Cô bé đứng dậy... Ôm chầm lấy tôi..

-”Anh tội nghiệp quá. Em không mò côi nhưng cũng như anh. -”Tại sao?”

Bố cô bé và mẹ cô bé là thương nhân, mẹ cô bé là em của bà chủ tức là dì của cô chủ. Bố cô chủ ngoại tình, hai người ly hôn thoát ly ra nước ngoài để cô bé ở một căn nhà rộng lớn nhưng lạnh lẽo, cuối tháng họ vứt cho con của mình một đồng tiền mà họ coi là đầy đủ trách nhiệm. Tội nghiệp cô bé, mới 14 tuổi đầu đã tự lập.

-”Thế có ai ở với em không?”

-”Có cô giúp việc à, mẹ em hôm bữa có về, nghe nói mẹ chuẩn bị lấy chồng

Nói đến đây mặt cô bé rung rung sắp khóc, ôm cô bé vào lòng. “

-”Có anh đây rồi, từ này anh sẽ chăm sóc anh.”

-”Thật không? Hic...”

Cuối cùng tôi cũng đã có người thân. Từ này tôi có thêm một em gái...

-”Em ngủ lại nhé. Cô giúp việc về quê nên em hơi sợ...”

Nghỉ lại cũng đúng, một thân một mình lỡ đêm có chuyện gì tôi hối hận cả đời cũng không kịp

-”Em ngủ trên giường đi anh ngủ dưới đất.” - Tôi ôm gối xuống

-”Thôi, trời lạnh nằm dưới đó cảm lạnh chết. Em tin tưởng anh mà.”

Cô bé thật là hồn nhiên. Nếu tôi là một thằng sở khanh không biết cô bé sẽ ra sao.

Quên nói thêm quán tôi có 3 gian, gian bếp, gian quán phục vụ, và một phòng ngủ.

Cô bé rúc vào lòng tôi như một con mèo nhỏ, vén tóc đặt lên trán một nụ hôn. Cô bé mỉm cười chìm vào giấc ngủ.

Nhưng những tiếng rên bà chủ hôm đó làm tôi bị ám ảnh. Nhưng nhìn cô bé trên môi mỉm cười bình yên, ý nghĩ xua tan, ôm cô bé vào lòng ngủ.

Sáng hôm sau thức dậy, cô bé vẫn nằm trong lòng tôi. Tối qua nóng quá tôi đã cởi chiếc áo của mình. Đôi môi cô bé hôn lên ngực tôi. Tôi cười chống tay nhìn cô bé đang ngủ say xưa.

-”Oáp, anh dậy sớm vậy?”

-”Con mèo lười, chuẩn bị dậy mà đi học đi..hìhì”

Cô bé chồm lên đặt lên môi tôi một nụ hôn.

Đúng vậy, tôi luôn mong ước mỗi sáng thức dậy bên người tôi yêu, cháy bỏng bằng nụ hôn nồng cháy. Tôi nửa muốn đáp trả, nửa muốn dừng lại. Nếu tôi không yêu cô chủ thì tôi đã yêu cái sự ngây thơ của cô bé. Cuối cùng tôi không cưỡng lại được, tôi hôn cô bé để cô xuống giường cởi từng cúc áo. Nhưng tôi đã kiểm soát được, tôi yêu cô chủ, nếu tôi làm vậy có nghĩa tôi lợi dụng cô bé, và tôi sẽ làm vậy bản từ giấy trắng đó. Còn về cô bé vẫn mỉm cười hiền hậu nhìn tôi hài lòng cởi từng cúc áo.

-”Anh xin lỗi, sao em không can ngăn anh lại chứ?”

-”Bởi vì em yêu anh...”

Yêu tôi? Tại sao chứ? Ông trời nghiệt ngã vậy sao, đồ tôi chưa đủ khổ hay sao. Tại sao? Tại sao chứ? Tôi phải đối mặt sự lựa chọn. Tôi cũng chẳng hiểu mới gặp nhau hai ngày mà đã yêu tôi..

-”Nhưng em à, anh chỉ xem em là em gái thôi. Anh xin lỗi vì không thể đáp trả. Từ nay chúng ta đừng gặp nhau nữa”

-”Huhu.. Xin anh, em sẽ không vậy nữa đâu... Em sẽ ngoan làm em gái anh mà... Nhưng anh cho em hôn anh nụ hôn cuối nhé...” - Cô bé níu tay tôi khi tôi chuẩn bị bước xuống giường

Tôi chủ động đặt lên môi cô bé một nụ hôn. Dù chưa vệ sinh nhưng vẫn ngọt ngào. Môi cô chủ ngọt như trái dâu chín mọng thì môi cô bé ngọt như trái nho tháng 12.

Hôm nay tôi vẫn đi làm như thường ngày. Tôi mua sách nấu ăn để học nấu thêm nhiều món. Tôi vẫn đàn hát cho cô chủ như thường ngày.

Chiều hôm đó tủ lạnh hết thịt, tôi phải đi chợ mua... Nhưng đi được khoảng một đoạn thì trời đổ mưa, tôi chạy như nước rút về nhà.

-”Cứu tôi với... Cứu tôi...”

Là tiếng cô chủ, tôi lo lắng chạy lên lầu. Chẳng phải giờ này đang học kèm gia sư sao?..

Đến nơi cạnh tường trong mắt tôi như đổ sập xuống vậy. Hắn đang hôn lên cổ trắng ngần của cô chủ, bàn tay bản thủ hắn rê lét trên cơ thể cô chủ. Mẹ kiếp...

Sức thẳng lớp 10 như tôi sao đủ chọi tên sinh viên này chứ. Tôi chụp lấy bình hoa bên cạnh bàn đập vào đầu hắn, hắn lăn ra ngất xỉu. Cũng may tiếng hét quá to làm át đi tiếng chân của tôi. Cô chủ nằm bất động, tóc tai rũ rượi, có lẽ đây là cú sốc lớn đây...

Tôi chạy lại gần trùm chăn lên cô chủ bế cô chủ qua phòng bên. Mở điện thoại gọi bà chủ, và không quên gọi 911, lạ nhỉ sao trong phim người ta nói gọi 911 nhưng tôi không gọi được.

Bà chủ đã về đến, tên gia sư trẻ vẫn còn bất động.

-”Sao vậy cháu?”

Mặt bác như không còn giọt máu, tôi kể lại sự việc cho bà chủ. Và bà hỏi tôi gọi cảnh sát chưa. Và bạn biết đấy, tôi đã biết số cảnh sát Việt Nam là 113

Tên gia sư đã bị bắt chờ tạm giam. Thở dài nhẹ nhõm, học giỏi nhưng lòng biến thái như vậy thì, thật tiếc cho một nhân tài..

Cú sốc của cô chủ coi chừng khó qua đây. May mà tôi đến kịp không là hối hận cả đời mất. Cô chủ vẫn nằm đó cho bà chủ lai người, mắt thì mở nhưng vô cảm còn hơn thường ngày, tôi xuống nhà cho bà chủ thay đồ cho cô ấy. Không biết rồi cô chủ sẽ ra sao, cú sốc quá lớn.

Tôi tránh mặt Hoàng Vi, sợ cảnh dây dưa thì người bị tổn thương là Hoàng Vi mà thôi. Tôi thường thấy cô bé ngồi trước cửa nhà tôi mất đêm liền. Tôi xin ở lại nhà bà chủ mấy hôm. Thường ngày tôi bế cô chủ ngồi bên cạnh sofa, đàn hát nhẹ nhàng, nhưng cô chủ vẫn bất động mặc kệ điều gì xảy ra, đôi mắt vô hồn nhìn vào khoảng không vô tận...

Kính...coong. Người đứng trước cổng làm tôi phải bối rối...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ích kỉ

Là Hoàng Vi, tôi lưỡng lự tiến về phía cổng mở cửa. Hoàng Vi ôm chầm lấy tôi. Tôi không biết là đã có một người nhìn thấy việc đó -”Mấy bữa nay anh không về nhà anh có biết em nhớ anh lắm không? Huhu...”

Cô bé khóc nức nở ôm tôi. Mắt cô bé thâm cườm làm mất đi vẻ hồn nhiên ngày nào. Tôi vuốt mái tóc hung đỏ của cô bé.”

-”Tại anh bạn...”

-”Thật không? Hay anh tránh mặt em?”

-”Không có đâu. Tối nay anh về làm bánh cho ăn...”

-”Vâng...” - Mắt cô bé sáng rỡ, sau một hồi thuyết phục cô bé cũng chịu về.

Tôi bước vào nhà, cô chủ vẫn ngồi đó, nhưng vẻ mặt có vẻ biến sắc lúc trước lạnh lùng thì bây giờ là băng tuyết nhìn tôi nhũn mảy khó chịu...

Trưa rồi có lẽ cô chủ cần nghỉ ngơi, tôi bước tới dìu cô chủ nhưng cái hất tay và vẻ mặt khó chịu khiến tôi phải bàng hoàng. Cô chủ như cơn mây lui thui vào phòng.

Thôi kệ vậy.. “Nấu ăn thôi, trưa rồi” nghĩ vậy tôi bước vào bếp, trong lúc nấu ăn tôi nghe tiếng chuông. Lạ vậy ông bà chủ có chìa khoá mà, ai tới giờ này.

Tên người yêu cô chủ - Dũng đang đứng trước cổng bấm chuông.

-”Làm đ*o gì giờ mới ra mở cửa hả thằng mò cô?”

Hắn cười khinh bỉ, nhìn cái bản mặt nếu không phải nhà cô chủ chắc tôi đã tổng vô hợm hắn vài đám.

Quay trở lại gian bếp,... Ôi nồi thịt của tôi.. Thành chocolate mất rồi.. Thôi nấu món khác...

Tôi lại gần phòng cô chủ... Cô chủ nói chuyện với hắn rất tự nhiên, hai người trao nhau những cử chỉ, những lời nói âu yếm ngọt ngào mà không hề biết ngoài cửa đây có một thằng nhóc tim như vỡ vụn.

Tối đó tôi về nhà, trời đã chuyển sang thu, cô bé Vi đứng đó thấy tôi chạy nhanh ra rúc vào lòng tôi.

-”Vào nhà thôi em...”

Cô bé vẫn ôm khư khư cánh tay như sợ tôi đi mất. Sấn tay áo, hai đứa vào bếp đùa giỡn, lần này nhìn cô bé tôi không nhìn thấy mẹ mình nữa mà là một người vợ quá đỗi thân thương. Đặc điểm chung của Hạ Âu và Hoàng Vi, có lẽ là đôi mắt, đôi mắt trong veo biết nói biết cười rất giống người mẹ của tôi, mắt Hạ Âu mang nỗi buồn qua từng cái nhìn, đôi mắt của mùa đông còn Hoàng Vi đôi mắt biết cười, dù có đang khóc nhìn đôi mắt là thấy rõ nụ cười trong nó, đôi mắt của mùa xuân. Mẹ tôi thì khác bà mang đôi mắt dịu nhẹ, trầm lắng ấm áp, tựa như mùa thu. Đôi mắt của họ đều mang một đặc điểm chung là trong trẻo, thánh thiện và biết nói.

Vòng tay qua eo, ôm chặt cô bé vào lòng, cô bé cười khẽ im. Có lẽ tôi quá tham lam. Nhưng có một điều không thể né tránh “Tôi yêu cô chủ”. Tình yêu của tôi dành cho cô ấy không phải tình yêu cảm nắng, mà tình yêu đó hình thành từ sâu thẳm con tim.

Tối nay trời mưa, cô bé lại một lần nữa ngủ trong lòng của tôi. Cô bé mỉm cười hạnh phúc, hôn lên trán, ngửi mùi tóc, hương hoa sữa nhẹ nhẹ bay vào giấc ngủ.

Tôi hôm nay đến sớm để đi chợ. Tôi đứng dưới cổng nhìn lên. Là cô chủ, cô chủ đứng chống cằm vào lan can ban công, mặt trời chưa lên, nhưng nụ cười đó, nụ cười mà tôi ước ao được nhìn thấy mỗi ngày trên mặt cô chủ, nụ cười toả nắng, mặt trời đang hừng đông, nụ cười thi nhau toả nắng với ánh bình minh rực rỡ. Tôi đứng nhìn hồi lâu thoả mãn, tôi ước mỗi sáng mình chỉ thấy nụ cười đó tôi đã hạnh phúc rồi và còn gì bằng khi mỗi sáng thức dậy người bên cạnh tôi là cô ấy. Lắc đầu trước cái suy nghĩ viễn vông của mình.

Nhận tiền từ bà chủ, tôi mua biết bao nhiêu là thứ, lại chuẩn bị Party nữa đây...

.

Hôm nay cả nhà mở tiệc nhỏ ăn mừng vì cô chủ đã trở lại bình thường và đã tổng được tên sở Khanh vào tù, hắn lãnh trọn 7 năm tù, tội cưỡng hiếp trẻ vị thành niên.

Và cuối bữa tiệc cô chủ đề nghị tôi chơi một bản Piano, tôi quyết định chơi bài “Purpose”, ông bà chủ có vẻ ngạc nhiên vì tôi biết chơi đàn. Tôi cũng vui mừng khi lấy được lòng học.

Nhưng ca khúc Purpose này lại là điềm báo sẽ xảy ra với tôi đấy.

Giai điệu bài hát cất lên

”Feeling like I’m breathing my last breath

Feeling like I’m walking my lasy steps

...

You give me my purpose...”

Tôi mỉm cười khi kết thúc bài hát

-”Bác không ngờ cháu lại nhiều tài đến vậy...”

Bác trai hài lòng nhìn tôi cười nói.

-”Cháu học cũng lâu rồi...”

Tôi nói chuyện với hai bác vui vẻ, nhưng tuyệt nhiên cô chủ vẫn vẻ mặt lạnh lùng hàng ngày không cười, không nói một lời nào...

Tại sao cô chỉ vui vẻ khi ở bên tên Dũng kia? Tôi luôn nghĩ một tên bản tính như hắn không xứng đáng ở bên cạnh cô chủ, nhưng tôi phải nể phục hắn vì hắn đã hoá giải được trái tim băng giá của cô ấy. Tôi nắm chặt tay tức giận...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hiểu lầm

Bà chủ sợ sự cố hi hữu xảy ra lần nữa, lần này là một chị gia sư, chị là người quen của tôi, không phải là người quen mà là rất thân. Chị từng là hàng xóm cạnh nhà tôi, tôi yêu thăm chị từ nhỏ, nhưng tôi không dám nói, tôi sợ tôi sẽ mất người chị luôn yêu thương chăm sóc tôi như một người em trai. Chị hơn tôi 4 tuổi, và năm nay chị đã Đại học

Lần đầu tiên chị đến nhà cô chủ, chị ngạc nhiên khi tôi là người ra mở cửa... Tôi cũng vậy, tôi không ngờ mình gặp lại chị trong hoàn cảnh này...

-”Sao em lại ở đây?”

-”Dạ.. dạ... Em là giúp việc ở đây.”

Mất chị tôi sầm lại, không một người chị nào muốn em mình đi làm việc như vậy... Có lẽ chị đi học đại học ở lại ký túc xá nên không biết ba mẹ tôi qua đời

-”Thế ba mẹ em đâu mà em đi làm như vậy?”

-”Mất rồi”

Câu đáp cụt ngủn của tôi cũng đủ để giải thích tất cả. Chị như người mất hồn, người ba mẹ thương sau tôi có lẽ là chị, chị luôn quan tâm bảo bọc tôi, tôi có ngày hôm nay cũng là do chị, chị chỉ dạy tôi từng ly từng tý, chị cũng coi ba mẹ tôi là ba mẹ, luôn gọi bằng “ba” bằng “mẹ”

-”Thôi chị vào dạy đi, cô chủ đang đợi trên lầu 2.”

Chiều hôm đó tôi cũng không có tâm trạng mà học nữa.

Tối đó tôi về nhà, chị đang đứng trước cửa hàng bánh của tôi.

-”Chị Hoàng chị đi đâu đây?”

-”Chị đến tìm em...” - Chị đứng dậy

.

.

Chị quỳ trước di ảnh ba mẹ tôi, nước mắt đã chảy tự lúc nào. Tôi cũng quỳ xuống cúng vái.

-”Tối nay chị ngủ lại nhé, trễ xe buýt rồi.”

-”Vâng, chị yên tâm. Em không làm gì đâu” - Tôi cười dễ tiện nhất có thể.

-”Chị cắt” - Chị dơ hai ngón thành cái kéo.

Tất nhiên tôi và chị ôm nhau ngủ đến sáng, tôi và chị chơi với nhau từ lúc còi trường tắm mưa nên không có gì phải ngại. Lúc tôi đến tuổi dậy thì, tôi và chị có lẽ đã vượt rào, nhưng chị là người chỉ bảo tôi. Từ hôm đó chúng tôi không gặp nhau cho đến hôm nay.

-”Chị còn giận em chuyện lúc trước không?”— tôi hỏi trong lúc đang ôm chị ngủ

-”Không, chuyện cũ rồi qua rồi cứ cho nó qua.”

Mỉm cười hạnh phúc tôi hôn vào trán ôm chị vào lòng chìm vào giấc ngủ

Mấy ngày sau vẫn vậy nhưng mỗi đêm tôi lại nghe cô chủ khóc qua máy ghi âm, quái lạ, lại chuyện gì buồn nữa sao. Một hôm cô chủ đang ôm hôn tên Dũng trước cổng và bà chủ đã vô tình nhìn thấy và vô cùng khó chịu. Có lẽ bà chủ cảm đoán rồi, lòng tôi buồn vui lẫn lộn. Vui vì cô chủ đã chia tay và buồn vì cô chủ không hạnh phúc, có một câu nói “Khi yêu ai đó, thấy người mình yêu hạnh phúc là đủ, không nhất thiết phải ở bên người đó”, nhưng không cao thượng đến mức đó và tôi quyết tâm giành lấy cô chủ.

Hôm nay vẫn như mọi ngày, tôi làm việc xong thì ngồi học trong bếp luôn, và không ngờ rằng cô chủ đi xuống uống nước đã vô tình thấy tôi.

-”Chào cô..”

Tiếng ho của chị Hoàng trong điện thoại phát ra cả ngang câu nói của tôi. Và có lẽ cô chủ đã nghe thấy. Tôi chụp vội điện thoại cất trong túi và một lần

nữa tiếng ho lại vang lên. Cô chủ nhướn mày:

-”Đưa đây tôi mượn” - Cô chủ đưa tay ra

-”Dạ...” - Tôi cúi mặt xuống

-”Đưa đây...” - Cô chủ nổi đoá

Tôi đành đưa điện thoại cho cô chủ, hình nền điện thoại tôi là khoảnh khắc cô chủ đứng trên ban công.

-”Được lắm, anh dám theo dõi tôi. “

Cô chủ tức giận bỏ đi, một lúc sau trên lầu bước xuống ném tan cái máy ghi âm. Tôi liền nhặt lấy từng mảnh vỡ, nó là món quà kỷ niệm của bố khi tôi lên 15 vậy mà...

-”Anh nhiều tội lắm...”

Ngoảnh mặt bỏ đi, chị Hoàng đã chứng kiến tất cả lúc đầu ngao ngán. Cô không cho tôi giải thích, và những ngày sau đó là địa ngục của tôi. Tình hình của tôi và cô chủ ngày càng xấu đi, cô chủ sai tôi việc này đến việc khác, tôi trở thành một thằng Culi chính hiệu.

Vào thứ 5, tức một tuần sau vụ việc vỡ lẽ, chị Hoàng đến nhà tôi, có lẽ vì thấy tôi khổ cực nên đến thăm..

-”Tại sao em làm vậy? Em yêu cô chủ”

-”Dạ không...”

Cuối cùng chị cũng biết được nguyên nhân của vụ việc, chị còn khóc khi nghe tôi kể chuyện

Và chiều hôm sau lúc đang giặt đồ:

-”Tí nữa ra nói chuyện với tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bắt đầu sự thật

Làm việc xong theo lời cô chủ, tôi lên đến phòng, tôi sợ, sợ bị tát...

-”Tên thật của anh không phải Hạo Nam?” - cô chủ nhướn mày hỏi tôi

-”Vâng” - tôi cúi gằm mặt trả lời như bị phụ huynh tra khảo vậy.

-”Cậu là thủ khoa khối 10?”

-”Sao cô chủ biết ạ?” - tôi vẫn cúi gằm mặt.

-”Chị Hoàng đã nói cho tôi..”

Chị Hoàng, chị Hoàng nói à, tôi thầm cảm ơn chị đã giải được khúc mắc giữa tôi và cô chủ.

-”Không có gì thì anh làm việc tiếp đi- vẫn làm mặt lạnh

-”À này, từ nay cậu có thể xem vợ của tôi” - Cô chủ dặn khi tôi bước ra cửa

Tôi thật sự bất ngờ, cô chủ đây sao, thiên thần mới đúng, cô như chúa Giê-su độ hoá chúng sinh vậy. Tôi vui vẻ đáp

-”Thật không ạ? Vậy thì cảm ơn cô chủ.”

Bước xuống cầu thang lòng đầy phấn khích, không may xảy chân đập đầu vào nắm tay của lan can cầu thang làm nó rớt xuống. “Chết rồi” trong lúc đó tôi chỉ nghĩ được như vậy, cái nắm tay bằng gỗ to bằng quả bóng chứ không ít, đầu tôi cũng rí máu theo.

Nghe tiếng động, cô chủ nhìn xuống, chạy nhanh đến đỡ tôi vào giường. Hôm nay lạ thật, cô chủ không còn lạnh nhạt như trước.

Tôi tự hỏi bản thân mình, là cô chủ có tình cảm với mình hay chỉ là “thương hại” mà thôi.

Cô chủ thăm còng vào miếng bông, sát trùng vết thương. Tôi nhìn đôi mắt của cô, đôi mắt mà làm tim tôi lệch nhịp bao lần. Giờ đây tim đập mạnh liên hồi, căn phòng yên tĩnh, tôi nghe rõ từng nhịp đập của tôi, tôi nhìn cô trêu mếu nhưng đáp lại cô chủ vẫn ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi. Nếu có một điều ước, tôi ước cô chủ sẽ cười với mình dù chỉ một lần thôi tôi cũng mãn nguyện lắm rồi, đối với người khác đó là điều không đáng quan tâm nhưng đối với tôi đó là điều lớn lao không thể chạm đến được. Bạn hãy trân trọng những điều người khác dành cho bạn, bởi vì những điều đó mà một số người phải ước ao. Nhưng cái nhìn trêu mếu của tôi dành cho cô chủ đã có người thấy được.

Sáng hôm đó thường ngày tôi đi làm. Và đứng trước công là bà chủ và tên Dũng, có vẻ bà chủ đang lớn tiếng với hắn.

-“Cậu hãy từ bỏ đi, ra trường nó cưới thằng Nam rồi”

Nam? Bà chủ chỉ biết tôi tên Nam. Vậy là bà chủ nhầm mình làm con rể rồi. Tôi phản kích cực độ. Chờ tên đó đi xa, tôi bước lại công, bà chủ vẫn ánh mắt khó chịu.

-“Nam, bác có chuyện muốn nói với cháu”

Cô chủ mặt đỏ hoe, sưng húp có lẽ khóc cả đêm rồi. Ông chủ phóng xe chở cô chủ đi. Lòng tôi lúc đó như mùa xuân, có lẽ vì sắp được lên chức con rể.

Tôi theo bà vào phòng khách...

-“Nam, bác đã biết hết rồi”

-“Dạ?”

-“Con là thủ khoa của khối 10?”

-“Dạ vâng”

Có khi nào biết mình giỏi mà yên tâm giao con gái không ta?

-“Bác sẽ cho cháu đi học, nhưng với một điều kiện”

Nghe xong câu trước, tôi vui mừng biết bao, câu sau làm cho tôi thêm phấn khích, có khi nào là điều kiện phải lấy cô chủ không ta, tôi mừng thầm trong lòng.

-“Hãy giám sát Hạ Âu giúp cô, nếu Hạ Âu và thằng Dũng ở gần nhau hãy báo cho cô

-“Vâng, mà tại sao vậy cô?”

-“Nhà cô và nhà chủ tịch Hoàng Kim tập đoàn Vương Hạo đã thống nhất, khi ra trường con bé Hạ Âu sẽ cưới Hoàng Nam con trai chủ tịch Hoàng Kim
- Từng câu như từng mũi dao đâm vào trái tim tôi, tại tôi ừ đi, lúc đầu phấn khởi bấy nhiêu thì tôi bây giờ ngược lại bấy nhiêu. Bà chủ nói tiếp

-“Cô biết cháu ở đây lâu cũng đã có tình cảm với Hạ Âu, hôm qua cô đã nhìn thấy cháu nhìn Hạ Âu là cô biết liền”

Quả là phụ nữ có giác quan thứ 6, tôi im lặng

-“Có một điều chắc có lẽ con nên biết...”

-...

-“Hạ Âu là...”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sự thật không thể chối cãi

Bà chủ lưỡng lự nói:

-“Hạ Âu chính là em ruột của cháu, lúc trước ta bị bệnh không sinh được con, mà nhà cháu lúc đó rất nghèo nên đã để Hạ Âu theo cô bác để cuộc đời nó bớt khổ...”

Anh em ruột? Là trò đùa sao? Ông trời nở đối xử với số phận của tôi như vậy sao.

Bây giờ nếu có được cô chủ yêu thì cũng vậy thôi, Hạ Âu là em ruột tôi, đó là điều không thể chối bỏ.

Rồi tôi cũng được bà chủ cho đi học, tôi đến với ngôi trường của mình, tôi được bà chủ sắp xếp học chung lớp với cô chủ.

Bước vào lớp, điều đầu tiên tôi chú ý là, Dũng đang ngồi đùa giỡn bên bàn của Hạ Âu. Tên Dũng có vẻ bất ngờ, Hạ Âu thì lại khác, có lẽ đã biết trước. Vậy là tôi đã hiểu lý do tại sao Hạ Âu lại giống mẹ tôi, có lần tôi đã nói cô chủ giống bà chủ, đúng vậy đấy, khuôn mặt từ nhỏ đến lớn thay đổi thay cảm xúc mỗi người, Hạ Âu và bà chủ giống nhau bởi vì họ là một gia đình, lúc vui lúc buồn cảm xúc họ giống nhau. Tính cách Hạ Âu thay đổi đột ngột vậy là bởi vì lúc nhỏ Hạ Âu vô tình biết được cô là con nuôi.

Giờ ra chơi tên Dũng kéo tôi ra nói chuyện, nhìn qua cô chủ, vẫn vẻ lạnh lùng đó...

-”Mày khá đấy, giờ còn theo Hạ Âu à, nghèo mà đòi tèo cao, thằng mò côi...haha- Câu “thằng mò côi” vang vọng như một nghìn lần trong đầu tôi. Bức quá tôi tọng vô họng hần cú đâm và bỏ đi.

Tôi biết chứ, hần giàu, thế lực, tất nhiên phải có những thằng culi. Hậu quả hôm đó ra về tôi bị chặn lại cho ăn đập một trận. Tôi không biết võ vẽ gì, nằm yên chịu trận.

Tin được đến tai bà chủ, với thế lực bà chủ, nhà thằng Dũng dư sức bị chèn ép phá sản. Hậu quả cha hần cho hần chuyển trường.

Hoàng Nam có lẽ là người tôi nể phục nhất đời này. Anh ta dù là một thiếu gia một tập đoàn lớn, nhưng anh ta không nhìn đời bằng nửa mắt. Anh luôn tôn trọng tôi, luôn giúp đỡ tôi. Anh ấy chỉ học lớp 12 thôi, và là trùm cả cái địa bàn trường tôi, và có lẽ anh là trùm các trường trong khi vực tôi sống

Ngày đầu tiên tôi gặp anh là ở nhà cô chủ. Anh trên chiếc Dream đến nhà cô chủ ấn chuông. Tôi chạy ra mở cửa

-”Anh là?”

-”Anh là Hoàng Nam”

Anh nở một nụ cười thân thiện chào tôi, có vẻ khó hiểu khi thiếu gia một tập đoàn lớn lại đi một chiếc Dream, lý do đó chính là một người khiêm tốn, anh không bao giờ ra vẻ ta đây, nhìn dáng anh giản dị nhưng chất phác. Tôi thực sự ấn tượng anh ấy từ cái nhìn đầu tiên.

Tôi mừng vì “em gái” của tôi có vị hôn phu hoàn hảo như vậy

-”Dạ, cô chủ ở trên phòng đó anh”

-”Ừ, chào em anh lên nhé.”

Những ngày sau đó, tần suất đến nhà của anh Nam càng tăng, cô chủ lúc đầu khó chịu nhưng càng ngày khoảng cách giữa hai người thu hẹp.

Thời gian tôi với cô chủ ít đi đồng nghĩa tôi không còn chơi đàn cho cô ấy nghe nữa, anh Nam cũng là một người tài năng toàn diện anh chơi Piano, Guitar,Rock...nếu tôi là tình địch chắc còn lâu mới bằng cái móng tay anh ta. Chính tôi, tôi luôn là người tạo cơ hội cho họ gặp nhau, được ở bên nhau, chỉ cần “em gái” tôi hạnh phúc là được.

Hôm nay, ông bà chủ đi sớm, chỉ có tôi và cô chủ ở nhà.

Em là cô chủ còn tôi là người hầu, sinh ra chúng tôi đã là anh em và đó là trò đùa của số phận. Hôm nay em được phục vụ trà và bánh Brioche...

Tôi có thể làm mọi điều miễn em vui

Lại gần cây Piano...”Hạnh Phúc Em Nhé”

Sau những biến cố tôi và Hoàng Vi đã chính thức yêu nhau, em đến ở hẳn nhà tôi.

Nhưng trong lòng tôi luôn cảm thấy trống vắng, Hoàng Vi biết điều đó nhưng vẫn lặng im quan tâm chăm sóc tôi

Hoàng Vi, có lẽ tôi đã làm tổn thương em quá nhiều, kể cả khi bên em, tôi vẫn thấy cô đơn, em rất tốt, đó là con người của em, nhưng tôi vẫn thấy thiếu vắng khi bên em.

Tôi chỉ muốn nói với Vi, có lẽ nhưng điều tôi nói với Vi làm cô yêu tổn thương. Có lẽ lúc tình yêu này bắt đầu không đúng lúc, chắc hẳn còn thiếu sót rất nhiều

Tôi chỉ muốn nói với cô ấy rằng “Em à anh không xứng đáng với thứ gọi là tình yêu, em à mỗi khi bên em anh vẫn thấy cô đơn. Em không làm gì sai hết, em luôn đối xử tốt với anh, nhưng những lúc đối diện với tình yêu anh khép mình lại và mãi cảm thấy cô đơn...”

Đêm hôm đó tôi uống rất nhiều, màn ra mắt hai gia đình của cô chủ và anh Hoàng, tôi hạnh phúc khi thấy em gái mình hạnh phúc, tim vỡ tan khi thấy

người mình yêu bên người khác

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Mất một cuộc tình và ngã rẽ chạy trốn

Trong bữa tiệc, anh Hoàng Nam pha thêm trò vui, dạo này anh chàng Lê Roi đang nổi tiếng, cả nhà nghe lẫn ra cười sặc sụa, riêng tôi chỉ cười góp vui, trong lòng chỉ muốn tấn thăng Lê Roi một trận, hát gì chẳng ra hát. Mặc kệ cho nó rống Em của ngày hôm qua phiên bản “lỗi”, tôi vẫn tiếp tục uống

Tôi đó tôi uống rất nhiều, khi chai Chivas đã cạn tôi vào giường ngủ trước, mở nhạc cấm tai ngủ, nửa đêm tỉnh dậy, tiếng nhạc One Direction vang vọng bên tai

“...I'll be gone, gone tonight..”

Chắc tôi sẽ ra đi đêm nay, trên tủ giường một chai Chivas 25 kèm lời nhắn: “Cảm ơn chú mày nhé...” Là anh Nam

Trước khi về tôi nấu lại bữa sáng cuối cùng, kèm một tờ giấy

”Gửi gia đình thân thương...”

Nhìn lại cô “em gái”, vẫn nụ cười đó, dù việc gì có xảy ra đi chăng nữa hãy giữ mãi nụ cười trên môi em nhé...

Tôi mở cổng đi về, nhìn vào lan can, nhìn vào ngôi nhà, tạm biệt gia đình, hãy sống tốt nhé, cảm ơn đã cho con yêu thương, no ấm...

Lúc đó chỉ mới 4h sáng thôi, hôm qua tôi đi bộ nệm giờ tôi đi bộ về, rảo bước khui chai rượu uống trên đường về, những người chạy bộ buổi sáng nhìn tôi như thú lạ, chắc tại buổi sáng uống rượu.

Về đến nhà, Hoàng Vi vẫn nằm đó ngủ, tôi nhẹ nhàng ôm nàng từ phía sau, chỉ còn Vi thôi, nếu vụt mất nữa có lẽ tôi chết mất.

-”Em đợi anh cả đêm qua anh biết không- mặt nũng nịu”

-”Anh xin lỗi..”

Sau câu đó chúng tôi hôn nhau thắm thiết, mùi men đang làm tôi nóng lên. Và sau đó chuyện gì đến cũng đến...

Tôi lăn ra ngủ, đến trưa thức dậy đầu đau như búa bổ nhìn đồng hồ đã 2h chiều rồi, Hoàng Vi đâu? Hoàng Vi không nằm cạnh tôi.

Ra phía trước quán, trên bàn là một chiếc bánh chocolate kèm một mảnh giấy

”Anh à, khi anh đọc được những dòng chữ này có thể em đã đặt chân đến một phương trời mới. Em biết anh yêu chị Hạ Âu, vì em yêu anh nên em chấp nhận tất cả. Em mãi sống sau cái bóng của chị ấy, em đã khóc rất nhiều, suy nghĩ rất nhiều và em quyết định ra đi, có lẽ quyết định ra đi này sẽ cho chúng ta thời gian, khi em trở về nếu anh đã xoá được hình bóng chị ấy thì chúng ta có thể yêu nhau như lúc ban đầu, sống tốt anh nhé... Em yêu anh”

Đọc xong mảnh giấy tôi lập tức chạy ra ngoài đường bắt Taxi, lúc cần không có một chiếc nào lạnh vạng quanh đây.

Lên xe TAXI

-”Cho tôi đến sân bay Tân Sơn Nhất ngay, chạy nhanh nhất có thể...”

-”Nhanh lên” tôi gào lên”

-”Em đã cố hết sức rồi anh...”

Nhìn vào bảng điện tử, chuyến bay HCM city đến Florida đã khởi hành lúc 12h, có một lần Vi kể với tôi, mẹ Vi ở Florida. Nhìn vào bảng điện tử tôi như chết lặng. Khoan, còn chuyến đến California khởi hành lúc 2h45 vậy còn 15' nữa, có thể em sẽ đi chuyến này, tôi vừa chạy vừa gào tên em, nếu em đi tôi sẽ hối hận cả đời mất. Nhưng nỗ lực tìm kiếm gần như vô vọng.

Những ngày sau đó tôi sống không bằng chết như thằng mất hồn, nhiều đêm gây sự tôi vì nói tôi ngáo tât cả bị anh Nam dọn sạch, tôi chỉ biết cười trừ cảm ơn

Một tháng sau đó, tôi trở lại bình thường, nhìn lại tôi trong gương tôi không còn nhận ra mình nữa, tóc tai lộm thuộm, râu ria, hai bộ xương phô ra.

Tôi quyết định phải làm mà sống, lụy tình mãi thì Vi có trở về không, có lẽ Vi cũng không muốn tôi như vậy.

Tôi mở quán bánh, tôi nghiêm cứu, làm ra nhiều công thức đặc biệt, ngày đêm nghiền ngẫm cuốn sách dạy làm bánh

Quán tôi rất đông khách, vì có nhiều công thức ngon. Nhiều khách nữ ngỡ ý muốn làm quen tôi, nhưng tôi đều cười trừ

Một hôm như mọi ngày, một vị khách cao kều tóc vàng bước vào quán

-”Bonjour...”

Một người đàn ông cao khoảng 1m8, bước vào quán, tôi dễ dàng nhận ra ông là người Pháp qua tiếng chào, tóc dài quần kiểu Harry Style, đôi mắt quyến rũ của James Dean, vẻ lịch lãm của ông ta bất cứ người phụ nữ nào cũng phải thêm muốn, tôi không biết tiếng Pháp, chỉ học một vài từ đọc nguyên liệu thôi.

-”Bonjour”- tôi chào lại ông ta, kéo ghế-

-”Sit down, please” - Tôi mời ông ngồi xuống

-”Thanks, Do you have any specials?” - Ông hỏi tôi

Tôi qua tôi đã nghiên cứu ra một công thức mới, vô cùng hoàn hảo có lẽ cho ông ta thử

-”Yes, wait me for 5 minute, please”

Khay bánh được đặt trên bàn, ông ta cầm lên đưa vào miệng. Mắt ông ta sáng rực.

-”GOOD! Very, very delicious...”

Ông ta hỏi tôi công thức, tôi trình bày theo ý của ông ta, chợt ông ta hỏi tôi(Tiếng Anh)

-”Có vẻ cậu là một người rất đam mê làm bánh, vậy cậu nghĩ sao nếu đi Pháp với tôi.”

-”Dạ?...”

-”Đừng lo gì cả, tôi cho cậu biết tôi là chủ của một chuỗi cửa hàng tại Paris, đến Pháp cậu sẽ học thêm được nhiều kinh nghiệm...”

Tôi kinh ngạc, một cơ hội từ trên trời rơi xuống, nhưng tôi vẫn ngại..

-”Thế được không ạ?”

-”No Problem, tôi cũng làm đầu bếp luôn mà, cậu sẽ làm phụ bếp cho tôi.”

-”Vâng, hãy cho cháu thời gian..”

-”Một tuần nữa ta về Paris cháu hãy đi làm thủ tục Visa trước đi, có quyết định thì lên thẳng máy bay về Pháp luôn...”

Ông ta về khách sạn của mình, vậy là còn năm ngày, tất nhiên với trình độ của tôi vượt Visa quá dễ dàng.

Ngày hôm đó là ngày cuối cùng đưa ra quyết định, tôi sẽ thử, tôi đến nhà cô chủ, lúc đó trời đã tối, tôi đến trước cổng nhà, cô ấy đang đứng trên lan can, đôi mắt hướng xa vô tận, suy tư..

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chạy trốn trên đất khách quê người

Tôi đã hiểu vì sao tên em là Hạ Âu, khi cô ấy đứng dưới ánh mặt trời nghiêng mặt bị nắng chiếu hồng, đứng yên ở phía ấy, hoàn toàn giống như một con gió thanh tân giữa hoàng hôn

Tôi bốc máy gọi vào số cô chủ

-”Alo”

-”Alo tôi là P đây cô hãy xuống cổng gặp tôi có chuyện muốn nói...”

-”Có chuyện gì để nói?”

-”Xin cô hãy cho tôi gặp cô lần cuối”

Bước ra khỏi cổng vẫn về mặt lạnh lùng ấy, tôi không kiềm được đến ôm lấy cô, sau một hồi dầy dựa cô cũng mặc tôi ôm.

-”Có lẽ anh không nên dối lòng mình nữa, anh nhớ em, yêu em đến phát điên lên được...”

-”Tôi cũng yêu anh”

Câu nói đó làm tôi bất ngờ nhưng..

-”Nhưng tôi cũng yêu Nam, chúng ta cũng chỉ là bạn thôi, không hơn không kém...”

Từng lời nói như một nghìn mũi dao đâm vào tim tôi thất thần, cô chủ đã khóc, và vẫn giữ về mặt lạnh lùng bước vào nhà, tại sao tại sao chứ, đến cuối cùng em vẫn không thể cười với tôi dù chỉ một lần sao...

Con mưa đã tạt xuống trên đường về của tôi, gột rửa tâm hồn, che dấu đi nhưng giọt nước mắt, lúc đi anh cũng chỉ một mình, và lúc về anh cũng chỉ một mình lẻ loi... Nước mưa thấm đẫm trên bộ đồ trắng tinh khôi, ngã vào bãi đất bên đường, đất nhầy làm chiếc áo trắng vấy bẩn, nằm đó mặc trời khóc thương

Nếu như em sẽ cùng tôi bước đi, tôi sẽ không ngần ngại vượt qua giới hạn mà người đời khinh miệt “Loạn luân”. Nhưng có lẽ tôi như đường thẳng song song vậy, không bao giờ chạm được đến nhau, có lẽ số phận của hai người đi theo lối riêng, nhưng liệu chúng tôi đến với nhau rồi vượt qua những thử thách nào hay chỉ đi vào con ngõ cụt không lối thoát

”I’ll be gone, gone tonight..”

Có lẽ tôi phải đi, trốn tránh tất cả, tôi phải tìm cách trèo qua được ngõ cụt đó.

-”Alo, I’ll be gone...”

-”I’m waiting for you at Tan San Nhat airport”

Tôi chạy về nhà tắm rửa, chiếc gối dính giọt máu trinh vẫn nằm trên giường, mấy đêm qua tôi vẫn để nó bên cạnh, tôi đem cất nó vào trong tủ khoá lại, chỉ là quá khứ thôi, hãy để họ lại sâu trong tim.

Lên chuyến bay, nhìn lại Sài Gòn, nhìn lại quê hương “hẹn ngày gặp lại hoặc có thể vĩnh biệt mãi mãi”

Đáp xuống Sân bay Paris-Charles-de-Gaulle, cảm giác phải nói là “mát rượi”.

Tâm hồn tôi như gột rửa giữa gió trời, đang mùa thu nên chỉ gió mát thôi..

Ông chủ quay lại nói với tôi(tiếng Anh)

Cậu đi theo cô gái đằng kia nhé, tôi đi có việc..

Theo hướng chỉ tay của ông, một cô gái gốc Á đang đứng chờ chạy tới (tiếng Anh)

-”Em là người quen của ông Micheal?”

-”Vâng ạ”

-”Em là người nước nào?”

-”Dạ em là người Việt Nam”

-”Thế hà, chị là người Hà Nội” - chị chuyển qua nói tiếng Việt khi biết tôi là người Việt Nam.

-”Thôi được rồi theo chị.”

-”Vâng

Chị chở tôi trên chiếc xe về Khách sạn.. Dạo phố nhìn thấy mê mẩn, các cô gái đẹp tuyệt trần nóng bỏng, tháp Eiffel hiện ra hùng dũng. Dừng chân trước Hilton Hotel, chị ấy book phòng tôi cũng đi theo, đến phòng bà chị nằm xuống nghỉ mệt. Công nhận chắc bà này ở Pháp lâu nên bạo dạn, tôi mệt nên cũng không ngại ngủ nằm bên.

-”Chị tên gì”

-”Chị tên Kiều Hoa, còn em?”

-”Em tên P, em ở HCM”

-”Em là gì của ông chủ

-”Em theo ông qua đây học nấu ăn á mà, hihi.”

-”Nấu ăn? Công nhận giỏi đây. Cho chị số phone khi nào rảnh chị em mình nói chuyện.”

Thức dậy, bà chị vẫn ngủ ở bên, tôi tắm rửa xong, xuống dưới đi dạo, ban đêm Paris nhìn thơ mộng, những cặp đôi trao nụ hôn nồng cháy, trong lúc này tôi nhớ về Hạ Âu da giết, rảo bước trên Đại lộ Champs-Élysées, vừa đi vừa ngắm phố đêm, chẳng mấy chốc tôi đã đứng ở Khải Hoàn Môn, dừng lại ngắm trời sao, không biết Hạ Âu giờ ra sao, có đàn ngắm sao như tôi không, lúc đó tôi quên mất là Hạ Âu cách mình nửa vòng trái đất...

Đắm chìm trong ưu tư suy nghĩ, một người phụ nữ ngồi bên cạnh tôi: (Tiếng Pháp)

-”Bonjour...”

-”Sorry, I can't speak French...”

-”Sorry.. “– cô ta cười

Cô ta trạc tuổi tôi, mái tóc nâu, dù trong bóng tối nhưng tôi vẫn nhận ra đôi mắt cô ta có màu xanh biếc, theo đặc điểm nhận biết, tôi đoán cô ta là người Do Thái. Khoảng khờn im lặng cô ta lên tiếng(tiếng Anh)

-”Có vẻ anh đang buồn

-”Đúng vậy, tôi đang buồn lắm”

-”Chúng ta uống một ly chứ, tôi cũng đang buồn...”

Chúng tôi lên một chiếc Taxi (tiếng Pháp)

-”Cho tôi đến nhà hàng Bistro Paradis...

”

Xuống xe, tôi thực sự choáng ngợp trước nhà hàng mình sắp vào, đến bây giờ tôi chưa được vào một nhà hàng sang trọng một nửa nhà hàng này chứ đừng nói..

-”Vào thôi”

Cô ấy khoác tay tôi đi vào,

-Entrez, je vous en prie!- cô tiếp tân chào tôi và cô ấy

-”A table for two, please” - tôi chọn bàn luôn

Cũng may trước khi ông chủ đi có nhét tôi một chiếc thẻ để thanh toán...

-”Could I see the menu, please?” “

-”Yes”

Tôi để cho cô ấy chọn món, nhìn menu tôi muốn hoa con mắt, tính bằng bảng Anh trở lên,

-”I'll have a...”

Cô ta định hại chết tôi chắc gọi toàn món đắt của danh sách.. Thôi lỡ rồi, tôi để ý người nước ngoài ăn phải có rượu

-”Could I see the wine list, please?”

Tôi cũng để cô ta chọn nốt, trong bữa ăn cô ta hỏi(tiếng Anh)

-”Anh tên gì?”

-”Tôi tên P, tôi đến từ Việt Nam, còn cô?”

-”Oh, bố tôi nghe nói mới từ Việt Nam trở về, tôi cũng muốn đi lắm chứ nhưng bận học, tôi tên Rose, tôi 16 tuổi thôi”

-”Oh,tôi cũng 16”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Rose

Bữa ăn diễn ra lãn mạn, nếu Hạ Âu đẹp toả sáng giữa mặt trời, thì có lẽ Rose đẹp như một bông hồng nở rộ giữa Paris. Rose mới chia tay người yêu, chúng tôi tâm sự, có vẻ Rose là người thật thà, chúng tôi kể cho nhau nghe về gia đình, về tình yêu, tôi cũng trút bỏ những tâm sự. Chúng ta trò chuyện khá lâu, có lẽ cũng phải đến lúc về chúng tôi đã ngà nhà say. Hoá đơn thanh toán đưa ra... Tròn 6000 Bảng, thôi chắc ông Micheal không nói gì đâu, ngậm ngùi đưa chiếc thẻ bạch kim cho cô tiếp viên, có vẻ Rose bất ngờ khi tôi đưa chiếc thẻ đó ra: -”Sao anh có chiếc thẻ đó?”

-”Ông chủ đưa cho tôi”

-”Đó là thẻ của bố tôi, ra anh là cấp dưới của bố tôi, trùng hợp thật...”

-”Oh, thôi chúng ta về nhé. Tôi đưa cô về”

Tôi và Rose lên chiếc xe trở về khu nhà của Rose, không ngoài dự đoán, khu này toàn biệt thự cao cấp, đường phố ở đây toàn siêu xe, các đại gia về tổ ấm

-”Anh vào nhà chứ?”

-”Tôi phải về..”

-”Thôi được rồi, chào anh”

Về đến khách sạn, chị Hoa đã về khi nào rồi, men rượu khiến tôi nhớ Hạ Âu, hình bóng em trên bước tường, tôi mỉm cười nhìn vào nó. Em yêu tôi nhưng chúng ta chỉ là bạn. Tại sao? Tại sao không phải là tôi? Xin ai đó cho tôi biết đi... Nếu em biết tôi yêu em biết nhường nào thì...

Khi khép hàng mi thì câu chuyện tuyệt vời lại hiện ra

Anh tỉnh dậy và những giấc mơ rơi vỡ tan..

Tôi tỉnh dậy sau giấc mơ thiên đường, phía đông vườn địa đàng Hạ Âu cười toả nắng chờ tôi..

Sáng hôm sau chị Hoa đến phòng tôi lúc tôi đang ngủ

-”Em uống rượu hả sao mùi nồng vậy này?”

Nghe tiếng nói tôi tỉnh dậy

-”Hôm qua làm vài ly á chứ”

-”Chuẩn bị áo quần đi mình đi gặp ông chủ” - Chị dọn dẹp hộ tôi

-”Vâng”

Tôi tót vào phòng tắm, quên mang áo quần tôi cuộn tạm cái khăn tắm ra ngoài, chị Hoa nằm đó cười cười.

Không hiểu tại sao cái khăn tắm nó trượt xuống, cái ấy đang lên, chị Hoa thoáng đỏ mặt cười cười nhìn vô chỗ đó, tôi chụp vội khăn tắm che người chạy đến vali, thay đồ xong tôi ra ngoài, chị nhìn thấy tôi liền cười cười.

-”Làm gì cười khiếp thế.”

-”Hồi nãy nhìn mặt em thẹn lắm, mà hình như lúc đó em đang nghĩ bậy phải không?”

Tôi thoáng đỏ mặt tránh ánh mắt chị, có lẽ chị không muốn tôi khó xử

-”Chúng ta đi thôi”

-”Vâng ạ”

Chỉ thả tôi xuống một quán cafe

-”Ông Micheal đang đợi ở trong đó”

-”Vâng”

Ông Micheal vẫn về lịch lãm vừa nhâm nhi tách cafe vừa nghiền nhăm tờ báo. Tôi chào ông(tiếng Anh)

-”Chào ông”

-”Chào cháu, hôm nay cháu sẽ đến trường.”

-”Đến trường?” -tôi thực sự không tin vào tai mình nữa.

-”Hôm qua ta đi gấp bởi vì việc này, hôm nay ta sẽ đưa cháu đến trường khảo sát, cháu sẽ học cùng con gái ta, khảo sát chỉ là thủ tục thôi. Khi đi học về mỗi buổi chiều hãy đến phụ bếp bác...”

Không ngờ bác Micheal chu đáo như vậy, ông coi tôi có lẽ như một người con.

Chào hiệu trưởng, tôi được giao làm kiểm tra vì không biết tiếng Pháp tôi được bỏ qua phần Tiếng Pháp, bài có thể nói dễ như ăn cháo, bên nước ngoài học rất nhẹ, lớp 10 thì chỉ cỡ lớp 9 thôi.

Lúc đi nhận lớp tôi càng hồi hộp hơn, bước vào lớp, lớp học tôi khoảng 25 người và không có một ai gốc Á, họ nhìn tôi mỉm cười thân thiện, Rose vẫy tay chào tôi.

-”Hello...” - qua bài giới thiệu của mình tôi về chỗ và đặc biệt tôi được ngồi sau Rose vì lớp này chỉ ngồi bàn đơn thôi.

Nước ngoài có khác, giờ học học sinh giáo viên tranh cãi khốc liệt, nếu đây là ở Việt Nam có lẽ giáo viên gọi là “cái chợ”

Họ giảng bài, nhưng tôi có hiểu gì đâu, chữ Latin của Pháp cũng khác đôi phần, tôi chỉ biết cặm cụi ghi chép từng chữ từng vắn không khác gì học sinh lớp 1.

Người Pháp rất thân thiện, đúng vậy đấy ra chơi có hàng tá bạn tụ tập chỗ tôi nói chuyện cười đùa, phải nói là họ nói tiếng Anh rất dõng, ở Việt Nam có lẽ lớp 10 có khi nó bằng thằng nhóc lớp 6, họ nói với tôi bằng tiếng Anh rồi lại xì xào với nhau bằng tiếng Pháp, không biết có nói xấu không đây. Họ nói họ rất thích Việt Nam, trong môn lịch sử dạy về Việt Nam, họ nói họ ngưỡng mộ Việt Nam như thế nào....v..v

Rose có lẽ thấy tôi nhàm chán cũng quay lui nói chuyện(tiếng Anh)

-”Cậu chán à?”

-”Ừ, chẳng hiểu gì cả”

-”Khi nào mình dạy tiếng Pháp cho.”

-”Cảm ơn Rose nha”

Chị Hoa đón tôi về khách sạn lấy đồ, tôi sẽ về nhà ông chủ ở, vậy là sẽ được ở bên Rose rồi.

Tối đó tôi đứng trước căn biệt thự mà hôm qua đã đưa Rose về.

Bấm chuông, một người khoảng 60 đi ra, ông ta mặc trên mình một bộ vét đen, đoán không lầm có lẽ đây là quản gia...

-”Bonjour...”

-”Sorry, I can't speak French”

Ông ta gật gù cười(tiếng Anh)

-”Được rồi, giới thiệu tôi là quản gia ở đây, ông chủ có nhắc cậu sẽ tới đây, ông ấy đang đợi cậu ở trong”

-”Vâng, chào ông”

Tôi mom mem đi theo lão quản gia đến khu vườn, ông chủ đang ngồi nhâm nhi ly rượu vang. Ông nói gì đó với quản gia, tiếng Pháp nên tôi không hiểu chỉ thấy ông gật đầu trả lời

-”Oui” (vâng)

Ông chủ quay sang tôi(tiếng Anh)

-”Cháu có ngồi xuống đi” -cháu muốn uống một ly chứ

-”Vâng ạ”

Một cô gái đi ra và không ai khác chính là Rose, chạy đến, cô nói với ông chủ gì đó.

-”Thì ra cậu là người cấp dưới mà con gái tôi kể” - ông cười to

-”Không ngờ hai đứa có duyên vậy đây.” - Ông tiếp lời

-”Bác quá lời”

Rose nũng nịu gì đó với ông chủ làm ông cười to, ba người chúng ta làm hết chai vang thì ai về phòng này, thì ra ông chủ nhắc quản gia chuẩn bị phòng.

Lúc say xỉn, hình bóng Hạ Âu cứ lờn vờn trước mặt tôi, nhìn đâu cũng có Hạ Âu, nhắm mắt lại giấc mơ thiên đường lại hiện ra...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Vẫn chưa quên được em

Tình giấc đầu đầu như bữa bỏ, ở Pháp bắt đầu học lúc 8h, tôi do quen dậy sớm 6h đã dậy.

Xuống nhà làm bữa sáng cho ông chủ vậy. Căn bếp nhìn phải gọi là quý tộc, hơn nhà Hạ Âu một vực, tủ lạnh đến hai cái, đúng nhà của đầu bếp mà, cái gì cũng có.

Thôi thì nấu com vậy, chắc họ cả đời chưa ăn com. Tôi dọn bữa sáng, món canh bí đỏ đậu xanh lấy được lòng bố mẹ Hạ Âu không biết người phương Tây như ông chủ sao đây.

Hai bố con họ đi xuống nhìn thấy đồ ăn có vẻ bất ngờ, ông chủ hỏi tôi(tiếng Anh)

-”Cháu nấu à?”

-”Dạ, mấy món truyền thống Việt Nam, hai người thử ăn đi ạ”

Hai người cũng ngồi xuống, thử từng món ăn, Rose thì háo hức thử lia lịa, ông chủ thử từng món cảm nhận từng hương vị:

-”Mấy món này xuất hiện ở nhà hàng thì hay đấy, bác nghĩ người phương Tây như bác thích món này, chiều hãy đến nhà hàng nghe cháu.”

-”Vâng ạ.”

Rose cười toe toét ăn lia lịa, ông chủ chạy xe từ trong Gara ra, một chiếc Lamborghini đen bóng chạy ra(tiếng Anh):

-”Hôm nay bác đưa hai đứa đến trường.”

Đến trường vẫn như hôm qua, hôm nay tôi đi dạo hành lang thì có một bàn tay đập vai tôi, quay lại, cậu ta là một người gốc Á, nói đúng hơn là một người Nhật Bản (tiếng Pháp)

-”Bonjour...”

-”Sorry, I can't speak French”- vẫn câu nói huyền thoại khi đến Pháp.

Cậu ta cười (tiếng Anh)

-”Oh vậy à, chào bạn mình là Washi, mình người Nhật, học cạnh lớp cậu đây.”

-”Chào bạn, mình là P mình là người Việt Nam.”

Có một điều tôi lo sợ, là ngón tay út của cậu ta bị cụt, nhưng có vẻ không xấu lắm, điều tôi nghi ngờ chính xác cậu ta có thể là một Yakuza. (Tiếng Anh)

-”Chúng ta đi uống nước chứ, tôi mời”

-”Ok”

Tôi đi theo cậu ta xuống canteen, đặc biệt ở đây đủ người cả, Á có Phi có, nhưng đa phần người Á và Âu.

-”Cậu uống gì?”

-”Mình coca thôi...”

Đây là quán tự phục vụ, chúng tôi bung nước ra bàn (tiếng Anh)

-”Cậu tới Pháp lâu chưa?”

-”À mới thôi bạn”

-”Haha, hèn gì mù tiếng.” -hắn cười to

-”Hihi, đang học mà”

Tôi ngồi nói chuyện với hắn, tên này có vẻ thú vị đây, tôi ngại, hành tung của hắn là một dấu chấm hỏi trong đầu tôi.

-”Cuối tuần nay Party chứ?”

-”Để coi sao đã, hihi”

Điều tôi lo sợ có lẽ hắn là một Yakuza, có thể bắt cóc tôi tổng tiền ông chủ, ông chủ là một thương nhân có tiếng trên thương trường, Yakuza là một tổ chức chuyên bắt cóc, tổng tiền... mà.

Trong giờ học mãi mê suy nghĩ, tôi bị giáo viên gọi dậy phát biểu, và tất nhiên:

-”Sorry, I can't speak French0

Và sau đó là tràng cười nghiêng ngả của cả lớp, tôi thân rất nhiều đứa trong lớp, bọn họ hài hước không tả nổi nhất là thằng David, David là đứa mập nhất và bựa nhất, những câu chuyện của hắn luôn cuốn hút người nghe, từ ngày tôi đến bọn trong lớp cũng chuyển sang nói tiếng Anh, có lẽ ra ngoài tiếng Pháp là ngôn ngữ chính, khi bước vào lớp vẫn ngôn ngữ chung là tiếng, phải nói họ có tinh thần “Mọi người vì một người, một người vì mọi người rất cao”

Trong giờ học Rose quay xuống

-”Tối nay chúng ta học tiếng Pháp nhé.”

-”Ok, yêu Rose lắm cơ, hihi”

Sau câu đó Rose quay lên, ra về tôi và Rose đã được ông chủ chờ trước cổng, trường tôi học là một trường tư thục lớn nhất Paris, tất nhiên ai học ở đây hẳn ba mẹ họ là một người có địa vị trong xã hội. Những tiểu thư, những công tử bước lên những chiếc xe hạng sang là điều bình thường. Bentley, Audi... Nhưng chiếc Lamborghini đen bóng đời mới của ông Micheal vẫn nổi bật hơn cả, tôi bước lên xe cùng Rose trước sự ngỡ ngàng của tất cả.

Nhà hàng lớn nhất của chuỗi nhà hàng hiện ra trước mắt tôi, tuy là ông chủ nhưng do đam mê ông đã trực tiếp làm đầu bếp của cái nhà hàng này. Bước xuống xe

-”WOA...”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Học việc và phố đêm Paris

Trước mắt tôi là một nhà hàng xây theo kiểu Nhật, quái lạ nhỉ, rõ ràng ông chủ bảo nhà hàng bán đồ ăn phương Tây mà (tiếng Anh):

-”Vào đi”

-”Vâng thưa bác”

Bước vào nhà hàng, một cô gái mặc Kimono ra nói gì đó với ông chủ, ông chủ tuyên bố:

-”Từ nay cậu này sẽ là bếp trưởng ở đây”

-”Bếp.. Bếp trưởng? “- Tôi ngạc nhiên

-”Đúng vậy, ta sẽ luyện cho cháu trở thành... Đầu bếp hàng đầu nước Pháp...”

-”Hàng..hàng đầu...” - Tôi không còn tin vào tai mình nữa.

Rose được tài xế đưa về nhà trước

Tôi bước thay ông vào trong căn bếp của nhà hàng, phải nói là quá rộng, trong đó hàng chục đầu bếp đang xào nấu đủ loại, mùi đồ ăn xực lên mũi tôi làm bụng tôi sôi sục.

-”Đầu tiên cháu hãy học cách canh lửa”

-”Canh lửa cũng phải học ạ?” - Tôi ngược lên thắc mắc

-”Đúng vậy, là một đầu bếp chuyên nghiệp học không học nấu trước mà phải học kiểm soát ngọn lửa”

-”Vâng”

Ông dạy tôi phải canh lửa như thế nào, nấu soup thì phải canh theo thể tích như thế nào, học từng đó thời mà đến 5h chiều vẫn chưa xong một nửa:

-”Hôm nay ta học đến đây thôi, à mà trưa cháu chưa ăn trưa đúng không?”

-”Vâng” - Mặt tôi ỉu xiu, lý do tôi không tập trung có lẽ là mùi thức ăn, tiếng xào nấu làm bụng tôi sôi sục hết cả lên

-”Bác xin lỗi, thôi để bác chở cháu về nhà ăn luôn”

-”Vâng..”

Trên chiếc xe, tôi ngắm hoàng hôn Paris, nhìn hoàng hôn tôi lại nhớ đến Hạ Âu, tôi tự hỏi nó có hạnh phúc không, tôi xoá tan suy nghĩ của mình, anh Nam là một người tốt mà... Nước mắt tôi lại chực trào, tôi nhớ ba mẹ, nhớ những ngày họ đưa tôi đi công viên lúc nhỏ, nhớ lúc hai bố con tập bóng cả buổi chiều..

-”Cháu sao vậy?”— ông chủ hỏi tôi

-”Dạ không có gì đâu ạ” - Tôi lau nước mắt

Về đến nhà cũng đã gần tối, giúp việc đã chuẩn bị bữa tối thịnh soạn. Tôi, ông Micheal và Rose quây quần bên bàn ăn như một gia đình thực sự, ấm áp, tình cảm. Rose cười nói suốt buổi, gấp thức ăn cho tôi, ông Micheal chỉ cười nói(tiếng Pháp), Rose nghe xong chỉ cười cười, mặt đỏ ửng lên, tôi hỏi Rose(tiếng Anh):

-”Sao vậy Rose?”

-”À ba mình nói hôm nay nhìn Rose xinh á mà, hihi..”

Và tất nhiên tôi đã bị lừa...Rose lại nói gì đó với bố, ông chỉ gật đầu

-”Oui”

Rose mỉm cười, ăn xong tôi ra trước sân ngắm trăng, Rose chạy từ trong Gara trên chiếc Bentley, không ngờ nhà này nhiều xe thật đấy..

-”Lên xe đi bồ..”

-”Mình thay đồ đã chứ...”

-”Không cần, đi dạo thôi...”

Rose chở tôi vòng quanh Paris, cô ấy đỗ xe trong bãi đậu, cầm tay tôi kéo đi

Tôi và cô ấy đi dạo, lẩn mạn như một cặp tình nhân, chẳng mấy chốc chúng tôi đã đứng ở Khải Hoàn Môn, nơi lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau... Rose quay lại cười với tôi trìu mến, Paris đêm nay đối với tôi, không có ai có thể sánh bằng Rose của tôi, cảm giác này thật ấm áp... Chúng tôi lại tiếp tục dọc

theo Đại lộ Champs-Élysées, lúc tôi còn nhỏ, tôi luôn mơ ước một điều, là bước đi cùng người mình yêu trên đại lộ này. Chẳng mấy chốc tôi và cô ấy đã đến sông Seine, sông Seine đêm nay gió thổi rất mạnh, tuy lạnh nhưng lòng tôi lại cảm thấy ấm áp:

-”Rose, cho mình ôm bạn nhé?”

-”Ừm” - Cô ấy đứng im chờ đợi.

Vòng tay qua eo Rose, tôi ôm cô ấy từ đằng sau, ngọn lửa tình yêu nhen nhóm đang đốt cháy trong tôi ấm áp, tựa cảm vào vai tôi thổi những hơi thở ấm nóng hoà nhẹ vào gió...

Chúng tôi về nhà khi đã 9h:

-”Rose này”

-”Sao thế?”

-”Khi nào dạy mình lái xe nha?

-”Thế có học lái máy bay nữa không? Haha” – Cười to

-”Thôi, học lái xe thôi, mình không thích lái máy bay đâu”

Vậy là hai đứa nói chuyện rôm rả trên đường về

-”Cháu vô phòng làm việc bác có việc..”

-”Minh vào nhé, ngủ sớm đi nhé Rose...”

Trong căn phòng tối chỉ có hai người đàn ông:

-”Cháu hãy kể về cuộc đời mình...”

Vì ông là ân nhân, tôi kể cho ông tất cả mọi việc kể cả chuyện của Hạ Âu, không thiếu một lời nào. Nghe xong ông mỉm cười:

-”Sao cháu không theo đuổi đến cùng mà lại chạy trốn?”

-”Cháu nghĩ nếu hai đứa đến với nhau chỉ đi vào ngõ cụt thôi..”

-”Cháu nói vậy là sai rồi, tình yêu xuất phát từ trong tim, nếu cố gắng gìn giữ vượt qua thì không có bất cứ rào cản nào, không có loại rào nào có thể ngăn được tình yêu..”

-”Nhưng..”

-”Ta và mẹ Rose là anh em đây”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Bí mật động trời

Các bác đọc sau một thời gian thấy sao ạ

Truyện này em viết được 34 chap rồi và đang sửa lại chính tả..vv..

Chap:

Tôi thực sự sốc khi ông Micheal nói vậy:

-”Bác nói thật không ạ...” - Tôi ngồi thẳng dậy khi ông Micheal nói

-”Thật chứ”

-”Sao có thể ạ?”

-”Vì ta là người của dòng tộc Rothschild”

-”Ro..Rothschild?”

Ông chủ có rất nhiều điều bất ngờ, Rothschild là dòng tộc giàu nhất thế giới, quyền lực về ngành ngân hàng, nhưng tại sao ông Micheal lại mở nhà hàng, đầu hồi bắt đầu đặt ra:

-”Khi xưa ông cụ tổ của bác là ông Mayer Amschel là người sáng lập cháu cũng biết rồi đấy, từ khi dòng tộc bác giàu lên, có lẽ vì lòng ích kỉ mà cụ đã đề ra một điều là “khuyến khích dòng họ lấy nhau”, lý do là cụ không muốn tài sản bị tuôn ra ngoài, cụ không muốn chia sẻ cho ai hết. Ngày xưa ba mẹ bác cũng là anh em ruột và bác cũng vậy, từ khi đưa em gái bác sinh ra, nó đã được đính hôn với bác.”

Tây trời thật, kinh thiên động địa, nếu Hạ Âu và tôi được sinh ra trong gia tộc Rothschild thì mọi việc đã khác, tôi không phải đau khổ như thế này:

-”Bác mong con hãy đối xử tốt với Rose, nó rất tội nghiệp, khi sinh ra đã không gặp men, do di chứng sinh con cùng huyết thống, mẹ nó đã qua đời khi hạ sinh. Bác không muốn nó phải như bác, cô đơn suốt đời.”

-”Dạ, con hiểu rồi”

-”Từ nay con sẽ là con trai ta, hãy gọi ta là ba...”

Ông chủ.. Tôi ghen hòng sắp khóc, có lẽ ông là người biết quan tâm người khác nhất tôi từng gặp... Tôi đứng dậy xà vào lòng ông..

-”Dad...hức..hức”

-”My son...”

Tôi ra sau vườn hít thở không khí, sau vườn có một con suối nhân tạo, suối nước trong vắt, róc rách, ánh trăng sáng chiếu thẳng thấy cả đàn cá mà quan trọng là Rose đang ngồi ở đó.

-”Em gái...” - Tôi gọi

-”O...”

-”Từ nay chúng ta sẽ là anh em, ba mình nhận anh là con nuôi rồi..hihi”

-”Thật không?”- Rose mừng rỡ

-”Thật..hihi”

Rose đứng dậy bay lên chồm lên người tôi, không may đôi môi chạm vào môi tôi.

Thời gian như ngừng lại, tim tôi đập lối lất mấy vòng..

-”Thôi nào em gái, hôn vậy đủ rồi..hihi”

Rose có vẻ ngượng

-”À mà hồi sáng em có nói dạy anh tiếng Pháp mà quên mất...” - Rose ừ ừ

-”À khuya rồi, đi ngủ thôi em...”

-”Học giờ luôn đi, mai chủ nhật mà, giờ em chưa buồn ngủ”

-”Ok, tùy em”

Tôi cùng Rose đi vào phòng

ngủ của em, trước giờ tôi chưa vào phòng ngủ của cô ấy, phòng rộng bằng quán tôi luôn ấy, Chuông gió treo cửa sổ kêu leng keng mỗi lần gió thổi qua, từ quần áo đặt ở góc, hai chiếc tủ hai bên giường ngủ, hai tủ sách để thành hai dãy như thư viện. Từ rượu treo trên tường đủ loại: Shipwrecked, Cristal Brut.. Đủ loại rượu quý. Tôi mê mẩn.

-”Có vẻ em thích sưu tầm rượu nhỉ” - Tôi vẫn mê mẩn những chai rượu

-”Vâng, em sưu tầm nhiều lắm. Anh uống một ly nhé”

-”Ừ, nhưng anh uống ngọt thôi nhé” -Rose chạy đến tủ lấy xuống một chai, dù không biết rượu gì nhưng nhìn con số tôi cũng đã hoa mắt:1928

-”Krug 1928 đó anh, loại này không ngọt nhưng ngon”

-”Ok”

Loại này hương vị dễ chịu, uống kèm đá nên dòng rượu chảy qua cổ mát rượi. Chúng tôi quên mục đích học của mình, và ngồi tám chuyện đến khuya lẫn ra ngủ lúc nào không hay.

Sáng dậy thấy con bé Rose nằm ôm tôi ngủ và lạ là nó chỉ mặc đồ lót, tôi cởi trần. Tôi hoảng loạn thực sự, nhưng nhìn cô bé nằm trong lòng tôi ngủ tôi lại thấy như con mèo nhỏ Hoàng Vi của tôi ngày nào, hôn lên trán, cô bé tỉnh giấc:

-”Oáp, sao anh dậy sớm thế?”

-”Ừ quen rồi, mà em hôm qua...”

-”Hôm qua anh mạnh lắm đấy..hihi”

-”Sao? Mạnh..?”- Tôi hốt hoảng thực sự

-”Ừ”

Trời ơi, tày trời rồi, Rose thì cứ nhõn nhơ ra cười, trong khi tôi đang lo sợ

-”Haha, anh tưởng hả..haha... Ý em là anh uống mạnh thật đấy, gần hết cái chai rượu của em”

-”Ha.. phờ. Em đùa ác quá đấy” - Tôi đưa tay lên trán lau mồ hôi

-”Ai biểu anh nghĩ vậy chi, tên biến thái này...”

Con bé này thật không thể tha, đề nó xuống cù léc...

-”A, anh tha cho em đi, em chưa rồi..haha..hihi”

-”Dám trêu anh này cho chưa”

Dừng lại, bốn mắt nhìn nhau trùu mến, Rose vòng tay qua cổ kéo tôi xuống đặt môi lên môi tôi hôn nhẹ nhàng, không gì tuyệt hơn nụ hôn mỗi buổi sáng..

-”Hai đứa đang làm gì đấy”- Động nói phát ra từ ngoài cửa làm tôi giật mình

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cánh đồng

Lúc này tôi và Rose đang trong thế nguy hiểm, trai trên gái dưới, trùm chặn ngang vai, nên người ngoài nhìn vào rất dễ hiểu lầm. Giật mình quay lại nơi tiếng nói phát ra, mặt ông chủ tức giận phùng phùng.

Tôi vội nhảy ra, trên người tôi chỉ còn cái quần tây thôi, Rose thì không nói, cởi hết đồ ra chỉ để bộ bikini với lý do hết sức củ chuối: nóng..

Tôi lo sợ tột độ, mặt ông chủ nóng phùng phùng, nhìn thẳng vào mắt tôi:

-”Ba..ba..ba hiểu lắm rồi”

- “Hiểu lắm?” - Ông nheo mắt

- “Dạ hiểu lắm đó ba” – tôi cười gượng gạo

- “Haha”

Ông chủ cười to, tôi không hiểu vì sao ông lại cười nữa... Hay ông ta cười tôi vì xem ông ta là đồ ngốc..

-”Haha, xin lỗi đã làm phiền hai đứa... Ba đi trước đây...”

- “Ồ..”

Cảm xúc của tôi lúc đó không biết diễn tả làm sao, mặt nhìn ngu như con vịt Đô-nan, tiếc là tôi mặc quần cời trần, còn nó mặc áo cời trường, chắc không tôi là Đô-nan phiên bản “lỗi” mất

Quay lại thì thấy Rose cười tươi rồi..(

-”Nhìn mặt anh dần quá..”

- “À.. Mà sao anh chẳng hiểu gì cả?”

- “Haha, bố em là vậy đó, em thích gì ông chiều tất...”

- “Hơ...”

Lạ nhỉ, con gái rượu của mình nằm trên giường với một thằng khác mà cũng chiều hà trời. Không biết “bố nuôi” tôi nghĩ gì đây...

Hôm nay chủ nhật, trời cũng mát mẻ nữa, vì đang mùa thu mà, gió thổi nhẹ nhàng nâng niu từng chiếc lá, cô giúp việc người Tàu “khựa” vẫn đang quét sân..

-”Bonjour..”

Chỉ biết chào vậy thôi, cô ấy cũng chỉ biết nói tiếng Pháp, nói lại một tràng gì đó tôi không hiểu. Chỉ biết gật đầu cười trừ..

Tôi bước vào bàn ăn, Rose từ trên lầu bước xuống, vẫn bộ bikini chưa thay (tiếng Anh)

-”Sao em không mặc đồ vào?”

- “Nóng anh ơ”- mặt phùng phịu

-.....

Tôi chỉ biết cười trừ cho qua, nhưng tôi không thực sự tập trung vô bữa ăn được, cũng bốc lửa đó chứ

- “Em gái”

Tôi gọi nhẹ nhàng hết có thể, Rose bật cười:

- “Gi thế anh hai?”

- “À, hôm nay em tập xe cho anh nhé”

- “Ok anh hai, em tập lái máy bay nữa cho..”

- “Con bé này..”

Vậy đó, anh em tôi tuy không cùng huyết thống, nhưng chung một nhà, một nhịp đập con tim, bữa ăn đậm ấm đầy ắp tiếng cười, dù đi đâu về đâu, bữa ăn gia đình có đậm bạc chẳng nữa thì ai cũng cũng nhớ nó.

Ăn xong Rose đi vệ sinh, người nước ngoài rất lạ, họ ăn sáng xong mới đánh răng. Tôi cũng chạy đi vệ sinh nốt, thay đồ xuống sân.

-”Theo em...”

Rose đưa tôi tới một gara sau vườn, bấm mật khẩu, chiếc cửa dần dần mở ra như cánh cửa trong Alibaba vậy

- “Vâng ời mở cửa ra”

- “Anh này... haha”

Tôi nhắm mắt bước vào, mở mắt ra

- “WOA”

Thiên đường siêu xe, xe cổ. Tôi chạy nhanh vào trong, như một đứa trẻ con lạc vào xứ sở thần tiên vậy:

- “BMW 1946 này, ba sưu tập nhiều xe thế” - Tôi nhìn chăm chú xung quanh

- “Đây chỉ mới là một ít thôi, ở gara chính còn nhiều hơn thế này nữa”

- “Thôi chúng ta lấy xe đi”

Rose chạy vào tủ trong góc gara lấy chìa khoá, chìa khoá có vẻ đời mới, tiến lại gần chiếc Ferrari màu trắng:

- “Lên anh oi..”

- “Thôi mình đi xe bình thường thôi, xe đó tốc độ cao anh mới tập không được đâu..”

- “Ừ nhỉ em quên mất, thôi lấy chiếc Benley kia đi anh..”

-”Mình đi xe cỡ nhỏ, chiếc BMW kia kia” - Tôi chỉ vào chiếc BMW 1946

- “Thôi chiều anh..”

Con bé lại chiếc tủ đổi chìa khoá, hai đứa lên xe phóng thẳng ra khỏi gara rồi bắt đầu hành trình.

Rose nói sẽ chở tôi đến vùng ngoại ô tập, nhìn ngắm Paris khuất tầm mắt, cánh đồng lúa mì, bắp.. bắt đầu hiện ra, những con quạ đen đứng trên bụi nhìn mổ bắp, mặc cười thiệt, họ làm bụi nhìn xua đuổi ai ngờ làm chỗ cho nó đứng cho tiện.

Rose dừng xe bên một cánh đồng vô tận, những bác nông dân đang lái xe cày cấy, những chiếc trực thăng đang bay thấp tưới cây.

Phải nó không khí ở đây thanh bình, yên tĩnh, không bụi bặm không náo nhiệt như thành phố tôi ghét (tiếng Anh)

- “Có lẽ về già anh sẽ về đây sống”

- “Em cũng vậy”

- “Em điên à, lo sau này làm ăn tiếp quản công việc của ba đi chứ..”

- “Còn lâu mà anh, em để con mình tiếp quản luôn, ba còn trẻ mà, khi nào về hưu con em cũng lớn rồi..hìhì”

- “Cái con bé này..”

Tôi và Rose đứng nhìn cánh đồng, nhìn xa xa có cảm giác như nó vô tận vậy. Tôi ghét:

- “Em à... Anh có điều này muốn nói..”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Quyết định khó khăn

Rose quay sang nhìn tôi:

-”Sao anh?”

-”Anh..” - Tôi ấp úng

-”Có gì nói đi chứ có gì mà ấp úng thế” - Rose cười tươi

- “Mình tập thôi”

Sau đó là một tràng cười của hai đứa chúng tôi, làm rôm rả ở một góc cánh đồng ngoại ô.

-”Xời, làm em cứ tưởng..”

Rose làm mặt trông thôn dã cùng làm tôi nhìn cười không nổi...

Xe khó lái hơn tôi tưởng, đâm vào mấy bụi rom mấy lần. Rose bắt đầu hướng dẫn

-”Vô lăng này để điều khiển, đây là bàn đạp phanh nhằm điều khiển tốc độ..v.v, khi đi xe nhớ quan sát gương chiếu hậu nhé...”

-”Ok, khó quá em”

Tôi nói mếu như sắp khóc, Rose lại bật cười, không hiểu tại vì sao bên cô ấy tôi lại thấy thanh thản, ở Hạ Âu và Hoàng Vi tôi không tìm được cảm giác này.

- “Thôi mình về được rồi em, gần tối rồi, để anh chạy hết đường ngoại ô cho..”

- “OK anh hai...”

Thực sự tôi không nhớ đường, hỏi đến nỗi Rose bực cả mình, mặt giận vậy mà vẫn đánh yêu là sao...

- “Thôi để em lái về nốt, làm gì mà cứ hỏi, bộ đi không nhìn gì hết hả?”

Tôi gãi đầu cười trừ.

- “Thôi mà em, hỏi này ngồi nói chuyện không để ý, em đừng giận nha..nha..”

Cuối cùng cô em gái cũng cười lại vì câu xin lỗi của tôi

- “No Problem..”

Cuối cùng cũng đến thành phố Paris chạy qua đường sắt, chỗ này đa số người đi bộ, đậu xe vào bãi, Rose kéo tay tôi đi đến một con đường, con đường thơ mộng hiện ra, cây xanh bao phủ, cây cỏ hoa lá, các ghế dài dài và khung cảnh hữu tình. Các đôi tình nhân say sưa trao nhau tình ái

- “Đây là đâu vậy em?”

Tôi hỏi khi đang nhìn cảnh vật ở đây, phải nói thực sự nó quá đẹp, vì đang là mùa thu nên lá chuyển qua màu đỏ, nắng chiều nhẹ nhàng, gió thổi nhẹ làm nên con đường mùa thu..

- “Đây là con đường tình yêu, nó có tên là Promenade Plantée”

Rose cũng nhắm mắt cảm nhận cảnh vật xung quanh

- “Lăn mạn quá em nhỉ”

Tôi kéo tay Rose xuống một ghế dài, nhìn ngắm hoàng hôn, những tia nắng cuối cùng. Nhìn qua Rose đang cảm nhận từng tia nắng, nắng chiếu lên mặt em làm tôi lại nhớ đến Hạ Âu. Đặt lên môi Rose một nụ hôn tình ái, chúng ta say sưa nụ hôn đến khi mặt trời lặn mới dứt, mãnh liệt, nhẹ nhàng.

- “Chúng ta về thôi em, tối mình còn học tiếng Pháp nữa, mai anh đi học rồi, tuần qua học chẳng hiểu gì anh chán quá”

- “Vâng”

Tôi xoa đầu con bé, “mãi là em gái bé bỏng của anh nhé”, tôi cười rồi cùng Rose dạo hết cuối con đường..

Đến tối về nhà, ông Micheal đã chờ sẵn phòng khách nhâm nhi tách trà...

- “Hai đứa đi đâu mà giờ mới về?”

Ông hỏi nhưng vẫn dán mắt vào tờ báo chính trị.

- “Con tập xe cho anh hai”

- “Ừ, vậy vào chuẩn bị đi mà ăn tối rồi”

Một phen hú vía, tưởng ông Micheal lấy roi điện ra xử chứ..

Phải nói là tôi bắt đầu thèm cơm, một tuần ròi ăn soup và đồ ăn thô cũng phát ngán, dường như bụng tôi bắt đầu phình mỡ...

- “Anh tập xe có được không con?”

Ông “bố nuôi” hỏi khi mới ăn tối

- “Dạ anh toàn đâm vào bụi rơm..haha..hihi”

Sau đó là tràng cười của hai bố con họ..

- “OP, tí vào phòng ba nói chuyện chút nhé...”

- “Dạ”

Nói chuyện gì đây, nói chuyện Rose à, hay sao, tôi lại lo lắng...

Trong căn phòng tối, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau..

- “Mai theo ba đổi quốc tịch và họ tên, sau này con và Rose sẽ thừa hưởng toàn bộ tài sản của ta...” - Ông nói rất nghiêm túc.

- “Sao vậy ạ, ba với con gặp nhau chưa được một tháng, ba không sợ con là một kẻ lừa đảo sao?”

- “Ta tin tưởng con, ta chưa nhìn lầm người bao giờ, suy nghĩ kĩ đi chiều mai ta và con sẽ lên trụ sở thành phố.”

Lại lo nghĩ nữa rồi, nếu tôi đồng ý chẳng khác nào là một thằng tham lam, tài sản của dòng họ rất lớn, ông chỉ là một nhánh trong dòng họ mà được tận 1000 tỷ USD rồi đây..

- “À còn một điều nữa..”

- “Là gì vậy ba...”

Ông trầm ngâm rồi kể cho tôi nghe...

- “Con rất giống một người phụ nữ ta yêu lúc còn trẻ... Lúc ấy ta là một người du khách tại Việt Nam, ta đến Việt Nam tìm hiểu âm thực, ta đã yêu một phụ nữ bán bún ở vỉa hè”

- “Rồi sao nữa ba? - Tôi tò mò

- “Nhưng người phụ nữ đó lại yêu một chàng trai bán hàng rong, cô ấy không ham vinh hoa phú quý, một mực từ chối ba. Sau đó ba về Việt Nam rồi cưới mẹ Rose...”

- “Vậy ạ...”

- “Đúng vậy, ta về Việt Nam để tìm lại cô ấy đấy, nhưng khu đó giải tỏa rồi. Còn chuyện hồi nãy con nghĩ kĩ đi.”

- “Vâng ạ, con xin phép...”

Ông gật đầu cười hiền hậu chào tôi

Tôi đang định về phòng, trước mặt tôi là một bức hình cỡ lớn treo trên tường, rất giống Rose nhưng người này ngoài 20...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Có bố và đụng độ trẻ trâu

Sáng 2 chap chiều 2 chap nhé. Nhớ Follow

Chap:

Tôi đang định về phòng, trước mặt tôi là một bức hình cỡ lớn treo trên tường, rất giống Rose nhưng người này ngoài 20...

Tôi đứng trầm ngâm trước bức ảnh, người phụ nữ mặc chiếc váy dạ màu đỏ nhìn, cô ấy không khác gì đoá hoa hồng, quan trọng bà ta giống Rose

- “Đó là Rosa - Tể tướng ông “bố nuôi” phá tan sự yên tĩnh của căn phòng,

Thảo nào giống Rose..

- “Vâng, mẹ đẹp quá bố nhỉ”

- “Ừm, lúc còn đi học Rosa là hoa khôi của trường ở Berlin đấy...”

- “Sao lại học ở Berlin vậy ba?” - Khó hiểu thật

- “Nhà ta trước ở Berlin, sau ta mở nhà hàng thì định cư ở Paris luôn...”

Vậy bố nuôi là người Đức rồi..

-”Thôi con về nha ba..”

-”Ừ, ngủ sớm giữ sức khoẻ đi con...”

Tâm trí lẩn lộn, không biết có nên chấp nhận không đây..

Tôi chạy thẳng một mạch qua phòng Rose

-”Em gái chưa ngủ à?”

Con bé này, suốt ngày rượu, chân thì vắt lên bàn, mặc chiếc váy thì ngắn cùn cùn

-”Em chờ anh qua mà...hìhì”

- “Thôi được rồi, học thôi...”

Tiếng Pháp khó hơn tôi tưởng, chữ La- tinh nhưng thêm mấy dấu móc dưới chân, trên đầu chữ, quá phức tạp..

- “Hình như anh có biết tiếng Pháp một ít nhỉ?” - Con bé hỏi tôi

-”Ừ, anh có học một ít thôi...”

Tôi học tiếp nhưng tâm trí không thể tập trung được, thôi thì để tính sau

-”Anh làm gì mà mất tập trung vậy?”

-”Không có gì đâu, học tiếp đi..”

Nói chung học đêm nay cũng đủ giao tiếp rồi... Tôi lẩn ra ôm con bé ngủ.. Ấm áp quá...

Tiếng chiếc chuông gió làm tôi thức tỉnh, con bé vẫn đang say giấc, tôi ra đứng cạnh cửa sổ, con gió mùa thu dịu nhẹ làm tâm hồn tôi gột rửa được phần nào...

Trên chiếc xe Benley, tôi đưa con bé đến trường, người ngoài nhìn vào có lẽ ai cũng tưởng tôi là cặp tình nhân..

Hôm nay tôi đã có thể tiếp thu bài học, không buồn ngủ như lúc trước, và tôi để ý dãy bên kia có một cô bé vô cùng dễ thương.

Ra chơi, cô bé không tới chỗ tôi nói chuyện như mấy bạn khác mà ngồi đọc sách, cô bé có một nét rất giống Hạ Âu, đó là không cười.

Tôi đi xuống canteen, một bàn tay vòng qua cổ tôi chồm tới...(tiếng Anh)

- “Sao chủ nhật không gọi cho mình..”

- “Hôm qua mình định gọi cho bạn bảo không đi được, mình phải đi học tiếng địa phương..”

- “À, thế thứ 3 đi nhé”

- “Ok, tới thứ 3 mình rảnh”

Tên Washi này vẫn là một nỗi lo, có khi hẳn tiếp cận tôi có mục đích..

Tôi tiếp tục đi xuống sân trường, một cú đập đầu nhói sau lưng làm tôi té úp(tiếng Pháp)

-”Mày là gì của Rose?”

Một tên cao to 1m8 rất đẹp trai, thì ra là đánh ghen đây mà..

- “Liên quan gì đến mày”

Lúc này tôi cũng thạo tiếng Pháp nên đối đáp luôn.

- “Lo mà tránh xa ra, một thằng nhân viên nhà hàng quen mà đòi làm quen tiểu thư nhà Rothschild à?”

-”Haha, trẻ trâu, chỗ tao gọi mày là trẻ trâu đấy..haha”

Trong tiếng Pháp, “trẻ trâu” người ta hiểu thành “con nít chần trâu”

- “Mày nói gì coi chừng tao đó...” - Trước khi đi hất sút một phát vào lưng tôi nữa, chắc tàn phé mắt

Tôi đứng dậy, “rắc”

- “Cậu có bị sao không?” - Là Washi

- “Đau quá hình như trật khớp lưng rồi...”

- “Yên, mình chỉnh lại cho”

Cậu tao cầm hông tôi vặn một cái, “rắc”

- “Á..á..a”

Tiếng la thất thanh cũng để cho người ta chú ý đến tôi..

- “Cậu biết hấn là ai không?” - Tôi hỏi cậu ta

- “Hấn là con của chủ tịch tập đoàn dầu khí ở London...”

- “VẬY Ờ, THÔI ĐỜ MÌNH VÀO LỚP NHÉ”

Trong đầu tôi có một suy nghĩ, mày được lắm tao sẽ trả thù, đầu tôi bỗng loé lên.. “O-rê-ca”. Rồi mày phải cầu xin tao tha cho mày..

Tôi lên đến lớp, vài bạn tới hỏi han, thằng David oang oang

- “Ngắm em nào mà té trẹo lưng thế “

- “Cái thằng này, để tao yên”

Rose ngồi bên cửa sổ, tương tư, thỉnh thoảng còn mỉm cười..

- “Anh bị sao thế “ - Rose hỏi khi thấy thi đi như ông cụ..

- “Anh bị té á mà”

Ra về ông “bố nuôi”, đã đợi trước cổng trường khi tan học..

- “Con suy nghĩ sao rồi?- ông hỏi tôi khi tôi vừa bước lên xe..

- “Được rồi, ta đi thôi”

Tôi và bố nuôi đến trụ sở, ông là người có quyền lực nên giấy tờ làm nhanh nhẹn, ngăn gọn không cần rườm rà...

- “Từ nay con có bố rồi. Yeah” - Tôi reo lên mừng rỡ khi vừa bước ra trụ sở, vài người đi đường nhìn tôi như người ngoài hành tinh.

- “Thằng này” - Ông xoa đầu tôi mỉm cười..

- “Ba” – Tôi cảm động quá, ôm ông khóc...

Tôi và ông về nhà thì đã tối, Rose đang ngồi đọc sách bên chiếc xích đu ở sân.

- “Hai người đi đâu mà tối mới về?” – mặt phùng phịu, chắc giận rồi đây..

- “Anh và ba đi làm giấy tờ, anh mang quốc tịch Đức rồi đấy, anh là anh hai của em. hihi”

- “A”- Cô bé nhảy cẫng lên vui mừng- vậy là em có anh hai rồi

Cô bé chạy tới nhảy chồm lên tôi..

Sáng hôm sau, tôi vào lấy xe chở Rose đi học, hôm nay muốn đổi gió, lấy tạm chiếc Ferrari đến trường..

Tôi ngồi học, nhưng mắt thì vẫn nhìn qua bàn bên kia, tôi chưa thấy cô ta nói chuyện với ai cả...

- “Rose này, sao bạn kia không nói chuyện với ai thế?” - Tôi đập vai Rose hỏi.

- “Em không biết nữa, chắc bị tự kỉ..”

Ra chơi tôi và thằng Washi đi uống nước, ngang qua thằng cao to hồm qua

-”Mày vẫn mặt dày nhì, tí nữa tao dạy cho một bài học..”

Thằng này nói là làm, tan học bốn chiếc xe ô tô màu đen đậu trước trường..

Trong trường tôi thì hẳn không dám làm gì, Rose thì đợi trước cổng chờ tôi lấy xe..

Tôi vừa chạy xe đến khỏi cổng trường, thằng “trè trâu” hét:

- “Nó đó, đập chết nó đi..”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đối mặt tử thần

Tất nhiên phương pháp cuối cùng là chạy, bởi vì tôi là người châu Á nhỏ con thấp bé, bên kia 5 thằng hết 3 thằng là da đen, chắc tôi bị nó đập chi có nước sống dờ chết dờ, bọn nó chặn đường xe, đập cửa:

-”Xuống xe mau thằng kia”

Ngu gì mà xuống, tôi đạp ga phóng thẳng, mấy thằng chặn cũng lo mà né ra, thằng “trâu trâu” hét..

-”Đuổi theo”

Vậy là ba con xe đuổi theo tôi, tất nhiên BMW, Audi không chạy theo kịp siêu xe của tôi. Nhìn vào gương chiếu hậu thì thấy bỏ lại bọn nó một khoảng khá xa, chợt một chiếc Lamborghini màu đen bóng và một chiếc Mô-tô vượt lên ba chiếc đó. Thở phè nhẹ nhồm, may bố nuôi đến kịp.

Chưa kịp vui mừng, biển số đó không phải, chết rồi, vậy là trên đường cao tốc một cuộc rượt đuổi của siêu xe kinh hoàng..

Chiếc Mô-tô đó chạy còn hơn cả chiếc Lamborghini mà lên sát tôi, vậy đây có thể là siêu Mô-tô rồi chứ còn gì nữa. Hắn vượt lên ngang xe tôi, bỏ kính của mũ bảo hiểm xuống..

Là Washi, hẳn hét to:

- “Mở cửa xe ra”

- “Cái gì” – Tên này bị khủng à đang chạy mà đòi mở cửa xe

- “Mở đi”

Đành nghe theo hẳn vậy, chiếc Lamborghini đã đuổi gần sát nút, với tay mở cửa, suýt nữa mất lái, hẳn ta lưỡng lự thực hiện một cú nhảy, tay cầm lái và đứng trên yên xe, bật qua một cú nhảy không thể ảo hơn, trần xe Ferrari rất thấp vậy mà hẳn vẫn thành công

”Uỳnh” đó là cú húc vào siêu xe tôi khi Washi vừa nhảy lên, cậu ta mà nhảy chậm một tí là đi “hợp” chứ chẳng chơi..

-”Khốn nạn” - Tôi hét to

-”Chạy dọc đường này rồi cua lại đi bên làn kia, nhanh lên..”

Tuy tôi học lái xe, học cua nhưng không thể cua gấp ở tốc độ cao như thế này được. Tôi hoang mang thực sự, nên chạy tiếp hay nghe hẳn đây... Hẳn đã liều cả cái mạng để nhảy qua xe tôi rồi..

-”Cậu làm được mà”

Tôi tăng ga hết cỡ chạy về phía đó, bẻ cua, nhưng tôi không ngờ được, một chiếc Container cũng cua vào làn tôi, trong phút chốc thời gian như ngừng lại. Chiếc siêu xe của tôi lọt gầm chiếc Container, tôi bẻ cua dưới chiếc Container điều nghệ và đã thành công, cũng may làn đường cao tốc to. Tôi không thể tin được tôi vừa đối mặt với tử thần, và có một đường cua điều luyện để đời như vậy. Tôi chạy hướng ngược lại theo lời tên Washi nói, vì chạy hướng ngược lại nên lại chạy ngang trường tôi. Rose vẫn đứng trước cổng, từ xa tôi đã thấy được nét lo lắng tốt độ trên mặt cô em gái. Hãy chuyển lời tới ba “xuân này con không về” em nhé.

Chiếc Lamborghini đã đuổi nhanh xe tôi và chuẩn bị vượt lên chặn xe tôi, lúc đó tôi đã tuyệt vọng thực sự. Washi đập vai tôi..

- “Xe cậu có NOS đấy, bấm vào nó nhanh đi”

- “Nó là gì?” – Tôi hỏi lại cậu ta

- “Trên vô-lăng có cái nút kia, xe độ lại mới có, bấm nhanh”

Tôi run run bấm lên, xe tôi như có gì đó đẩy từ phía sau, nghe tiếng xì, bắn nhanh như chớp bỏ xa chiếc Lamborghini

-”Xài vừa thôi, lờ tí còn xài, biết đường đến khu Amour đang thi công không, chạy đến đó”

Khu Amour thì tôi biết, lúc dưới ngoại ô có đi qua nên còn nhớ mang máng đường, mà lạ thật, đến khu vắng vẻ nó tẩn cho không ai nghe mà cứ à, tôi đang định hỏi lại thì cậu ta gọi cho ai đó nhưng nói bằng tiếng Nhật:

- “Alo Toshiro.....”

Rồi cậu ta quay sang tôi

- “Cố kéo dài thời gian đi, quân sắp tới đó..”

-”Ok”

Tôi kéo ga chạy gần như khắp Paris, “Hú,hú” có sự tham gia của cảnh sát nhưng hai chiếc siêu xe dễ dàng bỏ qua, những lần sắp bị đuổi kịp tôi chơi “xấu” NOS, chắc nó tức lắm đây.

-”Quân ta đến rồi, chạy về khu Amour đi”

- “Ok”

Tôi kéo ga chạy thẳng về khu Amour, công trường đang thi công nên ở đây rất vắng, lác đác vài người.

Đến nơi, tôi phải dừng xe, vì đằng trước là sông, nhưng lạ là chẳng có đội quân nào như thẳng Washi nói cả

Tên “trẻ trâu” bước xuống xe cầm một cây gậy bóng chày phang thẳng cửa kính làm nó vỡ vụn, mảnh chai văng găm vào da tôi:

- “Sao hà, hết đường chạy chưa, tụi bay, vô...”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Hắn vừa dứt lời, một đám vây quanh xe tôi. Nhưng tiếc cho tên “trẻ trâu” là đây không phải đám người hắn mang theo. Một đám người châu Á vây quanh xe tôi, chắc đây là đám người Washi gọi đến (Tiếng Pháp)

-”Quân ta đây”

-”Hùng hậu ghê... - Tôi khoái chí cười..

Washi mở cửa bước xuống xe, tên “trẻ trâu” không có dấu hiệu sợ mà còn vênh vao thêm.

-”Haha, đám người quèn này mà đòi chơi tụi tao à..haha”

Nhìn đám người bên hắn, vest đóng thùng, tai nghe, bộ đàm đủ cả, có thể đây là vệ sĩ của hắn, Washi lên tiếng:

-”Đề coi đã mới biết”

Sau câu nói của Washi, hai đám bay vào nhau, nhìn qua cách đánh có thể biết đám vệ sĩ này học Quyền Anh, nhưng Quyền Anh chỉ dùng được tay thôi, đám nguồ châu Á của Washi có thể là Taekwondo, họ sử dụng những cú đá uyển chuyển. Quyền Đông đấu Quyền Tây. Nhược điểm của Quyền Anh chỉ dùng tay, nên mấy tay này có vẻ thua thiệt, đây là công trường, bọn bên kia chơi xấu, lấy tuyệt sát và thép của công trường bay vào đánh, tất nhiên đám Washi né hết cả..

Còn bên Washi lao vào tên “trẻ trâu”, tên “trẻ trâu” này cũng không phải hạng xoàng, những bước di chuyển điều luyện né hết đòn đá của Washi, hấn tung cước vào Washi rất nhiều, thấy tình hình có vẻ bất lợi... Tôi nhớ trong xe có súng, chụp lấy, nhưng lỡ xảy ra án mạng thì sao, lưỡng lự một hồi tôi nhét vào túi... Mở cửa xe, tôi nhắm bắn vào chân hắn..

”Đoàng...” – Tiếng súng phá tan sự yên tĩnh của vùng vắng..

Tiếc là tôi không biết bắn súng, nó giật mạnh, cứ tưởng bắn dễ như trong “Đột kích”, ai ngờ, súng giật, viên đạn bắn ra trước bụng, mấy tên châu Phi đô con đã bị hạ..

-”Anh em rút, gọi cấp cứu đi không là có án mạng” - Washi hô hào

Tôi tiến lại gần, chà giày lên mặt hắn, hắn nằm quần quai ôm bụng dưới đất:

-”Mày coi chừng tao - Tôi làm mặt lạnh bỏ đi

Washi hắn nhảy lên xe tôi, tôi quay sang

-”Cảm ơn bạn nhé, chắc không có bạn chắc mình chết” - Tôi cúi đầu

-”Anh em không bao giờ cảm ơn nhau, đó là việc một Samurai nên làm, giờ đi Party luôn”

Tôi cũng đồng ý và gọi ngay cho “bố nuôi”

-”Alo, ba hả? Chiều nay con có việc không đi làm được ba nhé..

-”Được rồi, nhớ về sớm đây nhé.”

Ông đồng ý cho tôi đi mà không lưỡng lự tí nào, đúng là ông tâm lý thật...

Tôi chạy theo xe của đám Washi, đến nơi là một căn biệt thự lớn gần ngoại ô Paris.

-”Nhà bạn đây hả?”

-”Không, nhà của anh mình”

Tôi chạy xe vào Gara, ở trong nhà Party đã được bày sẵn và 3 thùng bia.

-”Chơi tới bến nhé” - Washi nâng cốc lên

Washi lên tiếng thì anh em hò hét theo, giờ mới để ý, đám này toàn xăm trổ đầy mình, thằng nào cũng cụt ngón tay..

-”Giới thiệu với anh em, đây là P người Việt Nam. Còn đây là anh của bang mình...”

-”Bang?” - Tôi hỏi

-”Ờ, anh mình là bang chủ một bang của Yakuza”

Chết rồi, vậy là dính dáng gang hồ không hay rồi, toi.. Mặt tôi lộ rõ vẻ lo lắng, Washi lên tiếng:

-”Thôi nhậu đi”

Vậy là chiều đó tôi bị anh em mời uống say bí tỉ vì là anh em mới, may mà không mời tôi vô bang..

Lái xe trong tình trạng say xỉn, chiếc siêu xe móp méo, võ kính làm người đi đường nhìn cứ như thấy UFO...

Về đến nhà, Rose vẫn ngồi ở xích đu đọc sách theo thói quen hằng ngày, thấy tôi về, cô em chạy ra mở cổng luôn:

-”Anh có bị sao không vậy, xe bị nó đập đến thế này cơ à”

-”Không sao đâu em, anh giải quyết hết rồi”

Tuy cười trừ cho con bé an tâm, nhưng mặt nó vẫn lo lắng. Tôi về thì ông bố nuôi biết chuyện gọi lên phòng làm việc của ông:

-”Ai dám gây gỗ với nhà ta “– Ông quát lớn, có vẻ rất tức giận..

-”Không sao đâu ba, con đã cho nó ăn phát đạn cảnh cáo rồi

Ông trầm ngâm nhìn tôi, có vẻ ông không ngờ thằng con ông máu lạnh đến thế, rồi ông cười..

-”Làm tốt lắm, xưa nay ai đắc tội với dòng họ chúng ta đều sống dở chết dở đấy..”

Tôi ngồi trao đổi với ông vài công thức nấu ăn, vậy là chiều mai trong thực đơn của nhà hàng sẽ có món soup “ Canh bí đỏ đậu xanh”, nghĩ đến là thấy vui rồi..

Cũng đã 10h khuya, tôi bước về phía sau vườn, đêm nay cảnh vật không có một cơn gió, trăng đã tròn, vậy là đến rằm tháng 9 rồi, thời tiết đã gần chuyển sang đông.. Yên tĩnh, khu tôi sống đa số doanh nhân đi sớm, về khuya, không một chút náo nhiệt..

Tôi bước nhẹ lên tầng 2, mở nhẹ nhàng chiếc cửa, Rose đang nằm trên chiếc giường tựa như công chúa ngủ trong rừng, tôi nhẹ nhàng bước tới, con bé thỉnh thoảng nhíu mày, có lẽ mơ thấy ác mộng. Tôi nhắm mắt cúi xuống, đặt lên đôi môi một nụ hôn nhẹ nhàng, một vòng tay vòng qua sau cổ tôi, đáp lại nụ hôn mãnh liệt..

-”Lúc trưa anh có biết em lo lắng không?”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Sáng tặng chap mấy bác trước khi đi học

CHAP:

Tôi nghiệp con bé, chắc lo lắng cho tôi lắm, sau này phải quan tâm nó hơn..

-”Ừ, anh hai đây rồi, đi ngủ đi, anh về ngủ đây” - Tôi xoa đầu con bé, thương em lắm

-”Ngủ với em đi”

Tôi bước lên giường vòng qua eo nó ôm ngủ đến sáng mai..

Hôm nay, tên “trẻ trâu” đó không thấy đến khích tôi nữa. Cũng phải, ăn một phát đạn vào bụng như thế thì siêu nhân cũng chẳng đi học được.

Tôi bắt đầu để ý cô gái dãy bên kia hơn, cô gái đó tên là Lavender, một cái tên đặc biệt..

Buổi chiều tôi chạy đến nhà hàng, tôi đã quen hết các đầu bếp ở đây, quả không hổ danh nhà hàng năm sao, toàn đầu bếp giỏi. Tôi phụ trách nấu Soup, các anh em vào thử nói là mà ngon, tôi cũng yên tâm phần nào.

-”P, có tiêu thư Hilton muốn gặp cậu đây”

Chết rồi, chẳng lẽ không ngon đến nỗi mời đầu bếp ra luôn sao. Chán toàn tập bước ra, một cô gái tuổi 20 với body nóng bỏng, đôi mắt tím, với đôi mắt tím này tôi dễ dàng nhận ra cô ta là người lai Á-Âu, đôi mắt tím này giống như diễn viên Elizabeth Taylor thần tượng một thời của tôi.

Tôi bước lại gần định cất tiếng xin lỗi

-”Anh là người nấu món soup này” – Cái gì, cô ta biết nói tiếng Việt, chẳng lẽ cô ta là người Việt.

-”À.. à đúng rồi đó - Tôi lắp bắp

-”Vị anh nấu rất giống mẹ tôi, đã lâu rồi tôi mới ăn lại” – Nói đến đây cô ta trầm xuống buồn bã

-”Nếu cô muốn, hằng ngày hãy đến đây”

Có lẽ cô ta nhớ mẹ. Vâng, tôi cũng vậy, vậy là hãy toại nguyện cho cô ấy..

-”Thật không? “– Mặt cô ta lộ vẻ mừng rỡ

-”Thật, thôi chào cô, tôi đang bận”

Chiều hôm đó ông chủ đưa tôi qua, ông đi đầu từ lúc tôi mới qua, giao việc xong vọt đi thẳng. Tôi cầm điện thoại gọi TAXI, một chiếc Audi màu trắng đỗ trước mặt tôi, cửa kính được kéo xuống, người phụ nữ nói vọng ra

-”Quá giang không chàng trai trẻ? - Là bà chị Hilton

-”Thôi chị ơi - Tôi ngại, mới quen đã như vậy rồi

-”Lên đi” – Chị ta cười, trong chị ta không khác gì Elizabeth Taylor vậy, nụ cười làm xao xuyến lòng tôi.

Ngồi trên xe chẳng ai nói câu nào, tôi cất tiếng trước..

-”Tôi chưa biết tên chị?

-”Chị là Alice Hilton, 21 tuổi, còn nhóc tên gì?”- Người đẹp, tên cũng đẹp nốt..

-”Tôi là Hilton Rothschild, 17 tuổi..”

Chị ta ngạc nhiên khi nghe cái tên của tôi, tên Hilton là tôi lấy từ tên tập đoàn dòng họ Hilton mà, ghép hai cái tên lại, người ta nghe phải thốt lên rằng “đậm chất quý tộc”

-”Chị là tiểu thư tập đoàn Hilton phải không” - Tôi hỏi khi chị ta chưa hết bàng hoàng.

-”À.. ừ, mà em là con nuôi hả?” - Chị ta hỏi lại tôi

-”Vâng, tôi là con nuôi..

-”Mà đi uống với chị nhé” – Chị ta quay qua cười

-”Thôi được rồi” – Dù gì tối nay cũng rảnh..

Chị ta chở tôi đến một toà cao ốc Đại lộ Foch, quận 16. Đậu xe vào bãi, chị ta kéo tay tôi..

-”Đây là đâu vậy chị?” – Tôi hỏi

-”Nhà chị” - Chị ta trả lời khi tay vẫn kéo tôi cạnh thang máy..

Bước vào thang máy, tay chị ta đưa ra “cạch”, ấn nút tầng 69, tôi hãi luôn, ở tầng mà cũng độc vậy trời..

Đến căn hộ chị ta, căn hộ chị ta còn rộng gấp đôi nhà tôi trước kia, phải nói là cái phòng khách phải to hơn rồi. Phía đằng kia là kính, bây giờ cũng hơn 6h rồi, trời cũng đã tối. Trong khi chờ chị ta lấy đồ, tôi nhìn ra đằng xa ra Đại lộ Anatole France, một toà tháp hùng dũng lấp lánh những ánh đèn nổi bật thành phố Paris, không gì khác, đó là tháp Eiffel, cạnh tháp là sông Seine, những con thuyền, những Ca-nô dạo trên sông, ánh đèn làm tăng vẻ huyền ảo vốn có..

-”Em có vẻ thích Paris?”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Baby! i#39;m perfect for you

Quay lại thì thấy chị Alice cầm hai ly rượu vang, tôi cười mỉm.. -”Đúng vậy, căn hộ chị cao vậy nhìn hết quang cảnh Paris luôn..”

-”Đó là lý do chị mua nó đấy, chứ không chị ở Khách sạn nhà chị rồi. Thôi lại bàn ngồi uống thôi em”

Tôi đi theo chị lại bàn, chị chia sẻ đủ thứ chuyện. Cha chị là một thành viên trong dòng họ Hilton và cũng kinh doanh khách sạn, mẹ chị là người Việt Nam nhưng mất từ lúc chị lên 14, nỗ cô còn sớm hơn cả mình, và thêm một thông tin nữa là nhà chị và nhà tôi là thông gia. Anh James cháu ông Micheal đã lấy Nicky Hilton mới đây..

Chị đứng dậy lại gần chiếc bàn Piano gần cửa kính, dưới ánh trăng, chị đẹp lung linh huyền ảo, vì trong phòng chỉ đốt nến thôi, bàn tay chị nhẹ nhàng trên chiếc đàn, giai điệu bản Sonate Moonlight, tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng, tôi ngồi thưởng thức bản nhạc và vẻ đẹp của chị đến mê hồn.

Kết thúc bản nhạc, chị mỉm cười đi lại bàn. Tôi cười, có lẽ phải tặng lại một bài. Lặng lẽ đi đến chiếc Piano, tay tôi đặt lên phím. Tiếng đàn phát ra cũng là lúc tiếng hát cất lên

” Anh có thể không phải là hiệp sĩ trong bộ giáp sáng bóng trong mơ của em

Anh có thể không phải là người mà em đem về ra mắt mẹ mình

Anh cũng có thể không phải là người mang hoa đến hằng ngày cho em

Nhưng anh có thể là người đó, là người đó trong đêm nay

.....

Nếu như em muốn quấy phá khi trong phòng khách sạn

Hay những cuộc hẹn hò bí mật, hay muốn làm những chuyện mà đáng ra ta không nên làm

.....

Baby I'm perfect, baby I'm perfect for you. Let's start right now”

Bản nhạc kết thúc cũng là lúc Alice bước đến cây dương cầm

-”Let's start right now “

Alice nhấp một ngụm rượu, đặt ly xuống choàng tay ôm cổ tôi. Khi chưa hiểu chuyện gì xảy ra, vị rượu đã lan truyền sang miệng tôi. Vị chất và một chút dư vị ngọt, không cưỡng lại được mùi vị hấp dẫn, tôi đáp trả nồng nàn. Vừa hôn nhau, chúng tôi di chuyển lại gần chiếc giường, Alice vẫn nằm trên người tôi..

-”Muốn quấy hết đêm nay hả “

-”Ừm

Sau câu nói ngắn gọn đó, đôi môi Alice lại tìm đến tôi. Tôi day sưa nó, tôi hôn cổ không khác gì Ma ca rồng thêm máu đêm trắng. Chuyện gì đến cũng đến, một cô gái bạo dạn như Alice không ngoài dự đoán, cô ta không trinh trắng. Và tôi được nếm trải mùi vị “Máy bay” nhớ đời..

Sáng sớm tỉnh giấc, cơ thể mới như. Nhìn đồng hồ đã 9h, thôi nghỉ học mội hôm vậy. Nhìn qua Alice vẫn đang say giấc nồng. Chúng tôi hoan lạc đến tận gần sáng, Alice như một con thú hoang đã tấn công tôi dồn dập...

Tôi vào phòng vệ sinh, sức nhớ ra một điều là đêm qua quên gọi về nhạc. Chạy ra lục điện thoại, hơn 100 cuộc gọi nhờ của Rose và ông Micheal, và tin nhắn nữa. Kiểu này chỉ có chết thôi..

-”Alo ba..”

-”Con tới qua chơi đâu mà quên đường về thế - Động ông vẫn từ tốn

-”Dạ hôm qua mấy bạn mời uống nhiều con mệt quá ngủ quên”

-”Thôi được rồi, con bé Rose lo cho mày lấm bẩn, tôi qua nó cứ đi ra đi vô không yên đấy”

Tắt máy, Rose quá, mới hết chuyện kia mà để nó lại lo lắng rồi, nghĩ vậy tôi cầm máy lên gọi cho nó.

-”Alo Rose...”

-”Anh à, anh có sao không, sao hôm qua anh không về làm em sợ lắm anh biết không. “

Lúc này bên kia đầu dây đã thuy thít, lúc này tôi thấy thương con bé hơn bao giờ hết, tôi định dỗ dành nó thì sau lưng tôi có tiếng nói

-”Ai gọi mà sớm vậy anh...”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

AE có thích truyện mình không ạ

Chap:

Giật mình quay lại, Alice quần khăn tắm trên người vì mới tắm xong...

Phía bên kia đầu dây cũng im lặng. Phen này chết thật rồi..

-”À..à.. Em gái anh gọi”

Tôi trả lời xong thì cầm điện thoại lên “Tút..tút..tút“. Con bé giận rồi. Tôi cũng định về nhà luôn.

-”Chiều em qua đón anh nhé. Số phone anh là gì

Đưa số điện thoại xong, tôi chạy thẳng xuống tầng trệt, bước ra khỏi cửa đến Đại lộ, vẫy tay một chiếc TAXI:

-”Anh muốn đi đâu..”

Ông ta chở tôi về đến nhà, bấm chuông, đi giúp việc “Tàu Khựa” ra mở cửa

-”Cậu chủ sao tối qua không về, con bé Rose chờ cậu cả đêm qua đấy” – Từ khi được nhận làm con nuôi tôi được gì gọi là cậu chủ, tôi bảo gọi bình thường nhưng bà nhất mực không chịu...

-”Con bận chút việc đó đi. Mà Rose có ở nhà không ạ”

-”Nó đi học từ sáng sớm rồi.”

Tôi ngồi đợi ở nhà mà lòng như lửa đốt, không biết nghĩ cách nào để làm hoà đây. Nặng cái óc mãi không ra và cuối cùng Rose cũng về

Tôi chạy ra sân, mắt con bé sưng húp và thâm cuống, chắc thức cả đêm khóc lo lắng cho tôi.

-”Em gái” – Tôi gọi

Chạy đến gần bên nó, mặt nó vẫn cúi xuống

-”Anh xin lỗi” – Đáp lại vẫn là sự im lặng

Thật sự lần này khó rồi. Tôi ôm chầm lấy nó và cưỡng hôn, nhưng đáp lại tôi là một cái tát điếng người

Nó đẩy dụa chạy ra khỏi vòng tay tôi rồi chạy lên phòng. Tôi chạy lên đến phòng nó thì cửa đã khoá. Tôi ngồi đợi nó và miệng vẫn luôn xin lỗi, nhưng đến tối vẫn vậy, ông Micheal thì đã đi Berlin, nhà bây giờ chỉ có chúng tôi, cô giúp việc đã về nhà...

Bây giờ đã 7h tối rồi, hai đứa chẳng ăn gì từ trưa..

-”Ra ăn tối đi em” – Đáp lại tôi là sự im lặng tĩnh mịch của màn đêm..

Chán nản tôi lê lét về phòng, con tim nặng trĩu nhói đau, dưới ánh trăng huyền ảo, bàn tay tôi lướt trên từng phím đàn, một bản Sonate Moonlight lại vang lên, tôi chơi vài bản đến khi nghe tiếng động ngoài cửa, tôi mỉm cười vờ như không thấy, lần này tôi hát

“...Is it too late now to say sorry?

Cause I'm missing more than just your body

Is it too late now to say sorry?

Yeah I know that I let you down

Is it too late to say I'm sorry now?

I'm sorry yeah

Sorry yeah

Sorry

Yeah I know that I let you down

Is it too late to say I'm sorry now?...”

Lúc bài hát kết thúc cũng là lúc một vòng tay vòng qua cổ tôi, tôi quay lại ôm chầm lấy con bé và đôi môi lại tìm đến nhau

-”Em tha cho anh lần này, lần sau đi đâu lo mà báo cáo cho anh...”

-”Alright, cảm ơn em gái của an. Xuống ăn tối đi anh đói quá...”

Cũng may đi giúp việc đã chuẩn bị thức ăn sẵn rồi, vẫn còn ấm, vậy là mới nấu thôi. Giờ mà chờ tôi nấu nữa chắc hai đứa nhập viện vì chết đói quá. Tôi cảm thấy hoa mắt rồi. Hôm nay ăn tôi có cảm giác mấy món này ngon nhất thế giới vậy

Tôi và con bé trò chuyện đùa giỡn nhau vừa ăn cơm. Đúng là bữa ăn gia đình lúc nào cũng ấm áp.

-”Em định hẹn hò lại chưa?” – Tôi hỏi trong lúc ăn cơm

-”Dạ chưa, em cũng chưa biết nữa.. haha”

-”Thôi kén chọn coi chừng ế..haha.. Mấy bà già ế hay khó tính lắm nha...haha - Tôi cười to vang như sục cái biệt thự

Con bé giận không ăn cơm nữa mà bỏ lên phòng, tôi lắc đầu ngao ngán, dọn rửa hết đồng chén bát cũng đã 8 giờ tối, lên phòng con bé. Nó vẫn nằm đọc sách, thấy tôi nó quay mặt đi chỗ khác.

Con bé này phải dạy cho nó một bài học, tôi nhảy lên giường ôm nó, nó dạy dựa. Vậy là phải xài cách này rồi, thọt tay vô nách cù léc, cho dù có giận tức gì xài chiêu này cũng lo mà đầu hàng

-”Haha..hihi.. Anh tha cho em đi” - Nó dựa dựa liên tục

-”Chừa chừa” – Tôi vẫn cù léc nó

-”Em chừa rồi.. Haha.. Tha cho em “

Tôi cũng tha cho nó, mắt nó ướt rồi, không biết do giận hay do cười chảy nước mắt nữa. Hai đứa lại trao nhau nụ hôn nồng cháy, lửa tình đang nhen nhóm trong tôi.

-”Ngủ thôi em “

Nửa đêm đột nhiên tỉnh dậy, con bé vẫn nằm ngủ ngon lành...

Bạn đang đọc truyện *Thăng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24-2: Ngoại Truyện I: Môi tình đầu

Tôi là một thằng nhóc chập chững vào lớp 6, học hành không giỏi, mê game, nghiện truyện

Em là cô tiểu thư đài các, học giỏi, xinh đẹp đứng top của trường.

Tôi gặp em trong một chiều mưa học thêm, tôi trú mưa cạnh em. Chúng tôi không nói một lời nào, tôi chỉ đứng, đứng nhìn những hạt mưa. Tạnh mưa, em mỉm cười nhìn tôi rồi đi khuất sau những con ngõ

Thằng nhóc lớp 6 thì đâu phân biệt được yêu và thích. Tôi cứ nghĩ mình đã yêu em, tôi biết em học giỏi, thường ôn luyện ở các lớp bồi dưỡng. Từ đó tôi quyết định cố gắng học...

Lên lớp 7, nỗ lực của tôi không uổng phí, tôi được chọn đi thi Anh Văn, và em cũng học trong lớp đó, tôi hằng ngày vẫn nhìn em từ xa, luôn dõi theo m Xung quanh em luôn vây quanh các chàng trai học giỏi, nhà giàu... Còn tôi con của một nhà bán quán ăn nghèo kiệt xác..

Tôi quyết định bắt chuyện với em, không khó như tôi nghĩ, em hoà đồng, dễ tính. Từ khi quen em tôi quyết định nhin luôn chơi game, hằng ngày khi các bạn ra chơi, tôi thường để đồ ăn dưới học bàn em, ngày thì hộp sữa, ngày thì chiếc bánh...

Một hôm khi các bạn ra chơi, tôi mò lên học bàn em

-”Mày làm gì đó”

Tôi giật mình, và một thằng trong lớp tôi đã thấy. Nó mách thầy cô tôi ăn trộm đồ ăn.

Khi biết điều đó em tránh xa tôi, không còn cười nói với tôi như trước. Ai ai trong lớp cũng nhìn tôi bằng ánh mắt khinh miệt. Trong xóm, nhà tôi là nghèo nhất, lúc nhỏ lúc mới chuyển về đây tôi cũng ra chơi với bọn trẻ nhưng chúng nhìn tôi bằng con mắt khinh miệt, chúng đuổi tôi... Tôi ngu ngơ về hỏi ba thì

nhận được câu trả lời “Chọn bạn mà chơi”. Tất nhiên tôi đâu có hiểu được. Tôi hằng ngày chỉ biết ăn học rồi ngủ, từ khi có game tôi đã được an ủi phần nào

Bây giờ tình hình càng nghiêm trọng, tôi bị cô lập, nhưng tôi vẫn mang quà ăn vặt cho em. Hôm nay là một tuần sau vụ đó, tôi mang quà cho em.

-”Bạn đang làm gì đó?”

Lúc này tôi đang định bỏ quà vào học bàn em, quay lại thì đã thấy em đứng ngoài cửa

-”À..à “

Tôi chỉ biết ấp úng không nói gì hơn

-”Thì ra bạn là người đó” – Cô bé mỉm cười

-”Vậy mà lớp mình hiểu lầm bạn rồi” - Cô bé nói tiếp

Sau đó em lên trình báo giáo viên, bạn bè liên tục đến xin lỗi tôi, nhưng tôi biết đó là những lời giả tạo

Em hay mời tôi đi chơi vào buổi tối, chúng tôi nảy sinh tình cảm với nhau.

Một hôm vào tháng 3, tức là tôi đã quen em được 5 tháng, tôi nghĩ có lẽ đã đến lúc

Tôi ra chợ mua một chiếc vòng tay, tôi thấy nó có vẻ hợp với em, nhưng tôi lại nghĩ đến những chiếc khuyên tai, vòng cổ.. trên người em, chúng đều bằng vàng, còn chiếc vòng tay chỉ là cái vòng i-nox vài chục ngàn đồng ngoài chợ...

Tôi đó tôi tỏ tình với em trong lúc em về nhà. Em cảm động nhìn tôi, và em đã đồng ý mà không hề chê cái vòng tay.

Chuyện chúng tôi yêu nhau mọi người đều biết hết. Những công tử thường chặn đánh tôi, nhưng tôi không từ bỏ, tôi sẵn sàng bị bất cứ điều gì để được ở bên em.

Rồi mẹ em cũng biết, bà ta đến tìm tôi trong giờ học...

Tôi ăn một bạt tai đẫm người của bà ta

-”Mày tránh xa con gái của tao ra, nghèo mà đòi trèo cao à...” - Rồi bà ta bỏ đi

Hôm đó tôi khóc, tôi khóc nhiều lắm, tôi đã trách cha mẹ tôi sao lại nghèo đến vậy, đó là điều mà tôi hối hận suốt đời cũng không rửa được. Tôi đi giữa trời mưa lạnh cóng, ướt như chuột lột. Tôi đến bên bờ sông, bây giờ là lúc tôi tuyệt vọng nhất, có lẽ tôi chết ba mẹ sẽ không còn cục nợ, mẹ của em sẽ vui vì điều đó

Tôi nhắm mắt xuôi tay, thì có một vòng tay ôm qua eo tôi, chính là em

-”Em xin lỗi”

Có lẽ tôi sống được đến hôm nay là do em..

Chúng tôi hẹn hò bí mật, tôi lái xe suốt quãng đường để giữ ấm cho cô ấy, tôi trao hy vọng, trao tình yêu cho đến khi cạn kiệt trong lòng...

Rồi những ngày hè cũng đến, em lên thành phố nghỉ hè, chúng tôi không nói chuyện cho đến khi hết hè

Trong những ngày hè tôi nhớ em vô cùng, mỗi lần nghĩ về em tôi đều tự cười một mình đến nỗi mẹ nói tôi bị điên

Những ngày hè nhớ nhưng cũng trôi qua, em về với tôi

Nhưng tôi có cảm giác lạ, em lạnh nhạt với tôi. Lớp tôi có một cậu học sinh mới, đẹp trai, phong độ, người lúc nào cũng đầy hàng hiệu. Em với cậu ta có vẻ như quen nhau lâu rồi, nói chuyện với nhau như bạn thân, mỗi lần em đang nói chuyện với hắn, thấy tôi gọi em đều nhăn nhó khó chịu... Thời gian buổi tối em không còn dành cho tôi nữa...

Rồi một buổi sáng em nói với tôi rằng cô ấy không thấy được sự đồng điệu về chúng tôi. Điều đó giống như khi tôi chết nó được khắc lên bia mộ vậy...Em nói em yêu hắn ta và một buổi chiều hắn ta cũng nói với tôi như vậy, lý do hắn về đây là vì em.

Tôi đau khổ, có lẽ người đời nói đúng “Trèo cao té đau”. Tôi đã với đến quá cao.

Tôi đã nghĩ em không chê tôi nghèo, nhan sắc của tôi thì mỗi lần nhìn vào gương, tôi đều ghét khuôn mặt mình, tự hỏi tại sao tôi lại xấu đến vậy, nhưng khi quen em tôi đã hết tự ty. Nhưng tôi đã làm sắc đẹp và sự giàu có phải đi đôi với tình yêu. Thời này làm gì có “Hai trái tim vàng trong tráp lều tranh”...

Nhà tôi chuyển lên thành phố khi tôi lên lớp 9, tôi lao đầu vào học hành, “tôi phải thoát khỏi đám bùn nhơ nhớp này” đó là suy nghĩ tôi lúc đó...

Những ngày tháng qua đi nhưng hình bóng em vẫn không xoá nhoà hình bóng em, những cô nàng tiểu thư muốn ngỗ lời làm quen nhưng tôi đều phớt lờ. Có lẽ một lần thôi đã khiến tôi đủ đau, tôi không tin vào tình yêu, tôi ghét xem những bộ phim Hàn Quốc, những cuốn truyện ngôn tình, bởi vì bên trong nó cũng chưa đựng sự dối trá mà thôi

Mối tình đầu của tôi là như vậy đấy, đau khổ... Tôi là con người bề ngoài mạnh mẽ, nhưng bên trong chứa đựng sự yếu đuối..

Tôi mệt mỏi, tôi khóc hằng đêm. Một mình tôi một lối sống, tự kỉ, trầm lắng. Tôi cũng chẳng biết chia sẻ cho ai bởi vì tôi chẳng có bạn

Sau mỗi tình đầu đau thương, tôi vừa thích vừa ghét mưa. Tôi thích mưa là bởi vì mưa gột rửa tâm hồn tôi, những lần buồn chán tôi đều tìm đến mưa, tôi ghét mưa có lẽ bởi vì em, em đến với tôi bằng một cơn mưa...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Nhớ

Lúc tôi thức dậy trời vẫn còn tối, giai đoạn thời tiết có lẽ gần sang mùa đông. Tôi nhớ lại những ngày còn học ở Việt Nam, trên xe đạp rí rét lúc nào cũng kêu cọt cét, áo khoác mỏng tanh và cái áo mưa rách vài lỗ đi đến trường, “lạnh thấu xương”.

Tôi cúi xuống hôn lên trán con bé, chiếc chuông gió vẫn kêu “leeng keeng” nhẹ nhàng trong cơn gió buổi sáng.

Tôi nhẹ nhàng rón rén đi về phòng, lục bao thuốc ra..

Tôi hút thuốc kể từ khi lên lớp 9, tôi sầu não u buồn, chỉ có thuốc làm bạn. Bởi vì tôi nghe nói thả hồn theo làn khói sẽ làm ta thoải mái hơn, hãy để những u buồn theo nó. Lúc mới hút phải nó là cực hình, ho sặc sụa, chóng mặt buồn nôn nhưng giờ cũng quen.

Hôm đi chơi với Washi tôi xin nó gói xì gà. Tôi lấy trong tủ ra bật lửa châm lên. Rút một hơi

”Ặc.. Họ..họ..”

-”Khét vãi~~~~”

Tôi lại ngồi vào giường suy nghĩ bao thứ chuyện. Trên bức tường kia là những chuyện tôi không thể lý giải, viết lên bức tường kia là sắc màu tôi không thể thay đổi dù đã để trái tim rộng mở nhưng tôi vẫn thấy trống trải và nó vẫn nằm yên trong chiếc lồng. Có lẽ tôi si tình, tôi yêu Hạ Âu quá mức hay là lụy tình. Những điều đó có ngồi cả ngàn lần tôi vẫn không thể lý giải được.

Nhìn ra bầu trời hừng đông, tôi mỉm cười. Hạ Âu em sống có tốt không? Em vẫn cười hằng ngày chứ?

Tôi nhắc chiếc điện thoại lên

Call “+0084...”

-”Alo chị Hoàng”

-”Ai vậy?” – Động ngái ngủ..

-”Em P đây, chị khoẻ không?”

-”P hả “- Động bất ngờ

-”Bây giờ em đang ở đâu sao chị tìm không thấy?” - Chị tiếp lời

-”Dạ em đang ở Pháp”

-”Ồ Pháp? Ai đưa em qua?”

-”Bố nuôi em, mà chị vẫn dạy cô chủ đó chứ?”

-”Ừ chị vẫn dạy, mà chị nói này...”

Tôi nghe chị kể hết về chuyện gia đình bà chủ, bà chủ đã bầu tròn 8 tháng, bất ngờ hơn là từ khi tôi đi cô chủ đâm ra tự kỉ buồn bực, chuyện tình hai người họ chẳng đi đến đâu. Chẳng lẽ cô chủ yêu tôi hơn, thôi, đừng tự sướng sau trò cao té đau. Có lẽ tôi sẽ về Việt Nam một chuyến

-”Chị Hoàng giữ sức khỏe nhé, nếu chị muốn qua đây thì khi nào rảnh em đón qua chơi..hihi”

-”Thật hả?”

Tôi đập máy, Rose đã đứng ngoài cửa từ lúc nào, bước đến gần chỗ tôi

-”Em không biết là anh có hút thuốc đấy?” – Vẫn nhìn tôi bằng đôi mắt buồn thương

-”Ừ, anh bỏ cũng lâu rồi...” - Tôi thở dài

-”Anh có chuyện gì buồn? “

-”Mai anh sẽ về Việt Nam một chuyến”

-”Em đi nữa nha anh...”

Tôi quyết định một lần về Việt Nam xem sao. Ông Micheal đã đồng ý khi tôi hỏi xin ông, chỉ dặn cẩn thận rồi đi

Chiều hôm đó hai đứa có mặt tại Sân bay Paris-Charles-de-Gaulle, ông bố nuôi bận việc nên không tiễn chỉ có chị Hoa chở ra

-”Về cẩn thận nhé em, nhớ mua quà đấy.. – Chị Hoa chào tạm biệt tôi và Rose

-”Vâng ạ, mà tết chị về với em nhé” – Tôi cười tí mắt vẫy tay chào dẫn Rose lên trên

Từ Pháp bay về Sài Gòn cũng hơn 10 tiếng chứ không ít, chúng tôi ngồi ghế đôi. Hai vợ chồng trẻ ở cùng dãy đang bế đứa con chơi đùa vui vẻ..

-”Sau em sinh cho anh mấy đứa nhé - Tôi quay sang chọc Rose

Ai lấy anh đâu mà sinh cho anh, cô bé nũng nịu rồi hỏi tôi

-”Sau này anh tính sẽ có bao nhiêu con”

Tôi nhớ đã từng đọc một câu chuyện và tôi từng ước như họ, tôi trả lời

-”Bảy đứa”

-”Làm gì lắm thế, em không sinh hết đâu – Cô bé bịt môi như vừa nói hớ

-”Há há” – Tôi bật cười thành tiếng, làm đôi vợ chồng trẻ cười theo. Chúng tôi trò chuyện đến khi Rose ngủ tựa bên cánh vai tôi, tôi cảm giác như Rose rất nhỏ bé, cô đơn, nếu không ở bên chăm sóc không biết cô bé sẽ ra sao

Tôi nhìn ra đám mây qua cửa sổ, tôi từng ước tôi sau này sẽ làm Superman hoặc những con chim bay lượn trên bầu trời thám hiểm các vùng đất hứa

Đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất, khí nóng Sài Gòn lan toả nóng nực khó chịu. Rose cũng nhắm mắt cái khí hậu ở đây

-”TAXI”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25-2: Ngoại Truyện II: Cô bé hàng xóm

Gia đình tôi sau bao năm tích góp đã chuyển từ khu nhà trọ xập xệ vào căn hộ cũ kĩ mới mua.

Năm đó tôi lên lớp 1, da tôi rất trắng, nhưng nhìn bộ đồ trên người tôi bọn trẻ đều tránh xa. Buổi sáng hôm sau lúc tôi mới chuyển vào nhà mới, nhà tôi 2 tầng, ban công sát nhà cạnh bên. Tôi đứng trên ban công bờ ngó ngược lên, phải 5 tầng.

Tôi chỉ biết đứng đó nhìn ngó cho đến khi một chị gì đó ra đứng bên kia nhà. Da trắng trẻo tóc tai gọn gàng, khuôn mặt thanh tú ngây thơ không kém phần tinh nghịch

-”Chào em – Chị ta chào tôi

-”Chào chị...”

Hai đứa làm quen nhau. Chị tên Hoàng học lớp 5... Chị có vẻ không khinh thường gì tôi

Chiều hôm sau lúc tôi đi khai giảng về, thấy bọn trẻ trong xóm chơi tạt long, nhảy dây đủ cả trong đó có cả chị Hoàng, bọn này được xe đưa đón nên về sớm hơn tôi nửa tiếng, trong khi tôi đi chiếc xe cũ kĩ mua ngoài phố liệu giá chưa tới 300 ngàn...

-”Mấy anh chị cho em chơi với nhé”

-”Mày là ai mà đòi chơi...”

Cả bọn nó hét to nhảy vào đánh hội đồng tôi, bọn này không như bọn ở xóm trọ của tôi, chúng tôi đều nghèo nhưng tình thương ấm áp, đi học luôn giúp đỡ lẫn nhau. Vậy mà giờ đây tôi nằm yên chịu trận...

-Mấy bạn dừng lại đi – Tiếng một con bé vang lên, không ai khác chính là chị Hoàng – tôi về mách ba mẹ mấy cậu đấy...

Bọn chúng cũng buông tha tôi, chị ấy chạy tới đỡ tôi dậy. Bộ áo quần mới mua đã rách vài chỗ, về nhà chắc tôi ăn mắng chết...

-”Em không sao..hức.. Áo quần như vậy em bị ăn đòn chết”

-”Không sao”

Chị đỡ tôi về nhà chị, trong nhà là một phụ nữ ngoài ba mươi hiền hậu..

-”Cháu chào cô”

-”Ngoan” - Cô nhìn tôi cười

-”Mẹ ơi, em ấy bị đánh...”

Nghe như vậy người phụ nữ ấy vào trong nhà lấy dụng cụ y tế ra sát trùng và dán vết thương cho tôi. Nhìn bà ấy làm cho tôi, tôi cảm thấy ấm áp không khác gì mẹ ruột vậy...

-”Cháu cảm ơn ạ” - Tôi vòng tay cảm ơn cô

Về nhà mẹ biết chuyện cũng không thêm mắng tôi mà chỉ khóc. Tôi biết đêm đó bà đã thức sửa lại hết bộ áo quần lại cho tôi...

Chị Hoàng từ đó không chơi với bọn trẻ trong xóm nữa mà qua chơi với tôi, tôi thương chị lắm, tôi ngỡ như đã thích chị cơ. Tôi muốn chị ở bên tôi suốt đời, tôi đỡ phải cô đơn...

Chị hay trèo qua phòng chơi với tôi, chỉ tôi học mỗi buổi tối rồi ngủ quên. Quan hệ nhà tôi với nhà chị rất tốt nên cũng không nói gì, chỉ khuyên hai đứa gắng học vào. Nhờ được chị chỉ bảo dạy dỗ tận tình, tôi trở thành con ngoan trò giỏi của cô giáo trong ánh mắt ganh tị

Những lần tôi bị đánh, chị lại xuất hiện chờ che cho tôi

Lên lớp 2, chị không còn học chung với tôi nữa. Chị bắt đầu đi xe đạp, và mỗi buổi sáng có một anh lạ mặt nào đi với chị. Tôi chỉ nghĩ là bạn bè thôi. Chị vẫn thường qua nhà tôi ngủ lại bình thường

Lên lớp 3, cảm giác lo sợ bắt đầu xâm lấn tôi, chị không còn chơi với tôi nhiều như trước nữa, tôi thường hay thấy chị đi đâu đó với anh ta. Tôi hay đứng nép trong gốc cây gần đó quan sát, chị cười đùa vui vẻ làm ngực tôi như khó thở

Anh ta là Tịnh Vũ, học giỏi và nhà lại giàu, đẹp trai nhất khối 7 cấp II, còn tôi tiền một ngày 2000 không đủ ăn xôi chỉ đủ ăn một ổ mì chan nước, lỡ có mắc nghẹn cũng chả có nước mà uống huống hồ gì là rủ chị đi ăn chơi khắp ngõ như anh ta.

Bộ đồ sòn vai cũ kĩ của tôi mặc cũng 3 năm, không phải vì ba mẹ không qua tâm hay keo kiệt, mà vì tôi biết nếu tôi mà sầm đồ như bọn họ thì nhà tôi sẽ túng thiếu, tiền học đã quá nhiều rồi huống hồ. Nhìn bạn bè lên lớp năm nào cũng có áo quần mới sách mới còn tôi bộ đồ cũ bộ sách cũ mua ven đường thiếu lên thiếu xuống, chiếc xe lúc nào cũng cọt két trật xích liên tục, tay tôi lúc nào cũng dầu mỡ đen thui, nhìn bạn bè tôi cũng tủi thân lắm chứ, nhưng tôi chỉ biết co ro trong góc khóc không ra tiếng hàng đêm. Khiến bao bạn bè có ai chơi với tôi, chỉ có chị, mà giờ đây chị không còn qua nhà tôi, tôi buồn đau sâu thẳm

Lên lớp 4, lên lớp 5 nhìn chị tôi chỉ muốn khóc, tôi thường trốn ở gốc cây gần đó mặc muối cắn mưa rơi ngắm chị từ xa, anh ấy vẫn hay đưa chị về, cười đùa vui vẻ. “THẬT LẠ!”

Rồi chị cũng học hết cấp 2, nhà chị chuyển lên thành phố và từ đó tôi lại càng buồn thêm. Nhìn vào khoảng ban công cạnh nhà, tôi luôn mong ước chị sẽ trở về và đứng nhìn tôi cười ở đó, nhưng những mơ ước đó chỉ là viễn vông bởi vì căn nhà đó luôn bao trùm bóng tối u buồn không tiếng người...

Tôi luôn tự hỏi “Sao ngày đó chị lại làm như vậy”

”Em nhớ chị, cô bé hàng xóm, chị mãi ở trong tim em”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Anh nhớ em! Hạ Âu

Có mấy bạn đọc qua phần ngoại truyện nhưng không đọc tiêu đề, tưởng là Chap.

Mình xin nhắc lại #28 có nghĩa là

Giải thích luôn, Ngoại truyện chủ yếu liên quan đến nhận vật, hãy để ý ngoại truyện sau sẽ hiểu hơn.

ôi và Rose sắp xếp hành lý ở cốp xe xong cũng lên xe ngồi

-”Hai đứa đi đâu?” – Chú tài xế hỏi

-”Cho cháu về P14, Q. Tân Bình đi chứ”

Tôi quay sang Rose

-”Em muốn về nhà anh hay về khách sạn”

-”Về nhà anh đi” – Cô bé cười

Trên xe chúng tôi trò chuyện rôm rả từ chuyện Tàu “khựa” đặt giàn khoan bắn phá nhau đủ kiểu...

-”Chú rẽ vào chỗ Bàu Cát 7 đi chứ”

Tôi nói tôi lấy hành lý đặt xuống, không quên trả tiền chào chú

Nhìn lại cửa hiệu của tôi, nó vẫn vậy, chỉ có điều là cũ hơn thôi. Tấm bảng “Close” treo mấy tháng rồi.

”Ặc..hự..hự”

-”Bụi quá anh” – Chúng tôi bước vào quán mùi ẩm mốc và bụi bặm xộc lên mũi, ẩm này có lẽ do “Sài Gòn thất thủ” nhiều lần đây mà...

-”Dọn phụ anh nhé”

Hai đứa lao đầu vào dọn dẹp, bao nhiêu bụi, ẩm mốc hết sạch để lại mùi hương nước hoa nhẹ nhàng.

Đến phòng ngủ bao nhiêu kỉ niệm với Hoàng Vi lại hiện ra vồn qua vồn lại trong đầu “Tôi nhớ em”...

Bước lại gần chiếc tủ, mở cửa ra là bộ chăn gối tôi đã gói kĩ nên không có dấu hiệu ẩm mốc, vết máu trên chiếc gối đã xảm màu đi nhưng vẫn còn rõ, tôi đem đi giặt hết trừ chiếc gối..

-”Hôm nay mở cửa tiệm nhé em” – Tôi hỏi Rose

-”Ok” – Con bé giơ ngón tay đồng ý.

Tôi bước vào gian bếp, dọn dẹp cũng cực lắm đây. Dọn xong mắt cả tiếng đồng hồ chứ chẳng ít. Nói thêm, Rose cũng là đầu bếp tài năng đấy, con bé học từ lúc lên 7 cơ..

-”Em sẽ làm cùng anh” – Con bé sấm tay áo bước vào...

-”Em nấu Chocolate đi, nguyên liệu lúc nãy anh ghé mua để chỗ hành lý đằng trước”

Con bé ra lấy vào và bắt đầu công đoạn pha chế rồi nấu, tôi thì đánh bột, nhào nặn đủ cả

Hai tiếng sau

-”Cuối cùng cũng xong” – Hai đứa thở phào nhẹ nhõm

Tấm bánh “Close” quay ngược lại hiện ra chữ “Open“...

Ước gì Hoàng Vi ở đây nhỉ, có lẽ con bé đó sẽ là người mở hàng đầu tiên.

-”A! P kia, đi đâu biệt tăm mấy tháng nay vậy cháu? Con bé nào đây xinh thế, người nước ngoài à. Chà, đi mấy tháng có vợ luôn đấy...” – Bác gái tặc lưỡi, mấy bà hàng xóm thấy cũng vô theo

-”Bác nói quá, con về quê, còn đây là em gái con, con gái của ba nuôi con. Nó tên Hoa Hồng mấy bác cứ gọi là Hồng nhé..hihi”

Mấy bác vào quán tôi ngồi nói chuyện vô tư, lâu rồi tôi chưa sống ở Việt Nam nên thấy như vậy tôi hạnh phúc lắm

Tôi chạy lại nói nhỏ vào tai Rose

-”Em này.. Anh đi đây có việc tí, em trông quán cho anh nhé...”

-”Mới về đã đi thăm người yêu” - Mặt hờn ghen nhưng đáng yêu.

-”Em nói vậy nào, anh đi gặp mấy thằng bạn tiện thể thuê xe luôn, vài bữa mình về quê...” - Tôi nháy mắt

-”Ok, em trông cho...”

Tôi xuống hầm xách con xe đạp huyền thoại ra, vẫn còn ngon chán, may mà không có thằng trộm nào đột nhập quán tôi.. Đi ngang qua mấy bác tôi cúi chào

-”Con đi có việc tí nhé, mấy bác coi giùm đứa em cháu nhé...”

-”Ừ, để cháu dâu ở lại nói chuyện...haha “– Sau đó là một tràng cười của mọi người...

Hàng xóm là vậy, có những người ghét nhau, thương nhau cũng có, họ sống rất tình nghĩa, quanh khu quán tôi đều các bác trung niên tốt tính cả

Các bạn thắc mắc tại sao tôi gần chết đói lúc trước mà không ai giúp. Bởi vì tôi không muốn nhờ vả ai, tôi cũng chẳng biết tại sao, sĩ diện cũng chẳng phải...

Đạp xe qua từng góc phố Sài Gòn, tuy gần trưa rồi nhưng trời có vẻ dịu hẳn lúc sáng, gió trời phả vào mặt tôi khoan khoái. Tôi vô tình đạp xe ngang nhà Hoàng Vi

Tôi lưỡng lự tiến lại gần

”King...coong”

Tôi đợi nửa tiếng đồng hồ, nhưng tuyệt nhiên chẳng có ai bước ra. Căn nhà vẫn yên lặng một cách đáng sợ như toà nhà bỏ hoang vậy...

”Mày mong điều viễn vông rồi” - Tôi tự chửi mình...

Tôi đạp xe đến nhà bà chủ, đứng ở một gốc cây gần đó tôi nhìn vào nhà. Bà chủ đang phơi bụng trước hiên nhà. “Bụng to thật”, gần sinh rồi mà, mà hôm bữa quên hỏi chị Hoàng là sinh con trai hay con gái nhỉ...

Tôi đứng rất lâu, đó là được nhìn thấy cô chủ...

Khoảng gần 11h, chiếc Camry của ông chủ đậu trước nhà, có một chị nào đó ra mở cửa, có lẽ giúp việc mới...

Ông chủ bước xuống, người tiếp theo bước xuống không ai khác chính là Hạ Âu.

Cô ấy vẫn giữ vẻ mặt băng tuyết ngày nài, đôi mắt u buồn hơn trước.

Tại sao? Tại sao vậy?- tôi hỏi ông trời

Tôi về đây để nhìn cô ấy cười cơ mà... Tôi xúc động nhìn Hạ Âu, nỗi nhớ trong lòng tôi đã đạt quá giới hạn... Một giọt rồi hai giọt lăn trên khuôn mặt tôi...

Hạ Âu đánh rớt một thứ gì đó, em quay lại nhặt nó. Tôi nhanh chóng nấp đi, nhưng... không kịp và Hạ Âu có lẽ đã thấy tôi, khuôn mặt cau có giãn ra, mắt đỏ hoe...

Tôi đứng thẫn thờ mỉm cười, em cũng vậy đứng nhìn tôi thôi

Tôi cười vẫy tay chào rồi nhảy lên xe, ông chủ vẫn áp mặt vào nói chuyện với đứa bé trong bụng, bà chủ nhìn ông cười nên có lẽ không thấy tôi...

”Tạm biệt em, anh sẽ nhớ em lắm”. Tôi đạp xe đi khỏi góc phố....

Chương 27: Về nhà chị Hoàng! cô bé hàng xóm

Nhà em khuất dần sau góc phố, tôi dừng lại thở phào nhẹ nhõm, trông ngực vẫn đập liên hồi, em vẫn sống tốt, anh chỉ cần vậy thôi... Tiếp tục đạp qua từng con phố Sài Gòn, tôi đạp xe đến nhà chị Hoàng, nhà chị là một căn hộ chung cư bên quận Tân Phú. Tôi đạp nhanh lẹ xuống đó, đi thang máy lên đến, đứng trước cửa nhà chị, chiếc cửa mà trước đây tôi đã chờ nó hàng trăm lần.

”Kính..coong“. Tiếng chuông cửa vang lên tôi hồi hộp chờ đợi. “Cạch” người mở cửa không phải chị mà là “mẹ nuôi”. Mẹ nhận tôi làm con nuôi khi lên lớp 9 tôi hay qua nhà chị chơi nên thân với mẹ chị luôn, nên mẹ chị bảo muốn có con trai nên nhận tôi, tiếc là bố chị mất khi chị còn nhỏ...

-”Cho hỏi cậu là ai vậy? “– Mẹ chị vừa hỏi vừa đeo mắt kính

-”Mẹ” - Tôi bay vào ôm bà

Hơi ấm người mẹ, đã lâu lắm rồi, tôi hạnh phúc ôm chặt lấy bà như sợ bà vụt mất khỏi con mê...

-”P hả con, con Hoàng nó kể mẹ giờ con bên Pháp mà? “

-”Con về thăm mẹ với chị đây “– Hoi láo thật..

Tôi và “mẹ nuôi” ôm ấp xong cũng đi vào nhà. Ngồi lên bộ ghế Salon, nhìn cảnh vật căn nhà, nó vẫn như vậy, bao cảnh vật xung quanh hiện ra. Chắc gần 1 năm rồi tôi chưa đến đây...

-”Chị đâu rồi mẹ? “– Tôi hỏi khi đang uống ly nước

-”Nó tí nữa về đây, để mẹ đi chợ nấu ít đồ ăn”

-”Vâng”

Tính bà là vậy đấy, dù tôi có chối cũng phải lo mà tuân theo, vậy thôi ở lại ăn uống rồi chiều về đưa Rose đi ăn vậy, cũng may lúc sáng có nấu thức ăn sẵn rồi, con bé chỉ cần hâm lại là ăn được thôi.

”Cạch..cạch” Mẹ đi nhanh quá vậy, mới đó đã về rồi. Nhưng người bước vào từ sau cánh cửa không ai khác là chị Hoàng.

-”Ừa P – Chị chạy lại nhảy lên ôm chầm lấy tôi – “Em làm chị bất ngờ quá”

-”Hehe, em mà” - Tôi dơ tay lên bẹo má chị

-”Nhớ em chứ..hehe – Tôi cười dâm dăng nhất có thể

-”Nhớ chứ...hehe”

Hai đứa tâm sự đủ thứ chuyện trên đời, cũng mấy tháng rồi chứ ít đâu...

-”Hồi nãy em có đi đến nhà bà chủ đấy, nhìn cô chủ hóc hác em xót lắm” - Tôi làm mặt thảm

-”Ừ, nó dạo này giống như bị trầm cảm”– Chị cũng chùng xuống...

”Mẹ nuôi” đã về, bà vào bếp chuẩn bị nấu ăn, hai chị em chúng tôi chộc nhau rồi đuổi nhau chạy khắp nhà, mẹ nuôi đứng cười chộc quê hai đứa, nhìn mặt bà tươi tỉnh hơn hẳn, có lẽ hai mẹ con họ sống buồn chán nhiều rồi. Không khí gia đình, thứ mà tôi thèm muốn là đây...

Mẹ nấu rất nhiều món, toàn món tôi thích không. Bà nấu rất hợp khẩu vị tôi chẳng khác gì mẹ ruột tôi cả.

-”Ngon lắm mẹ” - Tôi giơ tay “Like”, phụ nữ là vậy, khi nào cũng thích được khen

-”Ngon thì ăn nhiều vào đây “– Bà cười

Hôm nay tôi no căng cả rốn, hai mẹ con họ bày thêm uống rượu, tôi chóng mặt quá cũng ra Salon nằm ngủ luôn....

Tôi thức dậy, đầu vẫn đau như búa bổ. Hai mẹ con họ vẫn nằm coi TV, tôi ngồi thẳng dậy, mẹ nuôi quay sang nhìn tôi

-Ngủ lắm nhì... haha – Bà chọc

-Ngủ như heo ấy..haha – Chị chêm vô

Tôi cũng cười trừ bật điện thoại lên, hồi sáng quên mua SIM cho hai đứa mất rồi, vẫn cái SIM Orange không có sóng..

-”Password wifi là gì vậy chị, chị cho em mượn cái SIM nào đi..”

-”Password hả, chị nhập cho. SIM thì có đấy, cái Iphone đó em sài lâu nhì, 3 năm rồi mà vẫn chưa đổi cái khác nhì”

-”Vâng, ba mẹ em tặng mà...”

Cái Iphone này ba mẹ cho từ năm lớp 7 cơ, hồi đó không biết sao ba sợ tôi chơi game nên sắm con Iphone này để tiện học hành, học hành chẳng thấy, có nó tôi đọc truyện nhiều hơn. Tôi mượn SIM cũng chẳng gọi ai chủ yếu xem thông báo Facetime..

-”Rồi đây” – Chị đưa máy cho tôi

Vào Facetime, 20 cuộc gọi nhỡ của Alice, một đồng tin nhắn iMessage

-”Sao em gọi anh không được”, “Anh đang làm gì đó“... rất nhiều tin nhắn được gửi đến

Tôi gọi lại ngay. Cô ấy cũng bốc máy..(Tiếng Pháp)

-”Chào em, em gọi anh có chuyện gì thế?”

-”Anh hả, thì chiều qua không thấy anh ở nhà hàng với sáng nay em qua trường không thấy anh”

-”Làm gì mà qua tận trường khiếp thế em... Anh về Việt Nam rồi”

-”Vâng hả, thì tại em nhớ anh mà...hihi “– Cô ấy chu mỏ lên

Tôi với Alice ít nói tiếng Việt lắm, mà cô ấy nói cũng chẳng rành nên nói tiếng Pháp cho khoẻ, mẹ nuôi chẳng hiểu gì cứ cười cười. Chị Hoàng từ trong bếp ra ngồi bên cạnh tôi..

-”Ai mà xinh thế em?” – Chị hỏi tôi

-”Chào chị” - Alice thấy chị cũng chào

-”Woa, chị ấy cũng nói tiếng Việt này”

Chị quay qua tôi tôi chào lại Alice -”Chào chị”

-”Chị là chị anh ấy hả?” – Alice hỏi

-”Đúng vậy mình là chị nó, sao bạn kêu nó bằng anh luôn vậy?” – Chị cầm luôn điện thoại

-”Thì mình là người yêu nó mà” – Alice trả lời tỉnh bơ

-”Này này em nói gì vậy” – Tôi đáp lại

Cuộc nói chuyện ba người diễn ra vui vẻ làm tôi quên mất một điều. Tôi quên mất Rose đang ở nhà, đi từ sáng đến 7H tối không biết con bé sao..

-”Trả SIM cho chị này, cho em mượn chìa khoá đi chị..”

-”Làm gì mà gấp thế, đây này...”

Tôi chạy xuống gửi xe, phóng MAX tốc độ thẳng tiến Tân Bình

”KẾT”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Đi đâu cũng nhớ Sài Gòn và...em

#28 Đi đâu cũng nhớ Sài Gòn và...em

Chiếc xe đồ kịch trước quán bánh của tôi, Rose đang nằm úp mặt vào chân để ngủ trước quán. Chắc con bé đợi tôi lâu lắm, tiến lại gần nó, hôn lên mái tóc hạt dẻ. Tôi bế con bé nhẹ nhàng, đi gần đến phòng ngủ thì con bé tỉnh dậy dụi dụi đôi mắt đại dương của mình..

-”Anh đi đâu mà giờ mới về hả”- con bé giọng ngái ngủ hỏi

-”Anh ngủ quên...hìhì” – tôi cười trừ

-”Giỏi đấy, em đói lắm” – con bé làm mặt mè.

Tôi phì cười, bế con bé ra chiếc xe, hồi nãy lấy có một cái mũ bảo hiểm tôi nhường cho con bé luôn

-”Sao anh không mang mà đưa em?” -con bé hỏi

-”An toàn của em gái anh là trên hết” – tôi vừa nói vừa cài mũ cho nó.

Tôi chở nó đến quán đi Hương, chính xác là quán cháo lòng gần nhà, đi bán cũng hơn mười năm rồi, vị cháo lòng đi nấu dù có tìm đâu cũng chẳng ra, chỉ có cái quán đi là hợp khẩu vị tôi nhất

-”Di Hương cho con hai cháo lòng đặc biệt” – tôi gọi

-”Có ngay, có ngay” – hình như dì vẫn chưa nhận ra tôi

Trong khi đi đang múc cháo, tôi lau muống cho hai đứa, mùi cháo thơm phức lan toả trong thời tiết lạnh lạnh bụng hai đứa sôi sục. “Ừc..ừc” hai đứa không ai nhắc cũng cười một tràng sáng khoái

-”Cháo đến đây” – Dì bung đặt xuống bàn

Tôi nhìn dì cúi chào nhận lấy bát cháo đặt xuống bàn

-”Ủa, P đấy à?”

Nói xong dì bay đến ôm chầm lấy tôi, cũng phải thôi, đi chẳng có chồng con, khi xưa cứ hay chạy ra phụ, đến bữa có bát cháo lòng thơm phức đặc biệt căng cả rốn.

-”Di lấy chồng chưa di..haha “

Thử tưởng tượng ông Micheal và di lấy nhau thì sao nhĩ. Ôi, tưởng tượng thôi đã thấy sướng, vậy cứ sáng ra là có cháo lòng

-”Bây, tao ở giá rồi. Mà con đi đâu biệt tăm biệt tích mấy tháng nay? Còn ai nữa đây, cháu đâu hả?” – di quay qua Rose cười, con bé cúi đầu chào...

-”Dạ con đi nước ngoài, còn đây là Hồng em nuôi của con “

-”À”– di gật đầu – “Xinh đấy nhỏ, thôi ăn đi, mai qua đi ăn tiếp đấy “

Di quay vào khi có khách gọi, tôi quay qua con bé nhoeo miệng cười, nó hỏi tôi

-”Cô đó là ai mà có vẻ thân anh quá nhĩ?”

-”Vợ anh đấy” – tôi làm mặt nghiêm

-”Cái gì, máy bay Bo-ing luôn đấy.. Haha” – con bé cười to làm ai cũng quay lại nhìn

”Bé bé cái mồm lại, con gái con đũa mà lúc nào mồm cũng ngoác to ra.. hìhì”

-”Kệ em” – dỗi rồi

-”Anh gờn thôi, di anh đấy, ăn đi kéo nguội.”

Vậy là chúng tôi vui đầu vào ăn, con bé có vẻ lần đầu ăn cháo loại này, nó ném thử

-”Ngon quá, em chưa bao giờ ăn loại này, ngon hơn cháo bên nhà hàng Anna anh nhĩ, em tưởng chỗ đó nấu ngon nhất” - con bé giơ tay “Like”

-”Bên Anna sao bằng được, di anh nấu truyền thống đấy, để sau anh kêu di qua nấu bên nhà hàng của mình chỗ quận 17 luôn”

-”Được đó anh, đi qua bên đó chắc chiều nào em cũng chạy qua..hihi”

Ăn xong tôi chào đi về luôn, tôi cũng chưa hỏi đi mà để về Pháp hỏi bố rồi tính tiếp chứ tự tiện nhiều ông phạt ý chứ chẳng chơi. Điều tôi lo lại là một điều khác...

Tôi ngồi lên xe, con bé choàng tay từ phía sau ôm tôi

-”Em có muốn đi quanh Sài Gòn không..”

Con bé gật đầu, tôi lên ga chạy đi

”Sài Gòn đẹp lắm Sài Gòn ơi Sài Gòn ơi..”

Thuở còn thơ, Sài Gòn trong mắt tôi là những con phố bao nhiêu ánh đèn rực rỡ, nó như một thế giới rộng lớn vậy, thuở tập đi bập bẹ biết nói, tôi lớn lên theo Sài Gòn. Sài Gòn luôn nhẹ nhàng, đêm xuống nhưng ánh đèn lấp lánh. Thuở còn thơ tôi luôn ngắm Sài Gòn mãi vậy, nhìn xe cộ, nhìn thành phố, nhìn tuổi thơ tôi lớn dần theo từng ngày, rồi nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ trưa hè mát mẻ. Mọi thứ lúc ấy bình yên và mơ màng như một giấc ngủ trưa mà mỗi lần nhớ lại, tôi chẳng muốn được lay gọi dậy.

Sở dĩ tình yêu thành phố không vì một lí do gì mà vì nơi đó gắn với những người tôi yêu thương. Người ta luôn luôn rong đuổi cuộc sống tìm phương trời cho riêng mình

Những người sống ở đây chắc hẳn đều gọi Sài Gòn là tình yêu đầu đời. Sài Gòn chứng kiến tôi trưởng thành, buồn đau có, hạnh phúc có. Khi khổ đau, lạc lối tôi đều đi theo Sài Gòn, nỗi đau của con tim tôi chắc chỉ có Sài Gòn hiểu..

Những người đến rồi lại đi qua đời tôi rồi chỉ còn mình Sài Gòn ôm trọn tôi trong vòng tay. Thất bại rồi lớn lên, Sài Gòn vực tôi dậy

Nói theo kiểu tình yêu sét đánh từ ánh mắt đầu tiên thì có lẽ “ánh mắt” của Sài Gòn chính là thứ ánh sáng dịu dàng đủ làm người ta vừa thiết tha vừa lạc lối, như trong ca dao xưa “đèn Sài Gòn ngọn xanh ngọn đỏ...”.

Dù Sài Gòn có thay đổi, những con đường, những vách tường, những toà nhà vẫn còn đó, tôi vẫn nhận ra. Sài Gòn chẳng thay đổi chỉ là nó đổi thay để vòng tay thêm rộng mở, đón những điều mới mẻ, đón những con người đổ xô từ mọi miền đất nước...

Tôi luôn ước mình có thể đi đến nhiều nơi trên thế giới, nhưng thứ mà tôi muốn chính là thức dậy bên người tôi yêu trên mảnh đất Sài Gòn.

”Đi đâu cũng nhớ Sài Gòn và em”

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Cảm ơn các bạn đọc truyện nhé. Ủng hộ mình nhiều nha

#29

Thả hồn theo con gió cuốn theo khắp ngõ phố Sài Gòn

-”Anh” – con bé đập lưng tôi

-”Anh làm gì em hỏi mãi không nghe”

-”À em hỏi gì?”

-”Em nói Hồ Chí Minh đẹp như Paris anh nh” – con bé đang rộng hai cánh tay đón gió mát Sài Gòn

-”Còn phải nói”

Tôi chở nó qua vài quận, cho nó biết Sài Gòn chẳng thua gì Paris. Nhưng điều chúng tôi gặp thật tệ hại, đang vì vụ trên con đường Tân Phú về nhà, con đường về bây giờ rất vắng vì gần 12h đêm rồi. Một nhóm thanh niên nẹt bô, bóp còi inh ỏi vượt lên đi ngang, tôi biết có điều chẳng lành, lên ga đi nhanh, nhưng khổ nỗi xe Nouvo tôi đang đi sao sánh kịp Suzuki Sport hay Exciter của bọn nó chứ...

-”Em này tây kia chúng mày, hàng ngon, hàng ngon” – một thằng chạy Dream xăm trở bô bô.

-”Em đi chơi với bọn anh nhé” – một thằng vượt lên nói

-”Bọn mày ngu lắm, nó không hiểu tiếng Việt đâu, để tao” – một thằng mang kính tri thức lên tiếng – “Hey you”

-”Hey” – con bé Rose có vẻ vẫn chưa hiểu ra vấn đề, chào lại

Tên tri thức cười để tiện

-”I will fuck your as..hehe”

Tôi muốn xuống xe cho tên “tri thức” một trận, tri thức lưu manh. Rose có vẻ nhận ra vấn đề quay lên

-”Who are they” - con bé hỏi

Tôi chỉ quay lại nói với con bé bằng tiếng Pháp tránh thằng “tri thức” nghe được

-”Bọn chúng là rác rưởi, đầu gấu chợ búa thôi, ôm chặt anh vào”

Tôi tăng ga vượt lên chính mình, bọn chúng thấy vậy hét

-”Đuổi theo”

Gần đây có cú tình, nãy giờ tôi có ý chạy về đường đó mà..

Tên chạy Dream định đạp xe tôi nhưng tiếc là to đạp vào xe hấn ngã trước, mấy tên kia vì thế mà phần nộ đuổi bắt bằng được...

”ĐỒN CẢNH SÁT” vị cứu tinh đời tôi, tôi rẽ nhanh vào

-”Đội đó, tao mà bắt được tụi mày thì”- nói rồi bọn chúng chạy đi.

Giờ này có cho tiền tôi cũng chẳng dám về, tôi chạy xe vào bãi đỗ. Bước xuống, hai đứa thờ phờ nhẹ nhõm

-”Giờ sao anh” – con bé hỏi

-”Thôi thuê tạm khách sạn ngủ”

Cũng may sát đồn cảnh sát có cái Khách sạn, tôi với con bé đi từ từ ra ngoài đường, tìm đập thành thịch, cũng may tụi nó đi rồi, hai đứa chạy nhanh về khách sạn

-”Cho tôi hai phòng” – Tôi nói với lễ tân, cô ấy đưa cho hai chiếc chìa khoá

-”Em muốn ngủ với anh”

Tôi phì cười

-”Thôi được rồi” – Tôi trả lại chiếc chìa khoá cho lễ tân, cô ta chỉ cười đáp lễ còn chêm vào – “Phục vụ vợ tốt vào nhé” – Thêm một cái nháy mắt

-”Ủa chị hiểu được hả” – Tôi ngờ vực hỏi lại

-”Haha, chị học sư phạm ngoại ngữ đấy nhé” – Chị ta cúi chào, tôi dẫn con bé lên phòng

Khách sạn 5* mà, phòng khá rộng

-”Em tắm trước đi” – Tôi bảo

Nó chạy vào phòng tắm xả nước, nhìn qua lóp cửa kính mờ mờ, tôi cũng thấy rạo rạo. Rồi con bé cũng tắm xong, trên người chỉ còn chiếc khăn tắm, nhìn muốn bóng cả mắt. Khăn tắm tuột xuống, hình như là nó có ý thì phải, nói thật là Body của Rose chẳng đẹp bằng Alice nhưng trông nó hấp dẫn vô cùng... Tôi ngại đỏ mặt quay đi.

-”Mặt anh như quả cà chua á” – Nó còn chọc tôi

Tôi bước vào phòng tắm xả làn nước mát lạnh lên thân thể, cảm giác gột rửa là tôi thấy thoải mái. Bước ra khỏi phòng tắm tôi quần chiếc khăn trên người đi đến bên chiếc tủ, lấy chiếc áo ngủ khoác lên người. Tiến lại bên chiếc bàn, nhấc điện thoại lên

-”Alo, em lên phòng 103 lấy áo quần giặt sấy cho anh nhé, mai cần gấp” – Nói xong tôi đập máy

Tôi nhảy lên người ôm Rose vào lòng, nó chả mặc gì cả, cái khăn cũng vứt đâu rồi, tôi ngại đỏ cả mặt, còn nó cười cười trên người tôi. Nếu tôi chả xem

nó là em gái tôi đã trị nó bài học rồi.

Nằm coi TV mà mắ cười kinh khủng, “Oggy và những chú gián” nhìn con mèo ngu kinh, cười nắc nẻ, đến lúc chị lễ tân lúc này lên lấy đồ. Con bé Rose cười rớt cả chân lộ cặp ngực, chị ta thấy cũng ngại đỏ cả mặt, cũng phải thôi, tôi còn ngại huống chi là bà...

Hai đứa nằm coi phim từ HBO qua Movie Star đủ cả đến tận 3h sáng, mùi giờ thích nghi có kịp đâu, mới về nước mà.

Thức dậy trong lúc cảm thấy ngột thở, nhưng mắt vẫn chưa mở, sao thom mà mềm vậy nè. Mở mắt ra, tình trạng phải nói ngược đời, tôi úp mặt vào cặp ngực, tay vẫn ôm cặp mông căng mọng. Rạo rức vô cùng, nhưng lại tự trấn chỉnh mình.

“Mấy thật bì ỏi, nó là em gái, không được, nó là em gái”. Tôi bước ra khỏi chiếc chăn

Gần 12h trưa rồi, gọi nó dậy ăn cơm thôi. Tôi vệ sinh cá nhân xong chạy tới tủ lấy bộ đồ ngủ, chạy tới gọi nó dậy

-“Ừ..ừ.. Chào anh hai buổi sáng, anh dậy sớm vậy” – Giọng nó vẫn ngái ngủ, anh chọc mày cho biết tay nha cưng

-“Nhanh nhanh lên 7 giờ 40 rồi, gần trễ học rồi” – Giọng tôi gấp gáp, chắc sau đóng phim được rồi.

Con bé bật dậy liền chạy tới cửa phòng vệ sinh, nhưng chợt nhận ra gì đó quay lại nhìn tôi. Tôi lại một lần nữa mặt như quả gấc

-“Em mặc vào đi kẻo..kẻo lạnh” – Tôi chìa chiếc áo ngủ ra, nó chạy tới giật lấy cầm chiếc áo đánh tôi tôi toi bời trong tình trạng khoả thân...

“CẠCH”

-“Em xin lỗi đã làm phiền”- Chị lễ tân cầm áo quần trên tay định khép cửa

Con bé Rose chạy vào nhà tắm luôn, chị cười tươi chìa áo quần đưa cho tôi và móc trong túi thứ gì đó

-“Cái này em quên trong đồ này, kiểm tra đi” – Chị lại cười, chị cũng đẹp đó chứ - “Này nhé, em chưa đủ 18 tuổi mà dám ấy ấy nhé”

-“Ấy ấy là gì chị?” – Tôi làm mặt ngu trên chị, mặt chị có vẻ đỏ lên rồi

-“À..ừ”

-“Haha, em giỡn thôi, nó là em gái em” – Tôi cười xoà

-“Em gái?” – Chắc chị thắc mắc sao con bé người Âu mà tôi người Á đây mà

-“Em là con nuôi, ba nó là ba nuôi em, họ người Pháp” – Tôi giải thích

-“À, chị hiểu rồi”

-“Chị cầm lấy, cảm ơn chị nhiều nhé” – Tôi móc trong ví đưa chị 500 nghìn

-“Nhiều thế” – Chị hỏi, tôi thì cười trừ. Chị cũng không còn cách nào từ chối rồi đi xuống...

Hai đứa thay đồ xong cũng đi xuống. Thật sự Rose như thế nào tôi cũng thấy đẹp, kể cả để mặt mộc em vẫn nổi bật giữa bao người

Tôi chở em đến một quán cơm, “Cơm gà Hải Nam” [Tác giả: Ở Gia Lai có quán tên Hải Nam bán ngon lắmv]

-“Cho hai cơm gà cô ơ” – Tôi gọi

-“Có ngay”

Khi đĩa cơm đặt trên bàn, nếm lại vị của nó, vẫn mùi vị thân quen, tôi quay qua hỏi Rose khi nó vừa vừa mới nếm

-“ Có ngon không em?”

Bạn đang đọc truyện *Thăng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

-”Ngon lắm anh, em không ngờ Việt Nam nhiều món ngon vậy luôn đó, hèn gì...” - Nói đến đây, trên gương mặt nó thoáng buồn. Tôi cũng chẳng gặng mà hỏi thêm, đành khuyên nhủ...

-”Ăn đi em, nguội ăn chẳng ngon đâu”

-”Vâng” – con bé đáp

Nói vậy chứ trong lúc ăn nước mắt nó lại dần giữa, nước mắt nước mũi tèm nhem, tôi lấy khăn giấy ướt đưa cho nó

-”Chuyện gì buồn cứ để nó qua, hoặc tâm sự ra chứ đừng để trong lòng” – Tôi khuyên nhủ

-”Anh biết tại sao không?”

Tôi ngồi nghe con bé kể lại câu chuyện

-”Khi xưa bố em yêu mẹ em rất thích ẩm thực Việt Nam, nên bố em qua Việt Nam học nấu, nhưng một thời gian lại yêu một người phụ nữ bán bún đầu đường, mẹ em biết nên mẹ khổ tâm lắm. Em hận bà ta và cả người Việt Nam

-”Vì sao” – Tôi nhíu mày hỏi

-”Vì bà ta làm ba em đau khổ, mẹ em chết vì lúc nào cũng suy nghĩ trong lúc mang thai, ba thì luôn luôn nghĩ về bà ta, mẹ em dần suy dinh dưỡng, sinh em ra đã cậm huyết thống lại suy dinh dưỡng nên chẳng qua khỏi. Thế nên em hận người Việt Nam”

-”Vậy sao?” – Hận một phụ nữ lây qua cả đất nước, thờ dài ngoằn ngoắt – “Vậy em còn hận người Việt Nam nữa không?” – Tôi hỏi tiếp

-”Không” – Nó cười tươi nhìn tôi

-”Khi nào vậy?” – Tôi hỏi

-Cho đến khi em gặp được anh, anh hai ạ” – Nó nhìn tôi cười, tôi mỉm cười xoa đầu con bé

Chúng tôi tính tiền rồi bước ra bãi đậu xe. Cài chiếc mũ bảo hiểm cho con bé

-”Ngồi lên đi thôi em” – Tôi nhắc

Bon bon dưới nắng nóng rát da rát thịt của Sài Gòn, rẽ về Tân Phú. Mong sao không gặp bọn ắt ơ đêm qua. Đường phố nhộn nhịp, lác đác vài anh “Bò vàng” trần lột không thương tiếc làm người dân nghèo càng thêm đói. Tôi thấy tình trạng nguy hiểm, nhìn xung quanh, cũng may có tiệm bán mũ bảo hiểm...

Chạy xe vào bãi đậu gần đó, tôi dẫn Rose lên nhà chị Hoàng.

”Kính.coong“.. Đợi một lúc, cánh cửa mở ra, là chị Hoàng, gần trưa rồi mà.

Mẹ nuôi cũng ra phòng khách xem, bàn cơm dưới bếp vẫn còn đó, hình như họ đang ăn cơm. Mẹ cất tiếng

-”Bạn con à, hai đứa vào ăn cơm đi”

-”Bọn con vừa mới ăn rồi mẹ ơi, mẹ với chị cứ vào ăn đi, bọn con tới trả chìa khoá cho mẹ rồi về quê viếng mộ ba mẹ” – Tôi nói

-”Vậy à” – Mẹ tiu ngầu

-”Giới thiệu mẹ với chị đây là em gái nuôi của con” – Quay sang Rose – “Đây là chị và mẹ nuôi của anh, chào mẹ với chị đi”

Nó cúi xuống chào hai người “Hi, nice to meet you”

Chị với mẹ cười nhìn nó

-”Me too” – Chị Hoàng trả lời

-”À chị Hoàng, vào phòng em nói này” – Tôi hỏi

-”Ừ, việc gì quan trọng vậy” – Chị hỏi

-”Em hỏi riêng tư chút”

Hai chị em lùi thui vô phòng, để Rose và mẹ chỉ biết nhìn nhau cười ở phòng khách, công nhận bất đồng ngôn ngữ là khổ thế đấy

-”Có việc gì mà bí mật thế” – Chị ngồi xuống bên giường

-”Em muốn chị đi Pháp du học”

-”Thôi, chị chẳng đi đâu” – Chị từ chối

Tôi biết chị rất muốn đi, chị từng nói với tôi mơ ước của chị là đi ra nước ngoài mà. Tôi khuyên

-”Chị với mẹ là người thân duy nhất còn lại của em, em không thể để hai người khổ mãi được, giờ em sung sướng mà mẹ và chị khổ em thấy mình bất hiếu lắm, đi nha chị?”

..”

”Nhưng mà..” – Chị suy nghĩ gì đó – “Nhưng chị sợ mẹ chẳng đi đâu, nhang khói bỏ ai thấp cho”

-”Đừng lo, em sẽ lo chị với mẹ về nước khi nào cũng được, cố khuyên nhủ đi nhé, em về quê đây”

Bước ra phòng khách, hai người vẫn nhìn nhau cười thôi. Mẹ chọc tôi

-”Con bé này làm dâu mẹ được đấy”

-”Thôi, con làm rể mẹ thôi” – Tôi trêu lại, chị Hoàng đánh vào vai tôi

Tôi chào hai người về quê, con bé Rose cúi chào

-”Bye, see you again”

-”Bye, see you again” – Chị Hoàng vẫy tay

Hai đứa bước ra chiếc đường cái, vẫy chiếc Taxi. Bước lên, bác hỏi chúng tôi đi đâu

-”Chú đến ngân hàng đi ạ”

Hôm về Việt Nam, tôi đổi rất ít tiền mặt. Bây giờ thiếu phải đi rút, chẳng biết thẻ của tôi có rút được không

Bước vào ngân hàng, Rose ngồi ở ghế chờ

-”Chị ơi, xem cái thẻ này rút được tiền không ạ” – Tôi chìa thẻ ra

-”Không em ơi, thẻ này chỉ sử dụng được ở châu Âu thôi” – Chị ngắm nghía rồi đưa lại

-”VẬY Ờ, CHỊ CHO EM MƯỢN ĐIỆN THOẠI NHÉ”

Chị ấy đưa cho tôi điện thoại của mình cho tôi, móc chiếc Iphone i ra lấy số rồi nhập

”0033..” Calling

-”Hello” – Bà trả lời

-”Ba à, con Hilton đây, ba chuyển con ít tiền đi, thẻ tín dụng ba đưa không sử dụng được ở Việt Nam” – Tôi trả lời

-”VẬY Ờ, BA QUÊN MẬT, ĐỂ BA ĐIỆN THOẠI CÔ HOA THƯ KÍ RỒI CHUYỂN QUA, ĐỌC TÊN NGÂN HÀNG ĐI”

-”Vâng” – Tôi đưa máy cho chị tiếp thị ngân hàng – “Chị à, chị đọc tên ngân hàng và địa chỉ cho bố em cái nha, đọc tiếng Anh ấy, tiếng Việt bố chẳng hiểu đâu.

-”OK” – Chị nháy mắt, dễ thương chết mất..

Chờ đợi và chờ đợi, tôi ghét cảm giác này. Ngồi gần một tiếng chị ấy mới gọi tôi lại

-”Có tiền rồi”

Nghe chị gọi tôi hớn hờ chạy tới. Chị cười bảo

-”Sướng nhé, gửi gì mà tận 10000 USD luôn”

-”Nhiều thế cơ à, chị đổi ra tiền VND cho em luôn nhé” – Tôi cười bảo

Mười ngàn đô là mười tờ giấy, đây đổi ra VND, ôi thôi, chặt kín, Rose phụ tôi nhét vào Vali, người đi qua nhìn mà phát hoảng, không ngờ có một ngày tôi phải chặt vật vì cầm tiền.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Hai đứa vác chiếc Vali ra TAXI, chặt vật rã cả mồ hôi

- "Chú ơi, cho cháu đến cho nào thuê siêu xe đi chứ"

- "Ồ Việt Nam mà có ai cho thuê siêu xe cháu, nó mà có siêu xe thì nó đâu cần đi cho thuê xe nữa" – Chú cười

- "Quên mất, chú cho cháu đến chỗ thuê xe bốn chỗ đi"

Chú chở tôi đến một tiệm xe rất lớn, Rose kéo Vali đi theo tôi vào đại lý.

- "Anh ơi cho em thuê một chiếc bốn chỗ" – Tôi gọi

- "Vào đây xem xe đi, xe thường hay thể thao?" – Anh quản lý hỏi

- "Xe nào nhìn bình thường mà chạy nhanh nhanh tí"

- "À, chiếc Benz kia kia, mới độ máy" – Anh chỉ vào chiếc xe màu đen.

- "OK, em muốn thuê 3 ngày 3 đêm"

- "Đề anh vào quầy xem giá nhé"

- "Vâng"- Tôi đáp

- "Anh à" – Rose đập vai tôi

- "Sao"

- "Mình đi chiếc nào thế?"

- "Chiếc kia kia" – Tôi chỉ chiếc Benz

- "Tạm được, ra cao tốc để em lái nhé"

- "OK, mình chưa có bằng đi thì hơi dễ chết"

Anh quản lý làm gì mà lâu thế không biết, mãi lâu sau mới ra

- "Nào, cho anh xem chứng minh và bằng lái xe của em"- Anh hỏi

- "Chờ em tí" – Tôi móc trong ví ra chứng minh đưa cho anh

- "Người Pháp à, thế bằng đâu" – Anh ngẩng mặt lên

- "Em chưa có" – Tôi cười mỉm, chẳng biết có cho thuê không đây

- "Thế không được đâu, ai có bằng mới cho thuê"

- "Bên Pháp em chạy quen rồi, công an có tóm thì em nộp, em cọc trước một ít nhé"

- "Cọc được bao nhiêu đây?" – Anh cười

- "Coi như cọc cái bằng, 20 triệu nhé"

- "Thôi được" – Anh bằng lòng

Tôi mở chiếc Vali ra lấy 20 triệu đưa cho anh

- "Nhỏ mà kinh nhể, giá thuê 3 ngày 3 đêm là 12 triệu, khuyến mãi nên còn 10 triệu thôi. Hoá đơn đây"- Anh chìa chiếc hoá đơn cho tôi.

Tôi móc thêm 10 triệu đưa cho anh. Lên xe ngồi, trước khi đi không quên chào anh.

Vì vụ trên chiếc xe về Tân Bình lấy đồ.

Tối quận Tân Phú chẳng hiểu sao gặp cái bọn ắt ơ tối qua đang ngồi tám chuyện.

"Tao phải trêu bọn mày mới được" – Tôi thầm nghĩ

Tôi lái xe đến tiệm tạp hoá.

- "Cô ơi bán con một chai dầu ăn với bột mì ạ" – Tôi hỏi mua

- "Đây cháu, tất cả 50 nghìn" – Cô đưa hàng cho tôi

- "Đây ạ, cháu cảm ơn"

Xin cô một chiếc bao bóng, tôi đổ dầu ăn vào bao bột mì và lắc đều. Mấy người mua hàng nhìn tôi rửa thẳm: "Thằng điên này", "Bệnh hoạn, chắc nó ăn luôn, kinh"...

Tôi ra chiếc xe ngồi lên

- "Món gì lạ vậy anh?" – Rose hỏi

- "Anh trả thù bọn hôm qua á mà, nó đang kia, em cầm đi ngang ném mạnh vào nó nhé"

- "Dạ..haha" – Rose cười khoái chí

Đi ngang bọn nó, bọn nó nổ chuyện nên chẳng để ý. Rose ném ngay thẳng gang hồ "tri thức"

"BỘP"

- "Đ..m. đứa nào ném bốp" – Bọn nó hò hét

Tôi thò ra cửa trêu bọn nó

- "Hôm qua thích Fuck ass thì tao mua dầu rồi đấy, kiếm cái Hotel nào vô mà some đi mấy chú, haha" – Tôi cười to, rồi vọt xe chạy biến

Bọn nó coi chừng tức lắm mà không làm gì được, cho đáng

- "Đuổi theo, bắt được giết luôn" – Tiếng thằng đại ca, sau đó là tiếng xe nẹt bô âm ầm.

Tôi chạy xe ô tô nên rất bất lợi, đi qua bọn tôi bọn nó đập vào xe không thương tiếc, nhất là lúc dừng đèn đỏ

- "Huhu, xe thuê chúng mày ời" – Tôi khóc thẳm

Qua bao nhiêu phố mà vẫn chưa cắt đuôi được, sao "bò vàng" chả có đứa nào vậy nè, lúc cần chẳng có ai.

"ĐOÀNG...ĐOÀNG"

Tiếng kêu làm tôi giật mình, quay sang bên cạnh Rose cầm khẩu súng dơ lên trời qua cửa sổ..

- "Em điên à, ở Việt Nam em đem súng là chi vậy, coi chừng nó hốt về đồn" – Tôi gắt

- "Kệ" - Con bé trả lời tỉnh bơ

Nhìn qua gương chiếu hậu bọn chúng chẳng đuổi theo nữa, người dân xung quanh thì hò hét chạy tán loạn

Tôi rồ ga thật nhanh chạy đi, ai mà báo công an là bọn tôi về đồn chứ chẳng chơi. Về đồn thì chẳng sợ, sợ là mất thời gian của tôi thôi.

Này giờ chạy xe không để ý đường giờ chẳng biết đường nào mà lần. SIM cũng chưa mua nên GPS cũng chịu...

Ghé xe vào bên đường, nơi mấy chú xe ôm đang toạ lạc nằm ngủ

- "Chú ơi, cho cháu hỏi đường ra cao tốc với ạ" – Tôi gọi chú gần nhất

- "Giờ tao có chỉ bọn mày cũng không biết đâu" – Chú tiến lại gần

- "Chú dẫn ra với ạ, cháu biếu chú năm chục"

- "Một trăm thì tao chỉ"

- "Được rồi"

- "Đưa tiền trước đã chứ, bọn mày chạy ô tô sao tao đuổi kịp"

- "Vâng" – Tôi móc tiền trong ví ra đưa

- "Này nhé, chạy thẳng 500 M là đến" – Nói xong ông ta đi mất

Chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Ngụ ngợ, bị lừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hoàng hôn và em

Ông ta bỏ đi và ngồi lên chiếc xe máy đợi khách

Tiền thì tôi chẳng tiếc, tức cái là bị lừa.

Tôi trừng mắt nhìn ông ta. Ông ta vẫn ngồi đó, ném cho tôi một nụ cười đều

- "Sao không đi đi, chạy 500m là đến"

- "Tôi tự đi được, dám lừa cả tôi" - Tôi trừng mắt lên.

- "Haha, ai bảo ngu" - Mấy ông xe ôm xung quanh cười ồ lên

- "Mấy ông tin là tôi cho mấy ông khỏi chạy xe ôm ở cái đất Sài Thành này không hả?" - Tôi quát lên

- "Haha, thằng nhãi như mày thì làm được cái gì, đúng không mấy bác" - Lại một tràng cười.

Máu nóng tôi bốc lên hừng hực, trên mặt hiện lên sự giận dữ cực độ. Tôi móc trong chiếc Vali ra cộc tiền rồi dơ lên

- "Mấy ông tin chưa, với số tiền này đủ để thuê giang hồ cho mấy ông thành người thực vật đấy..haha..cười nữa đi"

Mặt mày bọn họ xám lại, nụ cười trên môi tắt hẳn, thay vào đó là sự sợ hãi. Mấy chú kia đánh vào vai tên lừa tôi và nói gì đó.

Sau một hồi thảo luận, tên lừa đảo đó đến bên xe tôi

- "Cháu tha cho bọn chú nhé, bọn chú toàn dân nghèo chạy xe ôm và còn gia đình nữa, mẹ chú bệnh tật nhiều lắm, tiền này coi như trả lại cho cháu" - Ông ta đưa tờ tiền lúc nãy cho tôi

- "Không cần, chú chạy đi mua cho tôi hai cái SIM 3G và 2 cái Card 500 nghìn cho tôi. Tiền đây, 100 nghìn đó tôi biếu chú. Nhớ cắt SIM ra thành Nano SIM cho tôi" - Tôi rút tiền ra đưa cho ông ta

Cảm ơn tôi rồi rút rồi chạy đi.

10 phút trôi qua

20 phút trôi qua

Gần 30 phút rồi chẳng thấy quay lại, dám cuỗm tiền của anh à. Thằng chó má.

Ngồi đợi cuối cùng ông ta cũng chạy xe về.

- "Ông biết ông đi bao lâu rồi không?" - Tôi chỉ vào chiếc đồng hồ.

- "Chú xin lỗi, xe chú chết máy giữa đường. SIM và Card đây" - Ông ta đưa tôi xong thì chạy xe lên lề đường đợi khách

Con bé Rose thì đã ngủ từ lúc nào, để nó ngủ vậy.

Móc chiếc điện thoại ra nhét chiếc SIM vào. Kích hoạt và nạp chiếc thẻ, tôi đăng kí 3G.

On GPS lên, chọn địa điểm về quê. Một chạy đường quốc lộ hay đi đường núi.

Tôi chọn đi đường biển. Đường biển tất nhiên đi lâu hơn nhiều, vì nó đi đường vòng mà.

Nhưng tôi lại thêm hương vị của biển lắm. Tôi nhớ những cánh điều, những con gió mùi biển, những đứa trẻ biển cả, những người bán hàng rong, họ rất thân thiện...

Chạy thẳng tới thì đến QL52, đi thêm một đoạn thì đến cầu Sài Gòn, mặt trời đang lặn dần. Ánh hoàng hôn rực rỡ tô vẽ bầu trời. Trên cầu rất đông người qua lại, nếu không đại gì mà không bước xuống tận hưởng hoàng hôn.

- "Hoàng hôn đẹp anh nhỉ?" - Rose đã dậy từ lúc nào và nhìn ra cửa sổ ngắm hoàng hôn

- "Lâu rồi anh cũng chẳng ngắm"

Rose cứ ngồi đó, cầu Sài Gòn khuất dần

- "À, lắp SIM này vào đi, ngồi không cũng chán. Đưa điện thoại của em đây" - Tôi dừng xe lại lấy cái SIM

- "Đây anh" - Con bé đưa chiếc điện thoại cho tôi

Hình như bình minh và hoàng hôn sinh ra là dành cho phụ nữ. Ánh nắng tô điểm lên mặt con bé nhìn rất đẹp. Tôi luôn thích ngắm phụ nữ và mặt trời bởi vì kết hợp lại chẳng thứ gì so sánh bằng.

Tôi lắp chiếc SIM kích hoạt 3G rồi cũng chạy xe tiếp. Con bé ngồi nhắn tin và Selfie đủ kiểu.

- "Tắt Live stream đi, mặt anh đi cả ngày tôi tàn khoe lên làm gì" - Tôi nhắc

- "Kệ, em đẹp không" - Con bé mở những chiếc ảnh. Những chiếc ảnh đó sau này luôn nằm mãi trong chôn Album kỉ niệm...

- "Đẹp lắm, em đói chưa" - Tôi hỏi khi nhìn đồng hồ cũng 7 giờ tối.

- "Em cũng đói rồi" - Con bé xoa chiếc bụng kêu "ọc..ọc"

- "Hết nói nổi em" - Tôi lắc đầu rồi ghé vào tiệm cơm bình dân trên quốc lộ AH1

Cơm nói chung cũng không ngon lắm, nếu không nói là dở. Cơm xe khách bạn biết đấy toàn trứng và thịt ăn muốn ngán. Nhưng vậy mà con bé Rose ăn ngon lành, chắc gấp đồ lạ ăn khi nào chả ngon, còn tôi thì ngán suốt đời.

- "Ngon quá" - Vừa ăn con bé vừa nói

- "Ừ, ngon thì ăn từ từ thôi, em chả bao giờ giữ ý tứ gì cả, thế thì sau này sao thành quý cô" - Tôi bĩu môi

- "Cần gì trở thành quý cô này nọ, anh không thấy mấy anh chàng lãng vãng quanh em đấy sao"

- "Sao em không thử yêu lại lần nữa đi?"

- "Chưa đến lúc, vì chỗ này đã không còn chỗ trống nữa rồi" - Con bé chỉ vào tim mình, tôi cũng muốn biết trong tim con bé là ai. Tôi cũng lo sợ người đó chẳng phải tôi.

Ăn uống xong chúng tôi tiếp tục lên đường

Chạy dọc theo con đường. Đêm xuống nên cũng vắng dần, tôi chạy tốc độ rất cao.

Đến khoảng 11h đêm thì cũng tới Bãi Dài Nha Trang

Mệt mỏi, tôi cũng dừng lại nghỉ ngơi. Chạy vào bãi tôi book một phòng khách sạn bên biển...

Khi lên đến phòng hai đứa nằm vật ra giường thở hổn hển. Quay lại nhìn nhau cười

- "Còn sớm mình đi ngắm biển không em" - Tôi rù

- "Ok, đợi em tí" - Nói xong con bé chạy đến chiếc Vali lấy áo quần bước vào phòng tắm.

Năm phút sau con bé bước ra với chiếc váy ren ngắn, quyến rũ, khiêu gợi. Bỏ cả mắt...

Chúng tôi ra biển dạo. Biển đêm nay khá vắng, lác đác vài cặp đôi đi dạo tâm sự

Con bé ôm tôi, rúc vào chiếc ngực. Con bé để tôi xuống cát hôn ngấu ngiến, rồi cởi chiếc váy của mình ra

- "Em làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Vĩnh biệt

Con bé quay lại nhìn tôi

- "Em muốn tắm tí cho mát" - Vừa nói con bé cởi chiếc váy của mình ra

- "Ừ, vậy thì mình xuống tắm cho mát" - Tôi đứng dậy cởi bộ đồ của mình

Hai đứa bước xuống bờ biển

- "Từ ngày anh qua châu Âu anh chưa đi tắm biển lần nào" - Tôi than thở

- "Nghỉ đông lần này đi Hawaii tránh đông"

- "Đã thế, mà gia đình mình đi hả?"

- "Cả lớp đi luôn, trường em năm nào cũng du lịch, năm thì Hawaii, Hàn Quốc, Châu Phi... Nhiều lắm"

- "Sướng thế, tắm thôi em"

Tôi bế con bé trên tay chạy nhanh xuống biển

"TUM"

Nước biển đêm mát có phần lạnh, khí hậu ở châu Âu tôi vẫn chưa quen nên vẫn thấy nước lạnh, nếu mà tôi quen chắc tắm cả đêm không chừng

- "Ặc...họ..họ ..."- Con bé bị sặc nước

- "Em có sao không" - Tôi vỗ lưng

- "Không sao, tắm thôi"

Chúng tôi chạy rồi tát nước nhau, đùa giỡn đến mệt lã

- "Ồ Hawaii không biết có đẹp không nhĩ?" - Tôi hỏi

- "Hawaii hả? Tất nhiên đẹp rồi, những vũ công khiêu vũ, đêm đêm còn nghe tiếng đàn Ukelele nữa.. Em hay đi dạo biển lắm, đầu năm lớp đã có kế hoạch đi Hawaii rồi" - Con bé kể

- "Ồ Việt Nam lớp anh cũng hay đi du lịch lắm, nhưng năm nào anh cũng không đi"

- "Tại sao?"

- "Thì nhà anh làm gì có tiền cho anh đi" - Tôi chùng xuống

- "Vậy à, rồi em sẽ dẫn anh đi vòng quanh cả thế giới, chỉ có chúng ta"

- "Anh cũng muốn vậy, thương em nhất" - Tôi ôm lấy nó

- "Em cũng vậy" - Con bé vòng tay ra ôm tôi.

Tôi hôn lên đôi môi con bé, vị nước biển làm nụ hôn thêm mặn và chất. Tình yêu đôi khi cũng có đa vị, ngọt, mặn hoặc chất...

Nhưng tôi vẫn thấy ngọt ngào. Nụ hôn trên biển

Mặc cho nước biển xô đẩy, nụ hôn tiếp tục đều đều, say sưa, tôi chẳng muốn buông ra dù chỉ một giây, một khắc...

- "Anh yêu em Rose ạ" - Tôi nghĩ

Nhưng biển đêm rất xiết nên chúng tôi bị quán ra xa khi nào không biết.

Tôi buông ra, hai đứa nhìn nhau rồi cười

- "Quầy tiếp đi em"

Chúng tôi đuổi nhau, đôi khi dừng lại rồi ôm hôn như một cặp tình nhân vậy.

- "Biển ở Việt Nam sóng mạnh quá"

Con bé vừa nói xong một con sóng quật ngã chúng tôi

May là tôi vẫn còn sức nhô lên, tôi ho sặc sụa, nước biển khiến cổ họng tôi đau rất.

- "Con bé đâu" - Tôi hoảng hốt

- "Rose à em đâu rồi" - Tôi hét lớn

- "Rose em đâu rồi" - Nước mắt đã trào ra

- "Rose à, em có mệnh hệ gì anh làm sao sóng nổi"

Tôi quay ngược xuôi cũng chẳng thấy con bé đâu

- "Anh chưa nói yêu em à.. Huhu" - Tôi bất lực

Tôi thả mình xuống dòng nước, anh đi theo em đây, em sẽ chẳng cô đơn đâu, đợi anh...

Tôi lặn dần xuống nước

Tay tôi đã chạm thứ gì đó, cánh tay

Đúng là con bé rồi. Tôi chụp tay nó lại kéo lên

- "Ặc.. ặc" - Khi kéo lên nó đã ho sặc sụa

- "Em có sao không, em không biết bơi à? Em làm anh lo lắm" - Tôi ôm lấy nó

- "Không sao, em bị chuột rút thôi"

Nước đã ngập đến cổ tôi, sức tôi gần kiệt rồi.

- "Bơi vào đi em" - Tôi hét lên

Chúng tôi cố gắng bơi, bơi mãi nhưng...

...Chẳng thể vào được bờ, những con sóng đánh quật chúng tôi càng ngày càng xa

- "Anh mệt quá.. Học học.." - Tôi than thở

- "Em cũng vậy.."

Chúng tôi bơi trong vô vọng

- "Nhanh đi anh, em mệt lắm rồi.." - Con bé hét lớn

- "Ừ, bơi vào đi..."

Nỗ lực trong vô vọng cũng gần đến bờ nhưng sự thật trớ trêu, tôi đau ngực, bụng tôi có cả đồng nước biển...

- "Em này" - Tôi hét to

- "Sao anh.. ặc.. họ"

- "Anh đẩy em nhé, anh đuối sức rồi, cố gắng bơi thêm tí nữa là đến. Sống tốt vào, đừng buồn nhé em..."

Nói xong tôi lập tức đạp nước đẩy thật mạnh con bé, sức tôi đã yếu đẩy nó cũng chẳng bao xa...

Sức kiệt quệ, tôi chẳng chịu thêm được nữa, chân tay rã rời thả đều theo nước biển mặc nó cuốn trôi

- "Vĩnh biệt" - Câu nói tưởng chừng như cuối cùng của đời tôi.

[Tác giả : Tôi cũng từng bỏ cuộc như vậy đấy, đáng lẽ tôi đã chết dưới biển cách đây 3 năm, thật đấy, không đùa đâu..]

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Sau câu nói đó, tôi đẩy em rồi phó mặc cho dòng nước cuốn trôi

- "Sống tốt nhé em, anh yêu em"

Nhưng có một bàn tay kéo tôi lên

- "Thần chết ông kéo tôi sớm vậy, thế cũng may, chết chẳng phải đau đớn gì"

Nhưng tôi dần dần nổi lên. Là Rose chứ chẳng phải thần chết

- "Dù thế nào em cũng chẳng buông tay anh ra đâu" - Con bé hét to

- "Em thật là ngoan" - Tôi thầm nghĩ

Tôi chẳng nói gì dùng chút sức lực cuối cùng kéo con bé theo.

- "Lặn xuống" - Tôi hét

Tôi và con bé lặn xuống đại dương. Tôi có đọc trong sách, khi lặn xuống sẽ tránh được những con sóng quật ta ra xa

Nỗ lực và nỗ lực. Chúng tôi đã đến được chỗ nước nông

- "Chúng ta sống rồi" - Con bé em tôi

- "Đúng vậy"

Chúng tôi đi thẳng lên bờ. Nằm xuống bãi biển thở phào nhẹ nhõm.

Tôi kéo con bé vào lòng, nhìn lên bầu trời đầy sao thầm nghĩ:

- "Em yêu à. Giờ hãy đón lấy anh trong vòng tay âu yếm của anh, hôn anh dưới hàng vạn vì sao tinh tú. Ngã đầu em trên trước ngực anh, anh sẽ thổ lộ hết những điều anh đang cất giấu rằng ta có thể tìm được tình yêu ngay nơi đây"

Đang suy nghĩ con bé hỏi tôi

- "Anh thấy thế nào khi vừa chết đi sống lại"

- "Anh hả? Tất nhiên là vui rồi, chúng ta sẽ chẳng xa nhau. Mà anh hỏi này"

- "Sao anh?" - Con bé ngược lên

- "Lúc này sao em gốc thế, lỡ em không cứu được anh thì sao? Ba em rồi sẽ thế nào?"

- "Gốc à! Từ lúc anh gần cái chết vẫn bảo vệ em thì em đã nguyện chết cùng anh. Anh chết, em cũng chết, em cũng chẳng bao giờ để anh cô đơn dưới đó một mình đâu..."

Con bé ngược lên với đôi mắt ngấn lệ. Ánh trăng soi mắt sáng ngời, tôi hôn con bé dưới sự chứng giám của hàng nghìn vì sao. Đến khi anh chết tình yêu của anh dành cho em cũng chẳng thay đổi đâu...

Chúng tôi đứng dậy đi dọc bờ biển. Nhặt bộ quần áo của con bé tôi đưa cho nó

- "Mặc vào kéo lạnh"

- "Dạ"

Con bé mặc xong chúng tôi vẫn tiếp tục dạo đến khi chân mệt lã

- "Về thôi, mai chúng ta lên đường sớm"

- "Ừm, em buồn ngủ lắm" - Con bé nép vào vai tôi

Tôi ngồi xuống

- "Lên đi"

Con bé ngồi lên lưng cho tôi cõng. Đi được nửa đường con bé đã ngủ, tiếng thở đều đều, mùi hương hoa hồng trên người con bé lan toả làm tôi dễ chịu vô cùng. Có lẽ con bé mệt, tôi cũng mệt, rất đau cơ tay là đằng khác.

Về đến khách sạn tôi đến quầy nhận chìa khoá chẳng quên chào

Lên đến phòng tôi đặt con bé lên chiếc ghế Salon

- "Có nên gọi con bé dậy không nhỉ" -

Tôi trầm nghĩ

- "Thôi kệ"

Tôi đi đến chiếc Vali gần đó lấy bộ áo quần để thay cho con bé

Chẳng việc gì phải nhắm mắt gì cả. Có mấy người nói mình cao thượng nhắm mắt quay đi này nọ, chỉ là sự giả dối có kho họ mở hí mắt hay liếc đến lệ mắt không chừng

Cơ thể của Rose chẳng phải khủng hay bốc lửa bằng Alice, nhưng nó lại mang cho tôi cảm giác lạ thường mà Alice không làm được, chính là yêu thương và sự quyến rũ

Tôi hôn lên giữa khe ngực ấy rồi mang đồ vào cho con bé.

Bước vào phòng tắm xả nước lên người, cảm giác khoan khoái lan toả. Vậy là tôi vừa trở về từ cõi chết, Thần chết mừng hụt rồi. Giờ đây tôi mới thấm thía câu nói đó:

- "Tôi nhận ra rằng cuộc sống là một món quà và tôi không định lãng phí nó. Bạn không biết điều gì sẽ xảy đến tiếp theo. Hãy học cách trân trọng cuộc sống như nó vốn có để mỗi ngày đều trở nên ý nghĩa."

Trở lại chiếc giường, tôi nằm nhẹ nhàng tránh con bé thức giấc. Hôn lên trán rồi nằm xuống ngủ...

Con bé đang nói mê. Tôi nhận ra rằng mỗi tối trước khi ngủ Rose phải có một ly rượu. Anh chỉ giữ cuộc nói chuyện ấy cho riêng mình thôi...

- "Em yêu anh, thẳng góc"

Tôi mỉm cười dù có thể chẳng phải là tôi, nhưng chẳng sao đâu, dù chỉ đi phía sau thôi tôi cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Ông trời đã cho tôi sống lại, được ở bên con bé, đó là một món quà lớn rồi, hơi đâu mà đi ghen tuông cho phí cuộc sống...

Có vẻ nước biển làm con bé sốt, vừa nói mơ vừa gãi gãi. Tôi mỉm cười với bộ dạng đó, dễ thương đáng yêu.

Tôi vừa nằm nghe cuộc nói chuyện đó dù chẳng nghe rõ, chẳng hiểu từ nào nhưng tôi lại thấy vui, rồi vừa gãi lên chỗ ngứa con bé...

Cuộc nói chuyện vẫn tiếp tục, tôi nằm nghe say xưa như một bản tình ca cho đến khi thiếp đi chìm vào giấc mộng...

Chương 35

Tôi thức dậy khi trời vẫn còn tối

Đồng hồ chỉ 5h sáng, cũng phải thôi, ngày tháng 10 chưa cười đã tối mà

Tôi cũng chẳng ngủ được mặc chiếc áo khoác, bước lại về hướng cửa kính nhìn ra biển

Nhẹ nhàng mở chiếc cửa ra, gió khẽ thổi vào lạnh buốt. Nhìn lại chiếc giường con bé khẽ run lên. Tôi tiến lại gần đắp chiếc chăn lên cho con bé rồi ra ban công chiêm ngưỡng xi gà thường thức...

Buổi sáng ở biển thật tuyệt, ước gì ba mẹ tôi xưa là người miền biển thì hay biết mấy, tôi có thể lớn lên cùng biển..

Nhìn những đứa trẻ ở biển chiều nào cũng đá bóng, cũng tắm biển, cùng nhặt cá, bán rong khiến tôi thấy thích thú, ao ước được như bọn nó...

Nhìn ra xa sóng biển nhẹ nhàng tiến lên bờ, những cặp đôi chàng trai, cô gái ôm nhau ngắm bình minh, thề non hẹn biển, hôn nhau dưới sự chứng giám của mặt trời. Mong sau này họ sẽ hạnh phúc, tôi luôn muốn có một cái kết hạnh phúc như những cuốn ngôn tình, mong là vậy...

Bình minh đang lấp ló dưới đường chân trời kia, ánh sáng chói lòa soi sáng trái tim tôi.

Một bàn tay khẽ ôm eo tôi từ đằng sau, không cần nhìn cũng biết ai, vòng tay này có ấm áp, dù đôi mắt tôi có bị mù cũng cảm nhận được...

- "Ấm áp quá" - Tôi nhắm mắt và nói

- "Em cũng vậy" - Con bé cựa quậy đầu vào lưng tôi

- "Không thứ gì có thể ngăn cách chúng ta kể cả thần chết đi chăng nữa"

Con bé khẽ giật mình, dù nhẹ nhưng tôi vẫn cảm nhận được

- "Em sao vậy?" - Tôi quay lại hỏi

- "Không sao, em hơi bị ám ảnh chuyện tối qua" - Con bé cúi đầu xuống

- "Thôi được rồi, chuẩn bị lên đường nào" - Tôi xoa đầu rồi mỉm cười bước vào phòng

Chúng tôi chuẩn bị xong tất cả cũng đã 6 giờ 30 phút...

Trả phòng xong chúng tôi vào bãi lấy chiếc xe tiến thẳng ra đường quốc lộ

Gió thổi qua cửa kính mát rượi làm tôi cảm thấy khoan khoái vô cùng, nhìn qua con bé, nó cũng nhắm mắt cảm nhận từng cơn gió nhẹ nhàng thuần khiết

Đường quốc lộ chạy dọc ven biển, bình minh đã lên cao hơn khỏi mặt nước

Tôi đạp ga nhanh về phía Nha Trang

Thành phố Nha Trang cách Nha Trang chỉ khoảng 20 KM thôi, nhưng tôi lại muốn đi chậm để ngắm biển

Chạy dọc theo con đường khoảng hơn một tiếng chúng tôi đã đến Trung Tâm Thành phố Nha Trang

Thành phố Nha Trang thuộc loại sầm uất, tuy không bằng Sài Gòn nhưng nó lại mang một vẻ đẹp đặc biệt

- "Giờ có muốn nghỉ mát không nào?" - Tôi quay qua hỏi Rose

- "Có chứ anh, em mong tắm biển lắm rồi" - Con bé vỗ tay

- "OK" - Tôi dơ hiệu "OK"

Dừng xe lại bên đường, ngo nghiêng xem thử có "Bò vàng" hay "Bò câu" gì đó không. Lấy chiếc điện thoại đang sạc ở gần cửa kính

- "Hey Siri" - Tôi gọi Siri

- "What can I help you with" - Siri trả lời

- "Can you help me find a resort in Nha Trang"

- "OK, wait me a moment"

Siri đã giúp tôi tìm thấy rất nhiều resort, gần chỗ tôi đang đứng có một cái

Chạy thêm một lúc tôi đã đến Vin Pearl Rêot, đậu xe vào bãi...

- "Triển đi" - Hai đứa chạy ra khỏi nhà xe

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Chạy ra khỏi nhà xe chúng tôi vào khách sạn nhận một căn Villa bên biển đã đặt trước đó

Căn Villa chúng tôi ở cách khách sạn chính vài chục mét nên chúng tôi phải lê lét giữa cái nắng nóng Nha Trang

Gió biển thổi ào ào đưa gió thổi vào chúng tôi mát rượi, vài hạt cát rơi vào mắt tôi làm mắt cay cay. Sóng biển vỗ vào bờ từng lớp xa, hôm nay sóng nhẹ, con sóng lăn tăn vài con rùa bò lên bờ, bọt tràn theo từng làn gió đưa...

"Đời anh sẽ đẹp vì có em

Ngày dài sẽ làm mình nhớ thêm

Biển xanh cát trắng, sóng hòa nhịp ái ân

Không còn những chiều băng khuâng...."

Tôi khoác tay Rose tiến về Villa phía trước, Rose mỉm cười nhẹ nhàng tiếp tục đi về phía trước

Vài hạt bụi thổi cay mắt tôi làm nước mắt ứa ra khỏi khoé mắt

Tôi vừa nhắm mắt vừa mở công loạng quạng

- "Anh bị sao vậy" - Rose xoa má tôi

- "Anh bị bụi thổi cay mắt, bấm mắt khẩu đi em" - Tôi đưa chiếc thẻ ghi mật khẩu cho con bé

Khoé mắt cay xe, dụi mắt một hồi mới hết cay

Nhìn về phía biển rồi tôi theo chân con bé vào căn Villa

Căn Villa một tầng, đa số tường làm bằng kính theo kiểu châu Âu

Trước sân rất nhiều cây cảnh thoáng mát, chiếc xích đu nằm ở góc vườn bên cạnh hồ cá đủ loại màu sắc

Nhắm mắt cảm nhận từng cơn gió mùa thu thoáng qua mát mẻ, con bé nắm tay tôi kéo nhẹ bước vào nhà.

Trong căn nhà, phòng khách rộng rãi, căn bếp nằm ở cuối phòng khách.

Ngồi phịch xuống chiếc ghế salon, con bé ngồi xuống cạnh tôi

Ngồi nhìn cảnh vật xung quanh nhà, kể cả ai cũng phải thốt lên rằng "Kiến trúc sư tạo nên căn nhà này quả là một thiên tài"

Trên những bức tường những bức tranh tĩnh vật, những bức tranh thời kì Phục Hưng treo xung quanh tường. Màu sắc phối hài hoà, tạo cảm giác nhìn thoải mái

Tôi đứng dậy bước vào căn bếp.

Căn bếp tuy nhỏ nhưng đầy đủ thứ.

Tủ đựng rượu vang nằm góc bếp, nhóm chân lấy một chai rượu nào đó, cầm thêm hai chiếc ly tôi bước về phía phòng khách

- "Làm vài ly rồi đi ngủ thôi"

Con bé chỉ mỉm cười nhìn tôi

Rót rượu ra chiếc ly, tôi đi về phía sân sau

Sân sau có một chiếc hồ bơi, hai chiếc ghế dài tắm nắng nằm bên cạnh hồ bơi

Tôi kéo tay con bé ngồi bên hồ bơi, đôi chân nhúng nước vũng vầy

Uống một ngụm rượu tôi cởi hết áo quần chỉ để chiếc quần đùi rồi nhảy xuống hồ

Ngoi lên khỏi mặt nước

- "Có muốn tắm không nào?" - Tôi hỏi con bé

- "Vâng"

Con bé đứng dậy cởi đồ

Trong thời gian đó tôi lặn chờ con bé cởi đồ, sắp hết hơi tôi bơi lên khỏi mặt nước.

Trở trên rềng, tôi bị chuột rút, chắc có lẽ do uống rượu

Hồ sâu 2m chứ chẳng ít, tôi gần hết hơi chẳng còn sức mà vũng vầy, tôi đã uống rất nhiều nước cho đến khi gần ngất đi, một bàn tay nắm lấy tay tôi

.

.

Tỉnh dậy khi có bàn tay nhấn ngực tôi lia lịa, còn hơn tới tấp nữa chứ. Tôi cảm nhận mình nằm trên bờ, đôi mắt nhìn tôi đỏ hoe là Rose chứ không ai khác

- "Anh tỉnh rồi hả?" - Con bé khóc thút thít

- "Anh bị chuột rút"

- "Em sợ lắm" - Con bé lấy tay quạt giọt nước mắt của mình

- "Ế???"

Trên người con bé không một mảnh vải che thân, tôi quay mặt đi chỗ khác

- "Tối qua còn hôn lên ngực em mà giờ còn ngại" - Con bé xoa má tôi

- "Làm gì có"

- "Em biết hết đó nha"

Tôi ngượng chín mặt đứng dậy chạy vào nhà. Phía sau đó là tiếng cười khúc khích.

Hai chiếc Vali còn nằm ở phòng khách

Tôi lại gần mở ra lấy chiếc khăn lau khô người rồi kéo cả hai cái vào phòng ngủ

Phòng ngủ cũng trang trí hoành tráng không kém phòng khách

Tôi đặt chiếc Vali xuống, mở TV lên và bật cả loa phát nhạc.

Chọn đại một bài hát trên Itunes sau đó tôi lấy áo quần vào phòng tắm

Tiếng nhạc solo guitar cổ điển vang lên tinh tế

"On a dark desert highway, cool wind in my hair

Warm smell of colitas, rising up through the air

Up ahead in the distance, I saw a shimmering light

My head grew heavy and my sight grew dim

I had to stop for the night"

Bài hát công nhận rất hay, tại sao trước giờ mình chẳng biết bài này nhỉ

- "Welcome to the Hotel California

Such a lovely place

Such a lovely place

Such a lovely face" - Tiếng con bé hát theo ca sĩ bài hát

- "Em biết bài này à?" - Tôi hỏi vọng ra

- "Vâng, em nghe từ lúc còn rất nhỏ nên biết"

- "Rất hay"

Tôi tiếp tục tắm nhanh gọn, đọng hát con bé vẫn hoà theo tiếng nhạc cổ điển..

Bước ra khỏi phòng tắm

- "Tắm đi em"

Con bé vẫn lơ lơ cơ thể không một ái ngại. Tôi thì ngược lại, tôi cảm thấy ngại ngùng...

Con bé cười với tôi rồi bước vào phòng tắm

Tôi nhảy lên giường ôm gối ngủ thiếp đi, men rượu và sức tôi khá mệt, tôi chìm vào giấc ngủ khá nhanh...

....

Tỉnh dậy khi cảm nhận có bàn tay xoa xoa ngực tôi

- "Anh ơi! Em muốn làm chuyện ấy..."

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Tôi sốc khi nghe câu vừa nói tỉnh dậy

- "Là làm gì chứ?"

- "Em muốn kết hôn với anh" - Con bé xoa cằm nhìn tôi âu yếm

- "Chúng ta đâu phải tình nhân, gặp nhau hơn một tháng"

- "Em nghĩ từng đó thời gian đó đã đủ cho em biết rằng..." - Con bé ngáp ngừng

- "Đừng quên chúng ta là anh em trên danh nghĩa, người ngoài vẫn chưa biết anh là con nuôi của ba đâu"

Tôi ngáp ngừng rồi nói tiếp

- "Rồi người ngoài sẽ nói gì, ham giàu, đi kết hôn với dòng họ giàu"

- "Kệ người ta, anh đừng suy nghĩ nhiều"

- "Em hãy suy nghĩ kĩ"

Tôi đứng dậy sau câu nói đó bước vào phòng tắm để Rose nằm suy nghĩ đắm chiều trên giường

"Khi cởi bỏ áo ngực một người phụ nữ thì phải mặc lại cho họ một chiếc áo cưới"

Xả nước lên người xua tan đi mệt mỏi, nhảy vào bồn tắm mặc lực đẩy Acsimet lênh đênh

Tôi ngủ trong bồn tắm khi nào không hay, tỉnh dậy chỉ nghe tiếng gọi khàn ở ngoài cửa

- "Anh...anh đâu rồi... Đừng vậy mà...huhu"

Tôi nhảy ra khỏi bồn tắm chạy ra khỏi cửa

- "Anh đây"

Tôi ôm chầm lấy Rose

- "Anh xin lỗi, anh ngủ quên"

Tôi hay làm con bé lo lắng kể cả việc tắm, tôi điên mất rồi

- "Em không nghe thấy tiếng động, em tưởng.. Huhu"

Con bé càng siết chặt tôi hơn, tôi xoa đầu con bé an ủi

- "Anh xin lỗi"

Tôi cảm thấy thân thể lạnh vô cùng. Nhìn xuống dưới...

Ôi chết mất thôi, lúc này vội quên mặc lại quần áo. Con bé vẫn nhìn chăm chăm vào "nó"

- "Anh xin lỗi"

Tôi chạy tọt vào phòng tắm

- "Lấy hộ bộ quần áo cho anh"

- "Vâng" - Tiếng con bé bên cửa, con bé đứng đó này giờ

Khoảng hai phút sau

- "Anh mở cửa ra đi"

Tôi mở cửa thò tay ra. Cảm nhận lực đẩy cánh cửa mạnh, tôi tránh qua một bên

Con bé khoả thân bước vào ôm tôi

Con bé cưỡng hôn đẩy tôi về phía bồn tắm

- "Vào đi"

Tôi nghe lời con bé bước vào bồn

Con bé bước vô sau đó

Con bé ngồi xuống tựa vào thành bồn nhắm mắt, khoé mắt thể hiện sự mệt mỏi, cô đơn

Tôi chẳng đủ khiến cho con bé hạnh phúc

Nghĩ về sự bạo dạn của con bé, tôi nghĩ con bé đã ngủ với ai khác. Phương Tây không quan trọng sự trinh tiết nhưng tôi cảm thấy sự nhói đau trong lòng, tôi từng ngủ với hai cô gái, có lẽ tôi quá ích kỉ. Là đàn ông ai chẳng muốn mình là người đầu tiên của người phụ nữ chứ...

Suy nghĩ mông lung nhìn thẳng về phía con bé, con bé nhìn thẳng vào mắt tôi. Ánh mắt ánh lên sự hạnh phúc

- "Anh sẽ khiến em hạnh phúc cả đời này" - Tôi suy nghĩ rồi mỉm cười

Con bé mỉm cười đáp lại nụ cười rồi tiến lại về phía tôi

Con bé quay lưng lại

- "Kì lưng cho em"

Tôi lấy tay xoa lưng con bé. Cúi xuống hôn vào hình xăm hoa hồng ở gần vai...

"Anh sẽ mãi yêu em mãi thôi, chẳng bao giờ thay đổi đâu"

- "Nhìn chúng ta giống Adam và Eva nhỉ" - Tiếng con bé cắt ngang suy nghĩ của tôi

- "Haha, đúng vậy"

Tôi đề con bé ra hôn thăm thiết, tôi sợ đây chỉ là một giấc mộng bị đánh thức bất kì lúc nào

- "Em chẳng sợ thử thách, chỉ sợ bao sóng gió em chẳng vượt qua" - Rose nhìn thẳng mắt tôi nói

- "Rồi anh sẽ đưa anh đi qua tất cả, anh hứa"

Tôi tiếp tục những nụ hôn nồng nàn

- "Em muốn anh là của em" - Hai tay Rose ôm đôi má tôi

- "Rồi sẽ đến lúc đó"

Đôi lúc tình yêu phải đi đôi với tình dục, nhưng đối với tôi chuyện đó chẳng quan trọng, chỉ cần cô ấy yêu tôi là đủ, cho đến cuối đời này

Nhưng có lẽ tôi nên buông tay thôi, chúng tôi sẽ chẳng đi được đến đâu. Suy nghĩ tôi tiêu cực khi yêu Hạ Âu

- "Anh để râu dài quá" - Rose mân mê cằm tôi

- "Anh để cho đẹp"

- "Đa số đàn ông để râu toàn dê, râu xanh" - Con bé bĩu môi

- "Để râu đâu phải là dê, để râu là để mân mê cho đỡ buồn"

Chiều hôm đó, có hai người vui đùa trong bồn tắm, hạnh phúc, lẫn mạn....

...

Chúng tôi lấy chiếc xe đạp có sẵn trong căn Villa

Ban đêm gió biển thổi mát lạnh

Tôi lặng lẽ chờ Rose đường bên bờ biển

- "Rồi anh sẽ chờ em đi hết cuộc đời này chứ?"

Tôi vẫn im lặng suy nghĩ, tôi không dám nói. Có lẽ tôi sợ sẽ một lúc nào đó tôi chẳng thể đưa em đi tiếp được nữa. Nhưng tâm trí tôi lại cho phép tôi nói điều đó- "Anh sẽ đưa em đi hết cuộc đời cho đến khi anh chẳng còn thở"

Tôi tấp vào quán bánh xèo ven đường

Một bà cụ che quán bán, bà cụ đã trạc 60, già cả rồi mà vẫn phải bán giữa đêm lạnh

- "Bà ơi, cho con hai đĩa đặc biệt nha"

- "Có liền đây con"

Chẳng bao lâu hai đĩa được dọn ra. Tôi cúi đầu đưa hai tay nhận đĩa bánh

- "Mấy đứa là khách du lịch à?" - Bà cụ hỏi

- "Vâng, tụi con về quê nên đi ngang qua"

- "Cô bé ngoại quốc đẹp đấy, ở đây khách du lịch ngoại quốc nhiều mà chưa thấy ai đẹp bằng cô bé"

- "Bà quá khen"

- "Cô bé xanh xao quá"

Tôi ở một bên mà chẳng nhận ra, để ý sắc mặt Rose, có vẻ con bé đang bị cảm

- "Con cảm ơn bà"

- "Hãy chăm sóc tốt cho con bé, đừng để một lúc nào đó không còn gặp con bé nữa con mới hối hận"

Sau câu nói đó bà cụ bước vào để lại cho tôi một mớ suy nghĩ hỗn độn

- "Anh sao vậy?" - Con bé đập tay làm tôi giật mình

- "À, không có gì, ăn thử đi"

Công nhận bánh có vị mặn rất đều, sau khi ăn cảm nhận được vị ngọt ở đầu lưỡi, quá tuyệt

- "Em bị cảm phải không?"

- "Em hơi mệt tí thôi, anh đừng lo" - Con bé xoa tay tôi

- "Về nhà thôi, anh đi mua thuốc" - Tôi cởi chiếc áo đang mặc khoác thêm cho con bé

- "Không sao đâu anh"

- "Anh giận đấy"

Con bé im lặng, tôi chào bà cụ hẹn ngày gặp lại rồi leo lên xe chở con bé về

Vừa đi mà cái gió biển lạnh thổi tôi run cầm cập

- "Anh lạnh lắm không?"

- "Ôm anh cho anh ấm"

Con bé vòng tay ôm tôi, chặt lắm..

Hơi ấm tình yêu làm tôi hạnh phúc ầm ập

Về đến nhà đặt con bé lên giường, đắp khăn ướt tôi đạp xe ra ngoài mua thuốc.

Gần 10h đêm, các tiệm đã đóng cửa chẳng mua được vỉ thuốc nào. Chỉ còn bệnh viện nhưng hơi xa

Sau khi mua thuốc tôi đạp xe rất nhanh như sợ con bé bị gì vậy

Về đến nhà, con bé ngồi ngoài hiên vẫn trông ngóng tôi

- "Sao không nằm trong giường, mà ra đây ngồi" - Tôi gắt

- "Em muốn đợi anh như một người vợ thôi mà" - Con bé rung rung

Đây có lẽ là lần đầu tiên tôi gắt con bé, tôi mềm lòng kéo con bé vào lòng

- "Anh xin lỗi"

Đặt con bé lên giường, tôi đi nấu cháo bằng đồ trong tủ lạnh. Thức ăn đã chuẩn bị đủ sẵn nên cũng không lo thiếu

Cho con bé ăn rồi uống thuốc, tôi nằm lên giường chờ con bé ngủ say

Khi con bé ngủ say tôi thay quần áo và vali bước ra khỏi nhà....

(Đang nghe Phía sau một cô gái nên tâm trạng kinh, lần đầu nghe nhạc Việt mà thấy hay như vậy)

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Đi một đoạn đến khách sạn lấy xe

Chất chiếc Vali chứa tiền vào xe, tôi tìm đến Công ty bất động sản

Tôi muốn mua một căn nhà để bán quán cho bà cụ

Nhiều người sẽ nói tôi lo chuyện bao đồng, nhưng không đâu, giúp bà cụ là có lý do riêng cả

Nhớ ngày xưa mẹ tôi đi bán hàng giữa mùa đông tôi xót lắm. Nhỏ thì có biết gì đâu chứ

Lúc còn nhỏ, khi ba mẹ chưa mở quán ăn thì chỉ đi bán hàng rong. Ngày nào cũng chờ đến tối muộn, tôi sợ ma lắm, chỉ một cơn gió làm lá cây xào xạc đủ khiến tôi ướn quần

Mẹ tôi tất nhiên yếu hơn ba tôi, bà bay bị cảm, bàn tay lạnh cóng, lúc mẹ sốt tôi chỉ biết nằm bên đùi đầu vào vòng tay mẹ

Đơn giản từ nhỏ tôi mong ước có một người bà không hơn không kém cho bằng bọn cùng lớp. Ngày nào tụi nó cũng bàn tán này nọ, hôm qua bà tao kể thế này, hôm qua bà tôi kể thế nọ. Tôi rất ganh tị với bọn nó, cũng muốn vô ngồi nghe kể chuyện nhưng lần nào vô ngồi là y như rằng

- "Mày đi chỗ khác, áo quần mày dơ hết cả người bọn tao"

Những lúc đó tôi chỉ biết dẫu giọt nước mắt vào trong, lủi thủi đi về chỗ ngồi. Thực ra áo quần tao chẳng dơ, ngày nào mẹ chả giặt, kể cả mùa đông làm tay mẹ rét buốt, chẳng qua là áo quần tôi cũ, sẫm màu, sờn vai...

Nên giờ đây giúp ai được thì sẽ giúp, có khi tôi sẽ có một người bà

Tôi mua một căn nhà một tầng cũ, căn này trước là quán cà phê nhưng đã được chuyển nhượng lại bên bất động sản

Tôi chọn ngay và chuyển nhượng 1 tỷ VNĐ, làm mọi thủ tục muốn nhanh gọn trong đêm tôi phải chuối thêm 200 triệu VNĐ

- "Cảm ơn cháu, cháu còn trẻ mà rất có khí chất đấy" - Ông giám đốc bắt tôi

- "Không có gì ạ, cháu phải về, hãy cho người đến dọn dẹp tất cả, mai cháu sẽ cho người đến nhận nhà"

Tôi chào hỏi ông ta một hồi cũng đi về nhà

Tôi vì vụ trong chiếc xe trong màn đêm, chạy thật nhanh về phía biển, tôi đậu xe trên bãi cát đi xuống gần biển dưới màn đêm tĩnh khiết

Những ngôi sao trên trời lấp lánh, hai ngôi sao chói lòa nhất trên kia cứ chói lòa mãi như muốn nhắc tôi "Ba mẹ ở đây"

Tôi luôn muốn biết ở cõi vĩnh hằng ba mẹ sống có tốt không? Có buồn không?...

Con thì buồn lắm...

Tôi luôn tự dẫn dắt mình, giả như ngày xưa tôi không đòi mở tiệm bánh thì giờ đây đâu có như thế này, thì ba mẹ tôi đâu có mất. Có lẽ ai nhìn vào cũng nghĩ tôi may mắn, được làm con nhà giàu...

...nhưng thực ra không phải như ai cũng nghĩ đâu, tôi ước muốn trở về như trước, được làm con một gia đình ấm áp, yên bình

Ngồi trên bãi cát, tôi ném những hạt cát về phía biển khơi như muốn ném hết tâm sự, những làn sóng cuốn hết tâm sự tôi đi như chờ một ngày nào đó có một người nhặt được

Khi đứng giữa mọi ngã đường tôi mới biết thế nào là sự lựa chọn

Có lẽ giữa tôi và Rose chẳng phải là tình yêu, có lẽ ở bên nhau cũng có một chút tình cảm hoặc là ngộ nhận

Bên con bé tôi vẫn có một chút cô đơn lạc lõng

Có lẽ tôi phải cách xa con bé một thời gian để xem thứ tình yêu cho con bé có đủ lớn để con bé đón nhận hay không

Tôi lên xe đi giữa phố đêm lạc lõng

Một tiệm cafe còn mở bên đường, tôi tấp vào quán, đỗ xe xong, tôi lên tầng chọn một bàn trong góc

Tôi gọi một ly cafe đen

"...Chiều tôi lên xe loay hoay

Giữa thành phố không màu

Nhạc Trịnh ngân lên nghe da diết gây hao

Mùi thuốc lá bay bay

Mùi cafe sao đáng lòng

Trạm xe dừng không ai đón đưa..."

Bài hát sau bao năm tôi vẫn chưa nghe lại đang phát lên trong quán cafe, tiếng hát quen thuộc cất lên da diết

Tôi từng cô đơn, lạc lõng giữa bao người, tôi cảm thấy tự ti về mình. Tôi chẳng tìm được thứ gì mà chỉ thấy sự cô đơn giữa bao người

Cô đơn là khi lẻ loi một tâm hồn. Khi mà có những khoảng cách đẩy mình ra xa. Khi đã gặp, đã thấy, muốn nói nhưng chẳng thể nói. Cuối cùng chỉ còn một mình và nỗi buồn... Những ánh đèn đô thị lấp lánh, xa hoa đâu thể lấp đi được nỗi buồn trong tôi

Nhấp một ngụm cafe đắng nghét, phải nói tôi cảm thấy đắng cõi lòng...

Thêm chút đường cho cafe thêm ngọt, đôi khi cuộc sống phải vậy, phải tự mình xúc tác cho nó đi theo con đường mình muốn vậy, như trong hoá học vậy, muốn theo chất mình muốn thì phải xúc tác cho nó phản ứng

Ngồi nhấp nhấp, vài bài ca buồn nhạc vàng tha thiết vang lên

Chẳng mấy chốc cốc cafe đã cạn. Khi uống hết cốc cafe mới nhận ra ở đáy cốc vẫn còn dư vị của những hạt đường ngọt ngào. Nhưng tình yêu có lẽ sẽ chẳng như thế đâu...

Yêu nhạt rồi cũng phai...

....đó là điều tôi luôn sợ khi yêu và tôi sợ nó sẽ đến một lần nữa

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chỉ là ngộ nhận

Tôi thanh toán hoá đơn xong xuôi rồi đi lấy xe trở về nhà

Màn đêm u tối bao trùm ghê rợn.

"Ma" - Một loài động vật hoặc chẳng biết nó là loài gì, dù chưa gặp bao giờ nhưng ai ai vẫn sợ, tôi cũng chẳng phải ngoại lệ...

Tôi chạy xe rất nhanh, đường đêm vắng. Cảm giác sợ hãi khiến tôi nhanh chóng trở về nhà, trí óc tôi vẫn mượn tượng hình ảnh một ma nữ mặt đầy máu me ngồi bên cạnh. Phải nói là tôi rất sợ

Căn Villa bên biển nằm gần cuối khu, khi về đến trước cổng tôi mới hoàn hồn

Ai kia?

Là Rose ngồi bên chiếc xích đu, tôi mở cổng rồi lên xe phóng vào sân

Tôi tức giận quát

- "Em bị sốt sao lại còn ra đây hả?"

Tôi giận lắm, bị sốt lỡ trúng gió thì biết làm sao, kêu ai đây

- "Em tưởng anh bỏ em đi mất..hic"

Nước mắt lăn dài trên má con bé, tôi thương sót hai bàn tay vuốt đi những giọt nước mắt

- "Anh xin lỗi vì lớn tiếng, vào nhà đi kéo trúng gió mất"

Nắm tay kéo con bé vào căn hộ

Đặt nhẹ nhàng con bé xuống giường, tôi cời giày nằm cạnh bên

Lấy tay áp lên trán xem còn nóng không

Có vẻ con bé đã hạ sốt, không còn dấu hiệu nóng lúc trưa

- "Em đỡ nóng rồi này" - Tôi cười

- "Anh à, có lẽ anh nên biết điều này"

- ...

- "Có lẽ em chẳng yêu anh"

- ...

Tôi im lặng, không biết tôi nên vui hay nên buồn nữa

- "Có lẽ thời gian qua chưa đủ để nói lên rằng em yêu anh, có lẽ đó là ngộ nhận hoặc đơn giản chỉ là em thích anh mà thôi" - Con bé cúi mặt xuống

- "Anh biết mà"

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng, dấu nhem giọt nước mắt vào trong, tôi buồn lắm, không gì có thể diễn tả được. Tôi cũng chưa xác định được là có yêu con bé hay không nữa

Nhưng mà nói trắng ra, chưa ai cho tôi cảm giác như khi ở bên Hạ Âu dù cô ấy chưa bao giờ có một chút cảm xúc với tôi

- "Hãy là anh em như trước"

Tôi ôm chiếc gối ra phòng khách bỏ lại Rose nằm đó ngổ ngàng

Tôi thu mình nằm trên chiếc ghế Sofa cô đơn lạnh lẽo

Nằm vắt tay lên trán suy nghĩ về chuyện lúc này

Nằm khoảng một tiếng, tôi nghĩ con bé chắc có lẽ đã ngủ rồi, những giọt nước đầu gối chẳng thể chịu nổi tuôn ra

Tôi khóc không ra tiếng, khi ấy tôi lại cảm thấy nhói đau

Vào bếp lục chai rượu, tôi chọn một chai vang mạnh Nhẹ nhàng ngồi xuống góc bếp, uống từng ngụm như muốn xua tan đi nỗi đau

Chát, chát lắm, nó chát như tình yêu vậy. Không gì chát bằng bằng thứ mà người ta gọi là tình yêu

Tôi vừa khóc vừa uống rượu, vị mặn nước mắt chảy vào đôi môi hoà tan với rượu như muốn thêm da vị

Tôi chẳng cần nữa đâu, rồi một ngày nào đó sẽ đến mà thôi

Tôi tiếp đi khi chai rượu chẳng còn một giọt

...

Khi tỉnh dậy, đầu óc đau như búa bổ, mắt tôi cay cay nhìn phía trước chỉ thấy mờ mờ

- "Sao anh lại uống rượu? Lại còn nằm đây nữa?"

Tôi thấy mắt Rose đỏ, có lẽ cả đêm con bé cũng khóc như tôi

- "À, anh thêm rượu nên uống một tí cho đỡ thêm" - Tôi nói dối

Con bé nhìn thấy vỏ chai rượu bên cạnh rồi nhặt lên đưa trước mặt tôi

- "Anh uống hết chai to này, cồn cao thế này nữa. Đạo này đồ anh cao đấy"

Tôi chỉ biết cười trừ

- "Hôm nay có tiết mục gì nào?"

- "Hôm nay hả? Hôm nay thì có việc giao nhà cho bà bán bánh hôm qua"

- "Giao nhà? Ý anh là sao?"

- "Đêm qua anh đi mua một cái quán, anh muốn giao cho bà cụ. Anh tính lần này sẽ đưa chi nhánh nhà hàng về Việt Nam, quán này coi như là nhà hàng đầu tiên vậy"

- "Anh nhiễm bệnh kinh doanh rồi đấy. Thôi chuẩn bị đi nào"

Chúng tôi chuẩn bị mọi thứ, trong vali chỉ còn hơn 1 tỷ đồng, dư giả sài trong mấy ngày tiếp theo

Tôi chạy xe đến quán bánh đã đến tối qua nhưng chẳng thấy xe hàng bà cụ đâu bèn đến hỏi các quán gần đó

- "Bà cụ bán bánh xèo hả? Cụ ấy chỉ bán ban đêm thôi"

- "Vậy cô biết nhà cụ không ạ?"

- "Nhà cụ thì cô biết"

- "Vậy cô chỉ đường cho con nhé"

Cô giao quán lại cho một cô trung niên quán cạnh bên rồi lên xe của tôi

Điều làm tôi bất ngờ là nhà của cụ khá xa khoảng hơn 5km

- "Nhà của cụ xa đến vậy luôn à cô, vậy là cụ ngày nào cũng đẩy xe hàng lên đến biển?"

- "Xe hàng thị cụ gửi lại quán cô, tối nào cụ cũng đạp xe chờ đồ lên bán"

- "Tội cụ ghê"

- "Mà con tìm cụ làm gì vậy? Hay là con đi từ thiện?" - Cô thắc mắc hỏi

- "Tí nữa cô sẽ biết" - Tôi nháy mắt

Nhìn vào gương chiếu hậu chỉ thấy Rose ngồi phía sau nằm ngủ, từ lúc ra khỏi nhà con bé chưa nói câu nào với tôi như mọi ngày, tíu tít trò chuyện

- "Con hém kia kìa, con đậu xe rồi đi vô, hém không đủ ô tô vô đâu"

Tôi xuống xe, Rose nói mệt nên nằm nghỉ ở xe

- "Con bé là người yêu con à?"

- "Là em gái con"

- "Con là con nuôi" - Tôi nói tiếp

Cô hiểu được gật đầu rồi dẫn tôi vào con hẻm

Tôi khá bất ngờ khi thấy nhà bà cụ

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Tôi thật không thể tin vào mắt mình

- "Đây có phải nhà cụ không ạ" - Tôi run run hỏi cô dẫn đường

- "Nhà cụ đây" - Cô mỉm cười chỉ vào

Nhà cụ là một căn biệt thự chứ chẳng phải nhà nữa

Căn nhà ba tầng nguy nga tráng lệ, sân vườn rất rộng, cây cảnh xanh tươi bao trùm căn nhà, căn nhà màu xanh da trời làm chủ đạo. Chẳng hiểu sao một đại gia sộp thế này lại đi bán bánh

Bấm chuông xong, tôi đứng đợi một lúc thì có một cô gái tầm 20 tuổi ra mở cửa

- "Em tìm ai vậy?" - Chị mở cổng hỏi

- "Dạ chào chị, em cần gặp bà chủ nhà ạ"

- "Em tìm bà chị à? Vậy mời em vào trong"

Tôi lễ phép cúi chào rồi đi vào nhà, cả cô dẫn đường cũng vào theo

Bước vào phòng khách, phòng khách trang trí rất nhiều đèn và trần, đầu bàn còn đặt thêm chậu Bon-Sai thân uốn lượn như rồng

Cụ ngồi chễm chệ trên Sofa xem TV

- "Con chào cụ ạ" - Tôi cúi chào

Cụ nhìn thấy tôi cũng cười gật đầu

- "Con có phải cậu gi tớ qua không"

- "Dạ vâng ạ. Con đến đây là nhờ cụ một việc"

Thực ra lúc đó tôi bối rối lắm, chả biết nói gì, đầu có ngơ là diễn biến lại ngược như tôi nghĩ. Cụ giàu như vậy thì mở quán lúc nào chả được, chẳng qua cụ chẳng thích thôi. Thôi thì đánh liều

- "Bánh của cụ ngon lắm, cụ có thể cho con ăn thêm một lần trước khi về nước không ạ?"

- "Cảm ơn con, để cụ đi làm"

Tôi ngồi đợi ở phòng khách khoảng mười phút, chị hồi nãy đã dọn ra một đĩa bánh to dùng

- "Ăn đi em, bà có làm thêm để em ăn lúc ra sân bay đấy. Cô cũng ăn đi"

- "Dạ, em cảm ơn ạ. Chị và cô cũng ăn đi"

Cụ lúc đó cũng đi lên ngồi phòng khách. Chúng tôi trò chuyện hỏi han này nọ

Bà cụ tên Trang, còn chị ở cùng nhà là cháu nội tên Hân, hai bà cháu sống với nhau, còn đứa con trai của cụ và vợ đã chung sống ở nước ngoài. Cụ muốn ở lại nên đã cho đứa con ở lại với cụ

- "À mà con bé tớ qua đâu" - Cụ hỏi tôi

- "Dạ nó ngủ ngoài xe, tớ qua nó sốt...chộp..chộp"

- "Để tí cụ lấy thuốc này uống đảm bảo hết một ngày"

- "Dạ cảm ơn cụ"

- "Mà lúc này con muốn nhờ gì cụ vậy?"

- "Con mới mở một quán ở gần đây, con định nhờ cụ quản lý ạ"

- "Cụ quản lý" - Cụ nhún mày

-”Dạ con muốn mở rộng chi nhánh về Việt Nam, muốn tạo thêm điều kiện phát triển đất nước”

-”Ít ai đi xa mà nhớ về nước nhà. Tốt lắm” - Cụ cười tự hào

-”Vậy là cụ đồng ý ạ?”

-”Đề ta với con bé này quản lý giúp” - Cụ vỗ vai chị

Vậy là thành công, không uống công bỏ ra 1 tỷ

Tôi xin phép ra ngoài để gọi điện thoại cho công ty bất động sản

-”Alo, tôi là Hilton, nhà tôi mua tối qua đã chuẩn bị xong xuôi rồi chứ?”

-”Vâng ạ, đã cho người dọn dẹp tất cả, nội thất và mọi dụng cụ đã mua đầy đủ, chỉ chờ người đến nhận nhà”

-”Vậy thì tốt”

Tôi bước vào nhà

-”Giờ mọi người theo con đến quán nhé”

-”Được rồi, đi nào”

...

Vậy là chúng tôi đến quán

-”Quán này đẹp quá” - Chị Hân nhảy cẫng lên

-”Quán trang trí rất tốt, cụ sẽ kinh doanh thêm vài món đặc sản của Nha Trang”

-”Ngoài bánh đó cụ còn biết làm thêm vài món nữa ạ?”

-”Đúng vậy, con cứ yên tâm, bà sẽ lo hết”

Trong quán, tất cả nội thất đều làm bằng gỗ, kể cả nhà bếp. Vậy là tôi có thể yên tâm được rồi.

Cụ và chị ở lại tí đón TAXI về

Rose vẫn nằm trong xe, con bé ngủ ly bì, sờ trán con bé vẫn còn sốt

Bình nước lá cụ đưa hồi nãy vẫn còn nóng, tôi gọi con bé dậy

-”Em à dậy đi” - Tôi đánh nhẹ má con bé

-”U...ư” - Con bé vẫn mơ màng chưa tỉnh

-”Dừng làm anh lo”

-”Con bé bị trúng gió rồi” - Cô dẫn đường nói

-”Cô chỉ đường đến bệnh viện được không ạ?”

-”Được”

Cô chỉ tôi đến một bệnh viện đa khoa gần đó

Tôi chẳng thèm đậu xe đúng chỗ, bế thốc con bé vào bệnh viện

-”Tránh đường”

Tôi bế con bé chạy hết đám người này đến người khác, chạy không biết mệt mỏi, trách cái sân gì mà rộng quá

-”Đường này” - Một y tá thấy tôi thì chạy theo chỉ đường

Đặt con bé xuống giường tôi thờ phờ, ngực tôi đau nhói, chân rã rời. Nhưng điều tôi quan tâm là con bé bây giờ đây

-”Đề chị đi gọi bác sĩ”

Một lúc sau có một bác sĩ trẻ tầm 30 tuổi bước vào kiểm tra

-”Cô bé bị sốt rồi mà con đề trứng gió là sao”

-”Tôi xin lỗi” - Tôi cúi gằm

-”Cậu làm gì mà vô trách nhiệm vậy. Ra làm thủ tục nhập viện đi, ca này có thể tử vong đấy”

Thằng cha bác sĩ vô duyên, ông là gì mà chửi tôi chứ. Nhưng điều tôi sợ nhất khi ông ấy nói là ca này có thể tử vong. Tôi cũng chẳng còn bình tĩnh nữa, chạy thấy thều ra trước chỗ làm thủ tục

-”Hộc..hộc... Làm thủ tục nhập viện, nhanh lên” - Tôi vội vàng đập bàn

-”Anh cho xin tên và mọi thông tin ạ”

-”Hilton Rothschild, ở Paris”

-”Cần thêm một số thông tin ạ”

-”À quên, là Rose Rothschild, ở Paris, giới tính nữ. Nhanh lên đi” - Vội vàng suýt nữa là nhảm

Thủ tục nhập viện đã xong tôi chạy ngay về phòng bệnh, cô dẫn đường đã đứng trước cửa phòng bệnh

-”Không sao rồi cháu, qua con nguy hiểm rồi” - Cô an ủi

-”Tình hình chuyển biến tốt, sức đề kháng con bé cao nên đã qua khỏi, cần ở bệnh viện thêm vài ngày để theo dõi”

Con bé nằm đó mở mắt nhìn tôi lạnh lùng, điều tôi sợ đã đến. Ánh mắt con bé nhìn tôi như lúc xưa Hạ Âu nhìn tôi vậy

Tên bác sĩ đứng ngoài cửa vẫy tay chào con bé rồi còn nháy mắt. Cái tên dê cụ này

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

-’Em đỡ chưa em’ - Tôi từ tốn hỏi

-’Đỡ rồi”

Câu trả lời của Rose khiến tôi hụt hẫng, chỉ vì chuyện tối qua mà như vậy ư?

Thật chẳng hiểu nổi, tối qua còn nói là muốn kết hôn với tôi

Tôi nhờ cô dẫn đường ở lại chăm sóc Rose rồi chạy ra khỏi bệnh viện đi mua đồ

Tôi chạy đến một cửa hàng mua bếp Gas, ly, chén...và thêm một số thực phẩm để nấu ăn cho con bé

Lúc đi về tôi mua thêm một tô cháo phòng khi lỡ con bé đói ăn trước

Tôi chạy thật nhanh về bệnh viện

Đi gần đến phòng bệnh thì nghe tiếng cười của con bé

Cảnh tượng gì kia???

Tên bác sĩ ngồi một bên giường bệnh đút muỗng thìa cháo cho con bé, còn thổi cho bớt nóng.

Còn con bé...

... ngồi ngoan ngoãn đón từng thìa cháo vào miệng

Lo lắng, quan tâm để được thấy cảnh tượng này sao???

Ngay cả một thằng mới gặp mà đã như thế, chắc tôi chỉ là một món đồ chơi

- "Anh về Việt Nam khi nào? Sao không về Pháp thăm em?" - Tiếng con bé hỏi

- "Anh đi một thời gian, rồi định về Pháp luôn, em đừng giận nhé"

- "Em nhớ anh lắm, em tưởng anh đi rồi yêu ai rồi"

Tôi đứng bên phòng bệnh nghe rõ mồn một từng lời nói con bé, chẳng một lời nào có thể diễn tả được cảm xúc của tôi

Tên bác sĩ là một người châu Âu, có nét gì đó giống tên John trẻ trâu mà tôi từng cho ăn một phát đạn

Tôi bước về phía cầu thang tựa vào lan can

Có lẽ họ là người yêu của nhau, và tên John có trách nhiệm ngăn cản không cho ai đến gần người yêu của anh trai hẳn

Tôi biết Rose là một người thiếu kiên nhẫn, và vì vậy mà lấy tôi làm vật thay thế không hơn không kém

Ngồi bên cầu thang hút từng điếu thuốc, tôi vừa buồn vừa thất vọng, em tề lắm Rose à...

Một lúc sau về phòng bệnh chỉ còn cô y tá đang chỉnh kim chuyển nước cho con bé

Tôi lặng im đặt mọi thứ ở chiếc bàn rồi cầm bịch cháo vứt vào sọt rác

- "Thế mà nói là sẽ làm anh trai tốt cơ đấy" - Giọng con bé chanh chua như sát muối vào vết thương của tôi vậy

Tôi chẳng thèm nói một câu nào, chỉ lặng im tháo giày ra bước lên giường chộp mắt

Con bé cũng chẳng thèm nói lời nào, chỉ nhìn tôi nheo mắt rồi cầm điện thoại ra bấm bấm

Thình thoảng nghe con bé cười khúc khích, tôi hí mắt ra xem, chỉ thấy con bé hình như đang nhắn tin với ai đó

Thôi kệ đi, tôi cũng đâu có muốn sẽ làm người yêu gì của con bé đâu, chỉ mong chúng tôi vẫn là anh em thân thiết như phút ban đầu

Ngăn nước mắt đừng rơi tôi chìm vào giấc mộng ban ngày

Một con ác mộng đến với tôi

Tôi thấy tôi đang đứng trong lễ đường của Rose và hẳn ta. Tôi đứng trước cửa lễ đường nhìn Rose cầm khẩu súng chĩa vào tôi

"ĐOÀNG"

Sau tiếng súng tôi tỉnh dậy, người mồ hôi nhễ nhại

Những con ác mộng luôn báo trước mọi điều

Tên bác sĩ nắm tay Rose kiểm tra này nọ, Rose ngồi đó cười e thẹn

- "Cũng bớt rồi đấy" - Tên bác sĩ cười rồi gật đầu

- "Nhờ anh cả đấy" - Rose nắm tay bác sĩ mà không quan tâm tôi ngồi phía sau nhìn thấy

- "Giữ gìn sức khỏe nhé"

Tên bác sĩ vẫy tay chào Rose rồi đi ra khỏi phòng bệnh, Rose trở về với vẻ mặt cau có khó chịu

- "Ngủ lắm nhì, tôi bị bệnh mà anh chả buồn quan tâm, thua cả tên bác sĩ"

- "Ừ, tôi thế đấy, đi mà kêu anh bác sĩ chăm sóc cho"

Đường như đã quá sự chịu đựng của tôi, ai nói tôi không quan tâm, xem ai là đứa giả tạo

Tôi bực mình tím cả mặt mày bước ra khỏi phòng bệnh

Hỏi cô y tá một căn bếp để nấu nướng, tôi lại lật đật chạy ra siêu thị mua đồ

Chọn thịt, rau củ, da vịt đầy đủ không thiếu một thứ gì. Tôi về căn phòng chứa bếp của các chị y tá cho mượn nấu hai nồi cháo nhỏ sừn non rau củ và một nồi cháo đậu xanh hầm thịt xương

Ham mê nấu nước mặc những giọt mồ hôi tuôn ra lã chã

Tôi chạy ra kiểm y tá

- "Ngày chị, cho em nhờ được không ạ?" - Tôi khẽ vỗ vai chị

- "Chuyện gì vậy em" - Chị quay lại

- "Chị bung hai tô cháo này cho bệnh nhân Rose phòng vip số 13 nhé"

- "Ừ, để chị bung ra" - Chị đưa tay đón hai tô cháo

- "Nhớ để ý con bé ăn cẩn thận, à còn nữa"

- "Nhớ nói là bác sĩ hồi sáng nấu cho con bé, đừng nói em" - Tôi ghé sát tai chị nói

- "Ý em là bác sĩ James hả?" - Chị nói hơn lớn

Tôi đưa tay lên miệng ra dấu bé miệng lại

- "Đúng vậy, chị cho con bé ăn giùm em"

Nói xong tôi quay lưng bước đi. Dù thế nào tôi với con bé cũng là anh em, tôi vẫn rất thương con bé. Coi như là hàn gắn cho hai người họ, sau này tôi cũng chẳng phải khó xử

Tôi chờ một lúc rồi mới về phòng bệnh thì thấy chị y tá lúc nãy đang cho Rose ăn

Rose thấy tôi liền nheo mắt

- "Bây đặt mua bếp này nọ, tới bữa thì chạy đi đâu không thèm mua được một thứ gì đó cho em gái ăn, thua cả bác sĩ người dung .hử"

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Tôi cũng chẳng thèm đôi co mà lơ đi con bé lên giường nằm ngủ. Trùm chăn lên mặt tránh ánh sáng của đèn huỳnh quang

- "Sao anh không trả lời hả" - Con bé giật chiếc chăn ra khỏi người tôi

Tôi muốn nói lắm, nhưng nghĩ vậy sẽ tốt hơn, sau này khỏi đôi co nhau làm gì cho mệt

- "Em thích thì nói tên đó nấu cho. Để anh ngủ anh mệt lắm" - Tôi ngồi dậy nhìn thẳng vào mắt con bé rồi nói

- "Ừ" - Con bé chẳng nói gì nữa lúi thúi về giường ngủ

Tôi lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ...Không ác mộng, không gì cả...

Đến khi tỉnh dậy trời đã tối hơn, cảm giác đói bụng khiến tôi mệt mỏi, bụng kêu gào, con bé vẫn nằm ngủ đó, gương mặt vẫn hồng hào, cảm giác như con bé đang cười

Tôi lại gần hôn lên trán, mong em đừng vậy nữa

Đã 11 giờ đêm, tôi bước ra khỏi bệnh viện kiểm đồ ăn. Tìm mãi chẳng thấy một quán cơm, đi bộ nửa tiếng mới thấy một tiệm cháo lươn còn mở

Tôi bước vào kéo ghế ngồi xuống

- "Cô cho con một tô cháo lươn nhé"

- "Có ngay"

Khoảng 10 phút sau một tô cháo lươn thơm nghi ngút được bưng ra

Ném thử một muỗng

- "Không ngon bằng mẹ mình nấu" - Tôi thăm nghĩ

Ăn được nửa tô thì tôi tính tiền ra về, dở quá, tôi ngán tận cổ

Cháo gì mà bỏ dầu mỡ quá nhiều, húp vào như húp can dầu ăn, bỏ còn nhiều đường nữa. Hèn gì bán đến giờ chưa hết

Đi bộ giữa đường mà cứ khạc trong họng rất khó chịu, mỡ bám rất dai

Về đến phòng bệnh thì con bé vẫn đang ngủ, tôi bước nhẹ nhàng đến gần cửa sổ châm điều thuốc rồi ngồi lên chiếc ghế nhìn dòng xe dưới phố phường đi qua lại

Không biết tôi có nên làm vậy không nữa

Tôi đứng dậy rồi bước ra hành lang gọi điện thoại

- "Alo" - Tiếng chị Hoa đầu dây bên kia

- "Chị có thể điều tra người này cho em được không ạ?"

- "Người nào?"

- "Em sẽ gửi ảnh và nơi đang làm việc của anh ta cho chị"

- "OK, em gửi qua iMessage cho chị nhé"

Tôi cúp máy rồi nhấn tên của hắn ta kèm một bức ảnh đã chụp lên hắn

Khoảng năm phút sau đã có một cuộc gọi về cho tôi

- "Alo chị, sao nhanh vậy ạ"

- "Người mà em nhờ điều tra quá quen thuộc"

- "Quen thuộc? Là sao? Chị nói rõ đi"

- "Đây là James là người yêu của Rose, Đại Học Harvard, tiến sĩ chuyên về gan, mật, tụy"

Chị nói tiếp

- "James đi học tiếp tiến sĩ ở Mỹ, con bé Rose đợi mấy năm rồi đó, suốt mấy năm con bé có quen thêm đứa nào nữa đâu, mà sao em lại nhờ chị điều tra James?"

- "Em gặp anh ta ở Bệnh Viện ở Việt Nam?" - Chị nói như hét ở đầu dây bên kia

- "Đúng vậy, Rose bị sốt, em đưa con bé vào viện thì gặp hắn"

- "Anh chàng này quả là thú vị mà, lúc nào cũng gây bất ngờ được" - Chị tặc lưỡi

- "Chị có việc tí nhè, chào em, cô mà chăm sóc con bé cho khỏe" - Chị nói xong cúp máy

Tôi buồn không tả xiết. Họ là tri kỉ, tôi là người thứ ba.

Ngay lần đầu tiên gặp nhau con bé đã nói dối tôi...

Tôi lên giường nằm ngủ

...

Thức giấc khi có ánh nắng chói chang hắt vào mặt tôi qua cửa sổ. Mở mắt ra chỉ thấy Rose chống tay trên thành giường ngủ quay mặt ra phía tôi

Mới sáu giờ sáng, còn sớm. Tôi đứng dậy mỉm cười đỡ con bé nằm xuống giường rồi đắp cho con bé tã chần rồi đi vệ sinh cá nhân

Mọi thực phẩm hôm qua tôi đều để ở tủ lạnh phòng bếp mà chị y tá cho mượn

Tôi vào bếp nấu một nồi cháo để con bé ăn cả ngày

Suy nghĩ một hồi lên google search món cháo cho người bệnh

Chọn một hồi thấy món cháo đậu hà lan thịt bò nên tôi bắt tay vào nấu luôn.

Cháo này do không cần hầm xương phức tạp, nấu chín cháo rồi bỏ thịt bò và đậu chờ thêm một lúc thì đã xong

Có tiếng mở cửa vào bếp

- "Em nấu sớm nhỉ?" - Là chị y tá bưng cháo hôm qua

- "Hôm nay lại nhờ chị nhé" - Tôi cười rồi nháy mắt

- "Em ngốc thật đấy, nhìn ngon thế" - Chị nhìn vào nồi cháo

- "Chị ngồi xuống đây"

Tôi kéo chiếc ghế ra rồi lại bếp múc cho chị một tô cháo

- "Chị thử nhé" - Tôi đặt tô cháo xuống bàn

- "WOA"

Chị chạy đi rửa tay rồi ngồi xuống bàn thưởng thức món cháo

- "Ngon quá" - Chị cầm chiếc muỗng chỉ vào tô cháo tấm tắc khen tôi

- "Em mới học nấu thôi ạ. À chị tên gì ấy nhỉ?"

- "Chị tên Ngọc, còn em?"

- "Chị cứ gọi em là Hilton, tối cho em số phone nhé, em có việc. Nhớ cho con bé ăn giùm em, và nói là bác sĩ James nấu"

Chị gật đầu rồi tiếp tục nhấp nhấp món cháo

Tôi ra khỏi bệnh viện rồi đi bộ đến một quán cafe nhỏ ở đầu đường

Quán cafe nhỏ chỉ có một tầng, bước vào quán một mùi hương Chocolate đáng sặc vào mũi tôi, chỉ cần ngửi thôi là tôi có thể biết được, gọi cho tôi cảm giác khi làm bánh cùng Hoàng Vi

Từ ngày ấy đến giờ tôi vẫn chưa có tin tức gì của Hoàng Vi. Tôi định đi tìm cô ấy, nhưng ngẫm lại, Hoàng Vi nói tôi hãy chờ một đến hai năm, tôi nên tôn trọng cô ấy và đó là lý do tôi chưa đi tìm lại Hoàng Vi

Tôi tìm vào một bàn góc khuất, gọi một ly cacao nóng thưởng thức, tiếng nhạc nền buổi sáng nhẹ nhàng vang vọng khắp quán

"Một mầm sống vẫn nằm yên nơi tình yêu của ánh mặt trời"

Để đến mùa xuân, rực rỡ thành đóa hoa hồng"

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Ly caocao nóng khiến tâm trạng tôi vui đi chút buồn, vị ngọt vị đắng tựa như chocolate tình yêu

Ngồi nghe vài bản nhạc bắt hủ Westlife vừa nhìn ra đường phố nhìn xe cộ qua lại, từng chiếc xe đi qua tưởng chừng như dòng đời trôi quá nhanh

Tôi lại đi về bệnh viện

Rose vẫn nằm ngủ đó, tô cháo trên bàn đã vui đi phần nào

Tôi hỏi chị Ngọc y tá về tình hình sức khỏe

- "Sức khỏe con bé chuyển biến rất tốt, chiều nay có thể xuất viện"

- "Vậy à? Chị có thể cho em số điện thoại không, rảnh em sẽ gọi"

Tôi chìa chiếc điện thoại ra cho chị, chị bấm số xong thì đưa lại cho tôi

- "Đây là số điện thoại tạm thời chị lưu số này vào nhé 0033..."

Chị lấy điện thoại ra lưu số rồi chào tôi đi qua phòng bệnh khác

Cầm chiếc ghế ngồi bên cạnh giường bệnh ngắm con bé ngủ cho đến khi tôi gục ngủ bên giường bệnh

Tỉnh dậy khi trời đã gần tối, con bé vẫn say sưa giấc ngủ trên giường

Tôi vào nhà bếp hâm nóng lại nồi cháo rồi múc ra cẩn thận đem về phòng bệnh. Đặt nhẹ bát cháo lên bàn ngồi chờ con bé tỉnh dậy

Ngồi chờ khoảng ba mươi phút thì con bé tỉnh dậy, tôi lại gần cầm bát cháo vẫn còn nóng

- "Ăn đi em, chiều nay chúng ta có thể xuất viện"

Đợi con bé ngồi dậy, tôi múc muỗng cháo đưa lên gần môi con bé ra hiệu

Con bé ngoảnh mặt đi, đưa tay che

- "Không cần, tôi tự ăn được"

Tôi chỉ mỉm cười rồi đưa con bé tô cháo

Trong lúc con bé ăn, tôi dọn dẹp lại tất cả mọi thứ chuẩn bị xuất viện

Ra quầy thanh toán xong thì bước về phòng bệnh

Con bé đã thay áo quần xong

- "Giờ chúng ta về quê nhé"

- "Anh muốn đi đâu thì đi đi, tôi ở lại đây chơi vài bữa rồi về nước sau"

Em tuyệt tình vậy sao, chán thẳng này rồi chứ gì? Hay là ở lại tình tứ với James?

Tôi lắc đầu rồi xách hành lý bước ra khỏi cửa. Trước khi ra khỏi phòng bệnh tôi ngoảnh mặt lại nói

- "Em muốn sao cũng được, nhưng nhớ giữ gìn sức khỏe"

Con bé chẳng nói một lời nào chỉ cầm điện thoại gọi ai đó

- "Tối nay em xuất viện, tối đón em nhé"

Tôi thở dài bước đi với tâm trạng buồn sâu thẳm. Tôi thua thật rồi! Tôi chất đồ đạc lên xe, chuẩn bị về quê

Lái xe trong đêm tối, tôi chẳng thấy sợ ma hay gì nữa chỉ mong có một con ma xuất hiện cạnh bên để trút bầu tâm sự

Lái xe suốt đêm thì tôi đã đến Huế vào rạng sáng. Ban đêm ít xe cộ, tôi chạy tốc độ cao nên chẳng mấy chốc là đến nơi.

Tôi cũng chẳng buồn ở lại Huế mà chạy thẳng về Quảng Trị

Đi theo đường Phá Tam Giang thì gần hơn, vắng vẻ thanh bình

Thực ra ba mẹ tôi chỉ biết quê mình ở Quảng Trị, trước đây khi mai táng tôi đã dành hết số tiền để đưa hài cốt họ về đây, đó là nguyên nhân tôi không còn vốn để kinh doanh. Còn về giấy tờ nhà đất bị mất trộm, nếu vậy tôi có thể lấy được nhưng bọn giang hồ lại bắt tôi kí, một thân một mình biết nhờ ai bảo kê, tôi bắt buộc phải kí vào

Đường Phá Tam Giang có lẽ là gần nhất. Chạy thêm hai tiếng đồng hồ tôi đã đến cầu Hội Yên, chỉ vài cây số nữa tôi đã đến nơi

Dừng xe lại bên bờ sông Vĩnh Định, tôi bước lên cầu ngắm từng dòng nước trôi, từng bãi bèo trôi lênh, gió thổi mát rượi. Về quê lúc nào cũng khiến tôi cảm thấy sáng khoái đó là nguyên nhân khi về già tôi sẽ về quê sống

Tôi lên xe thêm đi thêm một cây số thì đến nghĩa trang

Nói thì nghĩa trang nhưng thực ra không phải, đây là một cánh rừng, bất kì ai mai táng cũng lên đây đắp mộ

Xuống xe lấy thêm một chai rượu, lư hương và ít trái cây rồi đi bộ thêm một quãng đường tôi đã thấy hai ngôi mộ đã xanh cỏ ở đằng kia

Hai ngôi mộ nằm dưới những tán cây um tùm

Tôi bước nhẹ lại gần hai ngôi mộ quỳ xuống. Nước mắt đã tuôn ra từ lúc nào

- "Con bất hiếu đã về. Ở dưới đó ba mẹ sống có tốt không, có cô đơn không"

Tôi ngồi quỳ nhắm mắt cả tiếng đồng hồ cho đến khi thấy tiếng bên cạnh

- "Rose"

Tôi có bị hoa mắt không

- "Tôi đang mơ phải không"

Tự tát mình một cái, mê sảng chắc

- "Anh điên à" - Rose nhìn tôi cười

Là thật chứ không phải ảo tưởng

- "Sao em lại ở đây? Chẳng lẽ"

- "Đúng vậy. Em đi theo anh cả đêm qua đấy"

Tôi thực sự bất ngờ, từ dáng vẻ lạnh lùng con bé đã trở về Rose thường ngày

Tôi đứng dậy bày trái cây trái cây ra hai chiếc đĩa, rót rượu ra hai chiếc ly đặt cẩn thận lên trước hai bia mộ

- "Con chỉ có vậy thôi"

Tôi thắp mấy nén nhang rồi đưa cho Rose một nửa

- "Đây là ba mẹ anh, em hãy chào họ đi"

Rose cầm lấy mấy nén nhang rồi quỳ xuống lẩm nhẩm gì đó

Sau một hồi con bé đứng dậy thắp nhang trước hai bia mộ

Tôi cầm lấy chai rượu đã voi đi phần nào rót cho hai chúng tôi

- "Uống với ba mẹ anh nhé"

Rose cười rồi đón lấy ly rượu uống với nhau

Chúng tôi uống với nhau chẳng nói lời nào chỉ cười nhìn nhau

Khi chai rượu đã voi tôi chào ba mẹ đi về

Trước đây tôi đã từng về quê rất nhiều lần, nói là về quê nhưng làm gì có họ hàng, ba mẹ tôi chỉ dẫn về rồi đi lượn chỗ này đến chỗ khác

Tôi vẫn nhớ đường về nhà nghỉ quen mà gia đình tôi đã thuê mỗi khi về quê

Tôi chạy xe vào sân nhà nghỉ

Nhà nghỉ này của cô Bảy, dù kinh doanh nhà nghỉ nhưng vẫn như bao người khác trong xóm, nhưng vẫn làm nông và nuôi gia súc

Tôi xuống xe rồi vào nhận phòng

Thằng An đang trực ở bàn tiếp tân, nó ngồi chống tay ngủ gà ngủ gật trông thảm thiết

- "Chào An, nhớ tao không?" - Tôi đập vai nó

Nó giật mình tỉnh dậy

- "Thằng nào đánh bố?"

Nó nhìn tôi một hồi, rồi vòng tay ôm cổ tôi

- "Thằng P đây mà, về thăm ba mẹ à?"

- "Ừ, cho tao một phòng

Tôi mai táng ba mẹ cách đây ba tháng nên đã gặp nó cách đây không lâu

- "Đù, gái tây, người yêu à? Còn ở chung phòng nữa, sướng thế"

- "Em gái tao, tao con nuôi nhà con bé"

- "Anh em còn ở chung phòng, thế loại gì đây?"

- "Mấy hồi nhiều quá, nhanh tao lên ngủ, chạy xe cả đêm qua mệt vờ lờ" - Tôi dứ nắm đấm

- "Thôi em xin" - Nó đưa chìa khoá cho tôi

Tôi nhận lấy chìa khoá

- "Mà làm gì mà nằm ngủ gật vậy?"

Nó làm mặt thảm ra trông thấy

- "Mấy đứa thanh niên ngày này dẫn gấu ra vào nhà nghỉ bất chấp ngày đêm, tao phải trực. Má thích có gấu vãi"

- "Kiếm một em đi"

Thằng An nó cao to đẹp trai chỉ tội hơi đen vì nhà nó làm nông

- "Thằng Tuấn Nhào Mặt Ngựa vẫn luật cũ mày ạ"

- "Luật vẫn còn hiệu lực à, chiều tao giải quyết cho"

Tôi vẫy tay chào nó rồi dẫn Rose lên phòng

Ngả lưng xuống tôi ngủ luôn, con bé cũng mệt mỏi nằm bên cạnh ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Em có còn

Có thể người đời sẽ thắc mắc tại sao chúng tôi coi nhau là anh em nhưng lại ngủ chung rồi hôn nhau nữa

Nhưng trên đời này tồn tại rất nhiều anh em như vậy. Những nụ hôn chứng tỏ sự yêu thương, ngủ với nhau chứng tỏ sự gần gũi tin tưởng.

Luôn tồn tại một tình anh em đặc biệt đó chính là tôi và Rose

...

Khi thức dậy, cơn buồn ngủ của tôi vẫn chưa hết hẳn, nhắm mắt ngáp ngắn ngáp dài

Quờ quạng tay sang bên cạnh, sờ mãi chỉ thấy chiếc giường trống. Mở mắt chẳng thấy Rose đâu

Tôi bước vào nhà tắm vệ sinh tắm rửa sạch sẽ rồi xuống tầng 1

Căn nhà thẳng An có 3 tầng, 2 tầng trên để cho thuê nhà nghỉ, tầng 1 để nhà nó ở và có một căn nhà kho cạnh bên để dự trữ lúa

Tôi bước ra sân trước, Rose đang ngồi trên thềm nhìn những đứa nhóc cãi nhau dù chẳng hiểu chúng nói gì, con bé chỉ mỉm cười ngồi yên

Hai thằng nhóc đứng trước mặt Rose cãi vã, mấy đứa nhóc kia thì chạy xung quanh chiếc ô tô của tôi ngấm ngấm

Tôi cũng ngồi xuống bên cạnh Rose để nghe lũ nhóc đùa giỡn

- "Chị này là dân tộc, nhìn mà không biết à, sao mày ngu thế" - Thằng nhóc áo đỏ nói

- "Mày mới ngu đó, chị này là người tây, tao xem phim rồi đó cu" - Thằng nhóc áo siêu nhân Gao cãi lại

- "Đ* t mẹ mày sao ngu thế, nhìn khác chúng ta là dân tộc" - Thằng áo đỏ lại cãi

- "Mẹ tao ở nhà đó, đ* t mẹ mày" - Thằng áo siêu nhân đẩy ngực cu áo đỏ

- "Mẹ tao cũng ở nhà đó về mà đ* t, mà mày hỏi ý ba tao chưa"

Đúng mấy thằng nhóc đứng chất bựa, tôi phì cười sau câu nói của thằng áo đỏ, chắc phải can ra thôi chứ tình hình này là đánh nhau chắc vì chúng nó cứ huych qua huych về

Bỗng dung thằng nhóc áo siêu nhân đẩy mạnh thằng áo đỏ ngã xuống hôn ngay bãi phân gà trên sân

Thằng nhóc áo đỏ đứng dậy phi một đạp vào bụng thằng nhóc áo siêu nhân

Thằng nhóc áo siêu nhân sau khi ăn đạp nằm trăn trở trên sân, có thể là tức ngực khó thở. Tôi chạy lại đỡ thằng nhóc dậy rồi phui bụi áo quần cho nó

- "Thôi em về đi, chị ấy là người tây, có gì tý anh xử thằng đó cho" - Tôi thì thầm vào tai thằng nhóc chỉ để cho nó nghe thấy

Trước khi thằng nhóc áo siêu nhân về còn chỉ vào mặt cu áo đỏ cảnh cáo

- "Mày chờ đó, tởm ba tao qua nhà mày giờ"

- "Tao chờ xem, ba mày với ba tao ai đánh nhau hơn, hôm bữa solo ngoài bụi chuối vẫn chưa biết ba mày hay ba tao hơn đâu nhé" - Thằng áo đỏ ngồng lên

Tôi vẫy tay ra hiệu thằng nhóc đi về. Thằng áo đỏ đi lại chỗ tôi ngẩng đầu lên hỏi

- "Có phải chị ấy là dân tộc không ạ?"

Dân tộc cái tổ bố mày

- "Hôm bữa nó còn cãi ngu em nhiều cái lắm. Như Việt Nam ở châu Phi mà nó kêu ở châu Âu vì dân Việt da trắng" - Thằng nhóc tiếp lời

Đúng là bọn này nảo thật, đau cả đầu

- "Em với nhóc đó học lớp mấy rồi?" - Tôi hỏi

- "Dạ lớp 5 ạ, nó học cùng lớp em. Mà này anh nói gì với nó thế?"

- "À anh nói nó đi về á mà"

- "Thế chị đó có phải dân tộc không anh, với lại Việt Nam ở châu Phi đúng không ạ? Tại vì em thấy Việt Nam cũng nhiều da đen"

- "Ừ đúng rồi em. Em thông minh lắm. Thôi nhóc về ăn cơm đi, 5h chiều rồi đấy" - Tôi xoa đầu thằng nhóc

- "Dạ, thằng đó ngu thật anh nhỉ, em về nhé"

Thằng nhóc vẫy tay chào tôi xong thì rủ bọn nhóc đang đùa giỡn quanh ô tô về theo, trước khi về còn tiện tay vuốt ô tô vài cái

Chờ bọn nhóc đi khuất sau đường làng, tôi lại ngồi cạnh bên Rose

- "Em đói chưa?"

- "Dạ em cũng hơi hơi rồi ạ"

"Ọc..ọc"

Hơi đói? Tiếng gì kia. Mặt con bé hơi ửng hồng sau ánh nắng hoàng hôn màu đỏ, tôi nghiêng qua thơm vào má con bé một cái khiến con bé càng ngại ngừng thêm

Mà cũng lạ thật, ngày nào cũng hôn nhau bằng môi mà hôm nay thơm má có một cái cũng ngại đỏ cả mặt mày

Hay là?

Chắc có lẽ là vậy

- "Đợi tí anh nói cô nấu cơm rồi chúng ta ăn nhé"

- "Dạ" - Con bé vẫn cúi đầu

Ngồi bên Rose nhìn khoảng trời mây, những cánh chim chiều muông bay trên trời cho đến khi mặt trời lặn hẳn

Cô Thắm đã đi làm đồng về, nhìn thấy tôi cô có phần bất ngờ

- "P đấy à, mới về à cháu?" - Cô đặt chiếc cốc rồi lại gần đứng trước mặt tôi

- "Dạ thưa cô, con về thăm mộ rồi xây lăng cho ba mẹ ạ"

- "Thế à, bữa nay ở một mình mà điều kiện ghê thế. Còn con bé nào kia, người tây à, xinh quá"

"Giới thiệu cô đây là Rose, cô cứ gọi là Hồng, là em nuôi của cháu"

- "Thế à, thế chúng con ăn gì chưa để cô nấu. Không biết thằng An đâu rồi"

- "Dạ vâng ạ, cô đừng bỏ cay nhé, con ăn không được với lại Hồng nó cũng không ăn cay được đâu"

- "VẬY à, cô mới kho nời thịt kho tàu hôm qua đấy, thằng An nó cũng không ăn cay nên món đó con với cái Hồng có thể ăn được. Con ngồi chơi nhé, cô vô bếp"

Cô đi vào hướng phòng ngủ, lúc đi ra đã thay một bộ đồ ở nhà tinh tươm

Tôi dẫn Rose ngồi vào phòng khách uống trà cho tỉnh ngủ

Chiếc Salon êm ái lại đưa tôi vào giấc ngủ

Cảm giác có thứ gì đó ấm ấm trên má tôi. Mờ mắt ra thì thấy tôi đang nằm trên vai con bé, khuôn mặt con bé nằm sát mặt tôi

Con bé thấy tôi tỉnh thì dứt ra then thùng

- "Em xin lỗi"

- "Em sao vậy? Nói anh biết đi. Tại sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Xin em hãy như trước

-”Em chẳng sao cả. Anh đừng có hỏi em như vậy nữa, em không thích”

Rose đứng dậy bước đi sau câu nói đó

Tôi ngồi như trời trồng. Cố gắng với tay nắm lấy tay Rose

-”Xin em. Đừng có như vậy nữa được không, xin em hãy như trước như chúng ta đã từng”

Rose buông tay ngồi xuống bên cạnh tôi

-”Em xin lỗi”

-”Mấy đứa xuống bếp ăn cơm nào” - Tiếng cô Kiều dưới bếp gọi vọng lên

-”Thôi ăn cơm thôi em”

Tôi cầm tay Rose kéo xuống bếp

-”Ngồi xuống đây con” - Cô Kiều kéo ghế cho chúng tôi

-”Dạ con cảm ơn cô”

-”Đừng khách sáo, cứ tự nhiên như ở nhà”

-”Vâng ạ”

-”Đây là cô Kiều, trước nhà anh hay về quê ở trọ nhà cô ấy”

-”Dạ”

-”Xin chào” - Rose chào cô

Cô Kiều gạt đầu rồi xới từ bát cơm. Tôi đón lấy hai bát đưa cho Rose một bát

-”Chú Hoà vẫn đi công tác xa hả cô?” - Tôi hỏi

-”Ừ. Chú đạo này hay đi công tác lắm. Mà con ở Sài Gòn vẫn đi học bình thường chứ”

-”Dạ không. Con đang học và làm việc bên Pháp”

-”Ai đưa con qua hay thế?”

-”Con chính là con nuôi của bố Hồng ạ, bố Hồng là ông chủ chuỗi cửa hàng bên Pháp”

-”Ngon này” - Thăng An chen vô

-”Thế thì tốt, cố gắng”

-”An sau này có muốn du học không?” - Tôi hỏi

-”Thật hả?” - Thăng An rút chén cơm xuống

-”Ừ. Thế này muốn khi nào đi, tao chuẩn bị về nước rồi”

-”Đề tao suy nghĩ đã” - Mặt nó sụ xuống

-”Con cho nó qua thì tốt quá. Nó ăn rồi không chịu học, ăn rồi đội sổ miết” - Cô Kiều nói

-”Vâng, qua bên đó con sẽ kèm cặp cho nó lúc rảnh”

-”Cảm ơn con nhé. Cô không biết làm gì để trả ơn con”

-”Người trong nhà cả mà cô. À mai cô đi kêu người xây lãng cho bố mẹ con nhé”

-”Được rồi. Ăn đi con”

Trong buổi ăn cơm chúng tôi tâm sự những chuyện gia đình...

Rose chỉ ngồi im ăn và cười. Vì đơn giản con bé chẳng hiểu gì cả

Cuối buổi Rose dành dọn dẹp nhưng cô Kiều nhất quyết không cho

Thằng An thì chạy lên gác đánh liên minh. Thằng này đánh 3 mùa vẫn đồng III, thế mà ngày nào nó cũng đánh thường xuyên

Tôi dẫn Rose lên phòng nằm ngủ

-”Em muốn ngủ hay đi chơi?” - Tôi ngồi xuống giường chống tay ra sau

-”Em mệt lắm. Em muốn ngủ” - Rose nằm xuống giường kéo chăn lên đắp

Tôi để Rose ngủ xách chiếc Macbook qua phòng thằng An

Tôi mở cửa gọi vọng vào

-”An đánh liên minh không?”

-”À tao đang đánh”

Tôi bước lại ngồi cạnh bên xem nó đánh

Master Yi chết 10 mạng trong khi chả ăn được mạng nào

-”Sao thấy ngày nào mày vẫn đánh mà vẫn ngu vậy”

-”Do team ngu thôi”

-”Thôi đầu hàng lẹ đánh với tao”

Nó đầu hàng khi thời gian điểm 20 phút

-”Chờ tí tao tải game cái”

-”Máy này à. Máy này không chơi được liên minh đâu. Để tao lấy cái laptop cho mày đánh”

Tôi mở liên minh lên đánh

-”Cho tao mượn nick đi, nick tao rank cao mà mày đồng III sao mà đánh”

-”Bạc V rồi mày, giỡn hoài”

-”Rồi. Nhập lẹ tao đánh. Xuyên đêm với tao”

Nó nhập một nick cho tôi. Còn thảm hại hơn nó, Đồng V 00 điểm

-”Vào lẹ đi” - Tôi dục

Đúng là đánh với thằng này thật hại não

Vài trận liên tiếp chửi muốn mỏi cả tay

Vài thành phần còn chưa biết vào cửa hàng mua đồ thể mà bày đặt đánh xếp hạng

Có thang niên còn cầm yasuo hỏi sao tướng nhanh hết mana, ult phé sài không được nên không sài

Đánh với nó đến 12 giờ đêm vẫn chưa thắng được trận nào. Tôi ức chế ngồi dậy xách chiếc Macbook về phòng

Lục trong vali bao thuốc, tôi xuống tầng 1 rồi bước ra sau hè sân sau ngồi xuống

Ngồi xuống châm thuốc tận hưởng ánh trăng thanh khiết

Một tiếng đàn guitar cổ điển da diết vang lên

”I miss you”

Một bài cổ điển tôi luôn nghe lúc nhỏ trên đài radio

Qua tiếng đàn tôi có thể cảm nhận người chơi đàn đang nhớ ai đó, thật sâu lắng

Bước nhẹ theo tiếng đàn. Ở hiên của một căn nhà nằm sau thửa ruộng bên kia, một lão già bảy mươi tuổi đang chơi đàn và một thằng nhóc cạnh bên ngồi nhắm mắt tận hưởng

Tôi đứng nép một bên bụi chuối đứng nghe, lão già chơi đàn và cất tiếng hát

”Khi vũ trụ lên đèn thành phố ngã nghiêng men rượu say mềm,

tuổi thơ đi hoang nghìn đêm trốn ngủ

Phân ba tuổi đời hoang phế sau lưng,

Nay góp mặt góp lời làm lính mà thôi đối diện đây rồi,

Từng đêm quê hương đạn bay pháo nổ,

Hỏa châu sáng tỏ những khuôn mặt người yêu phố thị

Ngày nào đó tôi còn thêm ánh sáng kinh đô

thêm ly bìa qua tiếng nhạc mơ hồ,

cùng ngàn nụ cười ánh mắt giai nhân,

nay trả lại cho người thành phố sau lưng

môi ngọt rượu nồng,

Giày xô tôi đi hằn trên lá cỏ,

Đồn xa tôi ở trần quân thù ngày đêm tỏ mặt”

Dù ông cụ khoảng 70 nhưng giọng hát vẫn còn thanh cao lắm, nghe sao dịu tai

Tôi đứng đó cho đến khi cụ ca hết bài hát thì bước ra đến chỗ cụ

-”Chào cụ ạ”

-”Chào cháu, sao giờ còn chưa ngủ”

-”Dạ, cháu chưa buồn ngủ nên đi loạn quanh. Cháu ngồi được không ạ” - Tôi chỉ vào chỗ cạnh bên cụ

-”Mời cháu ngồi”

Tôi ngồi xuống bên cạnh cụ

Cụ khoảng ngoài 70 tuổi, đầu tóc bạc phơ, điểm thêm một chùm râu dài như cụ Hồ

Tuy đã già nhưng nhìn cụ vẫn rắn chắc lắm

-”Qua tiếng đàn cụ thể hiện có phải cụ đang nhớ về ai không ạ?”

-”Đúng vậy! Ta nhớ lắm. Nhớ cái ngày đó”

-”Cụ có thể kể cho con không ạ”

Cụ nhìn xa xăm lên bóng trăng ẩn nấp sau những đám mây trên kia

-”Ngày xưa ta là một người lính trẻ như bao người khác, ta được cử về đây để nằm vùng thăm dò quân địch.

Ta và một số người khác phải giả làm dân để sống. Lúc đó ta bán kem” - Nói đến đây thì cụ bật cười

-”Hằng ngày ta cứ đi bán như vậy cho đến khi khách cứ bảo kem mặn quá. Ta cũng không hiểu tại sao kem lại mặn nữa. Hôm sau ta phát hiện một cô gái khoảng mười tám đôi mươi đang bỏ muối vào thì ta chụp tay lại. Cô ấy chỉ cười rồi vùng chạy mất” - Cụ cười rồi kể tiếp

-”Rồi ngày nào cô ấy cũng đến chỗ ta và chị nỡ một nụ cười rồi bước đi. Ta còn nhớ rõ lắm, nụ cười đó thật ma mị”

- "Cho đến khi một ngày trên bờ đê ta đã gặp cô ấy. Ta gọi cô ấy lại và nói chuyện. Cô ấy tên Ngọc Lan, năm đó tròn mười chín tuổi, rồi cô ấy nở một nụ cười rồi quay đi, ta chạy theo nắm lấy tay cô ấy lại hôn một nụ hôn trên môi rồi ta chạy đi"

- "Kể từ đó ta tới nào ta cũng chạy ra bờ đê hôn cô ấy một nụ hôn, chẳng một lời nào được thốt ra lúc đó cả, ta chỉ mong thời gian trôi thật chậm để ta được cô ấy thôi" - Nói đến đây mặt cụ nhăn lại, nỗi buồn sâu sắc in hằn lên mặt cụ

- "Vào một ngày, một đồng chí trong đội hót hải chạy đến báo địch đã phát hiện ra chúng ta và sắp đuổi đến đây. Lúc đó ta và anh ấy chạy thật nhanh, bỗng thấy một người ngoắc tay ta, là Ngọc Lan. Cô ấy bảo chúng ta nấp sau bụi rơm"

- "Cô ấy chạy ra đằng trước. Ta chỉ nghe được tiếng địch hỏi cô ấy"

"Rõ ràng bọn nó vừa chạy vào đây mà"

"Cút đi, cút khỏi đất nước Việt Nam"

- "Rồi ta nghe tiếng súng nổ đòang đòang bên tai, ta định chạy ra liều mạng với chúng nó nhưng đồng chí cạnh bên kéo tay lại, ta dẩy dụa và anh ấy đánh ngất ta" - Nước mắt đã lăn trên mặt cụ lúc nào, ánh trắng soi sáng như giọt sương long lanh

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Love you! Rose

- "Ta luôn hối hận, luôn tự dằn vặt bản thân tại sao ngày ấy lại chạy vào nhà cô ấy..." - Lúc này cụ đã khô thật

- "Hôm sau đó, tiểu đội của ta đột kích vào đồn của địch, hôm đó canh 3 tiểu đội ta đã đánh vào, địch quá bất ngờ không chạy kịp, lựu đạn nổ, cháy hết trại, một số địch chạy được thì gặp quân ta bắn hết sạch"

- "Tiểu đội ta hôm đó lập được chiến tích thì về ăn mừng, chiến dịch khá thành công, chẳng một ai bị thương cả"

- "Chỉ mình ta, về nhà của bà... Anh trả thù được cho em rồi"

- "Tối hôm đó ta ra mộ bà nằm ngủ, xác của bà đã được làng xóm chôn cất cẩn thận, ngôi nhà của bà đến nay ta vẫn giữ, chính là căn nhà này đây" - Ông chỉ vào căn nhà sau lưng

- "Sau hôm đó thì thế nào ạ?" - Tôi hỏi

- "Tiểu đội ta sau hôm đó được điều về chiến khu Việt Bắc, đánh giặc mòn mỏi chờ hoà bình..."

- "Làm sao mà quên được cái mùa xuân năm 1975, mùa xuân khi các đồng chí và ta còn mang trên mình màu áo đánh trận. Lá rừng và màu xanh áo lính trộn lẫn như che chở cho nhau trên những chóp núi mù sương. Trờ về quê hương, lặng ngắm bao đồi tranh trái dài, vượn qua vài rặng núi trước mắt, gió cuộn mang tranh rừng che nhiều hắt mảng đồi hoang, bao cây rừng chết khô, những hồ bom loang lớn khôn. Hôm đó, ta mãi không quên, vùng núi cao đón bước chân ta trở lại, những mảng trời đêm, những màn sao lấp lánh từng làm bạn với mình, gió núi khẽ thì thảo như muốn nhắc mùa xuân đang về, xuân về rồi, mai rừng vắng bóng nơi đồn xa. Những mảng rừng dưới kia, thấp hơn, nơi không còn cây cỏ thụ, sẽ có những khóm mai rừng. Ta ước gì được đóng quân dưới kia, những vùng đồi thấp hơn, ngoài kia những đồi sim đầy trái chín mọng, gần xuân sẽ có mai rừng. Thuở học trò ta luôn mong có dịp đi bẻ mai, giờ nhìn đồi mai về phía sau lưng, thành phố sau lưng, một đồng đồ nát hoang tàn sau chiến tranh..."

- "Mỗi lúc hoàng hôn bước về ngàn lối nuôi tiếc ngày xanh đã tàn rồi. Bùn ngùi, xao xuyến thương nhớ xa xôi, thương về quê hương mến yêu có bóng cô em diễm kiều..."

Tôi say xua nghe ông kể chuyện đến tận khuya, cách kể chuyện của ông thật đặc biệt lôi cuốn người xem

Đứa trẻ ông nhận nuôi chứ không phải cháu ông, đứa trẻ kháu khỉnh lắm, tôi vuốt má nó trước khi ra về, hẹn gặp lại cụ trong dịp xuân tới

Tôi không còn tâm trạng ngủ nữa, mò ra bờ đê gần đó ngồi xuống một gốc cây, trăng hôm nay tròn và sáng lắm, cũng một tháng tôi gặp Rose rồi nhỉ. Nhớ lại cái lần đầu tiên mà tôi hôn cô ấy dưới ánh trăng tròn ở thành phố thơ mộng...

Nằm trần trọc ngắm trăng sắp nhắm mắt thì nghe tiếng xào xạc gần đó. Một cô gái mặc áo trắng

Ma???

Là Rose, giờ này cô ấy vẫn chưa ngủ sao

- "Đêm rồi anh chưa về ngủ hả? Em đợi anh lâu lắm anh có biết không?"

Đợi tôi? Tôi có nghe lầm không?

Rose ngồi xuống, nằm lên ngực tôi

Thật sự mà nói, một ngày không có Rose tôi thật sự không biết có chịu nổi không nữa. Yêu? Chắc không phải đâu...

- "Rose à, đừng bao giờ rời xa anh nhé, một ngày cũng không"

- "Anh ích kỉ quá đấy, sau em lấy chồng chẳng lẽ anh về ở chung?" - Rose còn ôm tôi chặt hơn

- "Nhất định người em lấy sẽ là anh"

- "Khi đôi chân em không còn đi được như trước, anh cũng không thể bế em được nữa liệu trên môi em có còn chút dư vị nào của tình yêu chứ?"

- "Em yêu à, anh sẽ yêu em cho đến cái tuổi thập cổ lai hy, trái tim anh vẫn sẽ yêu em như thời anh còn trẻ. Khi anh già và xấu đi, đôi tay cũng chẳng thể chơi đàn được nữa thì anh biết tình yêu của em dành cho em vẫn nguyên vẹn. Anh chẳng hiểu tại sao con người có thể rơi vào lưới tình một cách kì lạ đến vậy, chỉ một cách nắm tay thôi, còn anh thì rơi vào lưới tình của em mỗi ngày. Anh sẽ mãi nhớ lần đầu tiên ta gặp nhau, nắm tay nhau trên Đại lộ Champ, nhớ mãi lần nụ hôn đầu của chúng ta..."

Cuối cùng tôi cũng đủ can đảm để thổ lộ ra, nhưng công cốc rồi. Rose đã ngủ trên ngực tôi, đôi môi hé nụ cười. Vị thần dưới ánh trăng của tôi...

Bé cục nọ lên phòng, người gì ốm nhom thấy thương

Mong cho đôi chân của tôi sẽ khoẻ mạnh để bế em đến cái tuổi thập cổ lai hy

Đặt em lên giường, tôi ngã người sang bên, nhìn mặt em, anh sẽ mãi mãi...

Love you! Rose

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: John

Tôi và em đi dạo dưới ánh trăng ngà, lẫn mạn, cánh đồng lúa thơm ngào ngạt của những ngày trở bông

Bỗng chốc em biến mất để tôi một mình lẻ loi nơi đây...

Chợt tỉnh giấc, em vẫn nằm cạnh đây

Cảm ơn trời đã ban cô ấy cho tôi. Tôi sẽ không để đánh mất cô ấy đâu

Khi bạn để cô ấy đi bạn mới biết bạn yêu cô ấy nhường nào. Ngày xưa, tưởng chừng Hoàng Vi chỉ là một cô em gái bên cạnh, nhưng khi cô ấy đi tôi mới biết trống vắng nhường nào. Một tháng sau đó sống trong nhung nhớ

Tôi chấp nhận, mình đa tình, biết làm sao được. Họ đều chiếm một vị trí quan trọng trong lòng tôi

Tôi ôm Rose từ phía sau, hít hà hương hoa hồng sau gáy cô ấy

- "Thật sự, anh không thể tưởng tượng ra cảnh mình xa nhau đâu. Rose, xin em đó, đừng bao giờ xa anh nhé. Je t'aime" - Tôi thì thầm nhỏ

Buổi sớm nắng mai, tiếng gà gáy đánh thức tôi lần nữa. Rose vẫn say giấc

Tôi rón rén nhẹ nhàng tránh gây Rose tỉnh giấc. Vừa bước xuống Rose đã ngồi dậy

- "Anh làm em thức giấc à?"

- "Không. Cồng em đi" - Rose dơ hai tay ra hiệu tôi bế con bé

Đáng yêu quá, tôi lại gần ẵm con bé lên tay bước vào phòng vệ sinh.

Trét sẵn kem ra bàn chải đưa cho con bé

- "Anh làm luôn đi"

Đến khổ con bé này

- "Há miệng ra nào"

Vệ sinh xong xuôi cho con bé xong tôi ẵm nó ra giường rồi vào phòng vệ sinh tiếp tục công việc

Hai đứa xếp dọn hành lý vào Vali rồi xuống nhà

Thằng An ngồi ngoài hiên vẫn ngáp ngáp dài

- "Ê cu" - Tôi tiến lại gần vỗ vai nó

- "Chuyện hôm qua tao nói suy nghĩ kỹ chưa?"

- "Tao không đi đâu" - Mặt nó vẫn nhìn ra ngoài sân

- "Sao vậy?"

- "Vì mẹ tao. Ba tao đi xa, tao đi rồi mẹ tao lui thủi sớm tối ở nhà một mình thì tội lắm"

- "Mày nghĩ vậy là tốt. Vậy thì lo học đi nha. À mà cô Thẩm đâu?"

- "Mẹ tao dưới bếp đó"

Tôi chạy nhanh xuống bếp

- "Cô thẩm. Sao cô buồn vậy?"

- "À con. Nó không chịu đi"

- "Thôi nó không chịu đi cô ép làm gì"

- "Nó làm sao tùy nó vậy. Hai đứa ăn sáng luôn cô dọn lên"

- "Dạ không ạ. Bọn con đi Huế bây giờ"

- "Sớm vậy à?"

- "Vâng ạ, cô gọi người xây lăng cho ba mẹ con nhé. Con phải đi vội"

- "Ừ, mọi việc để cho cô"

Sở dĩ tôi phải chuẩn bị về Pháp sớm để tham dự hội thảo mới. Ông Micheal đã gọi cho tôi từ chiều qua Tôi lấy trong Vali đưa cho cô 50 triệu đồng và dặn dò kỹ rồi lên xe đi

Lúc chúng tôi khởi hành đã là 7h30 sáng, tôi chạy theo đường lớn đến Huế mất khoảng 2 tiếng đồng hồ

Dừng lại và vào một quán ăn gần cầu Tràng Tiền

Tôi dẫn Rose vào ngồi ở chiếc bàn cạnh hồ cá

Những món Huế, chẳng nơi nào sánh bằng

Ẩm thực luôn có một dư vị tiềm ẩn một lần ăn là nhớ mãi, tôi gọi một số món có dư vị cay nhẹ nhàng để Rose có thể ăn được

Có vẻ Rose rất thích các món ăn ở đây, con bé ăn nhiệt tình cả buổi mà chẳng nói chuyện gì sất. Chẳng hiểu sao người gầy họ có thể ăn lắm đến vậy

Thanh toán xong tôi dẫn Rose lên cầu đi dạo

Tôi vòng tay qua cổ con bé ôm lại

- "Close your eyes. Gone with the wine"

Tôi cũng nhẹ nhàng nhắm mắt lại tận hưởng những cơn gió mát rượi nhẹ nhàng

Đúng vậy. Tình yêu giống như ngọn gió, không thể thấy nhưng có thể cảm nhận được.

Ước gì những giây phút này tồn đọng mãi mãi. Nơi con tim loạn nhịp của tôi...

Sau tất cả, tôi chỉ là một chàng trai đứng trước một cô gái trên chiếc cầu. Mỗi bước đi tiếp theo, tôi luôn muốn biết cô gái đi cạnh có yêu mình hay không

Tôi lại chờ Rose dạo quanh phố xá

- "Anh này, anh đến địa chỉ này được không?"

Tôi dừng xe lại nhìn địa chỉ, người gửi là John

Tôi bất lực, John đã theo em đến tận đây sao

- "Sao John lại ở đây?"

- "Anh ấy đưa em đến đây mà, chúng em định đi chơi, nhưng John bận nên em đến chỗ anh"

Thì ra tôi chính là phương án 2 mà cô ấy bắt buộc phải chọn

Tôi bất lực chờ cô ấy đến nơi John

Khách sạn ư?

Ừ thì họ là tình cũ mà... Tình cũ không rù cũng đến

Gặp nhau... Chắc lại một cuộc hoan lạc trong nhưng nhớ đây

Bước xuống, Rose xuống theo

- "Anh về Pháp trước đi, em sẽ ở đây lâu đấy"

Tôi kéo tay Rose lại và cưỡng hôn cô ấy. Rose vùng vẫy và tát một cái vào tôi, cái tát ấy không đau nhưng sao tôi lại thấy đau đớn đến vậy

- "Đây là ngoài đường và không phải lúc nào cũng như vậy đâu"

- "Nhưng tại sao chứ. Anh yêu em"

- "Nhưng em yêu John, điều đó là sự thật"

- "Tại sao người em chọn là hắn?"

- "Anh xem lại mình đi rồi tự hiểu lý do"

Lời nói của em sao lại tàn nhẫn như vậy

Tôi bất lực lên xe phóng đi thật nhanh. Giọt nước mắt lăn dài lúc nào

Suy nghĩ những lời Rose nói

Đúng vậy, tôi chẳng có khuôn mặt tài tử Hollywood như anh ta, học thức cũng kém xa anh ta, tiến sĩ Harvard tôi có mơ cũng chẳng với đến được. Mọi mặt tôi chẳng hơn anh ta ở điểm nào cả, Rose chọn anh ta là điều hiển nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Kết thúc hay bắt đầu

Rose cất bước ra đi

Còn tôi bất lực không thể làm gì hơn nữa

Tình yêu của tôi cứ thế rời đi

Mà tôi chỉ như một kẻ ngốc thần thờ chôn chân mãi nơi đây

Dõi theo bóng lưng em khuất xa dần xa

Chậm chậm khuất sau bức tường khách sạn

Liệu thời gian có xóa nhòa đi sự thần thờ này trong tôi?

Tôi nhớ những ngày đã qua

Và tôi nhớ em

Tôi chẳng thể làm gì hơn lúc này, chỉ có sự thất vọng ẩn sau khuôn mặt mưa rơi...

...

Chiều hôm đó tôi bước bước đi, bước đi qua từng con phố như một gã khờ

Thời gian qua đã chưa đủ hay sao em

Dù đã quá muộn màng, nhưng quay lại như trước không được sao???

Tự trấn an bản thân, mình phải sống tốt

Sẽ tốt thôi

Tôi nở nụ cười, ghé vào một quán vỉa hè ven đường gọi một tô bún Huế cho mình

Một tô bún được bung ra ngay sau đó, thêm vào đó một chút ớt

Nhưng thực sự ra tôi chẳng biết ăn cay, từ nhỏ tôi bị nóng trong nên mẹ chẳng bao giờ để tôi ăn một thứ gì đó mà cay cả

Tôi vừa ăn vừa khóc thút thít, một cách lẳng lặng

Nước mắt rơi, tôi ngồi trong bàn góc nên chẳng ai thấy. Vai rung rung từng hồi

Tôi khóc vì cay hay vì buồn???. Chẳng ai biết cả...

Sao tôi lại không biết được, sức nặng của nỗi buồn thương lại lớn thế nào...

...

Dạo quang phố, chiều nay trời hiu quạnh, chiều nay một mình lang thang

Tôi bắt chiếc taxi trở về khách sạn chỗ Rose lấy xe

Tôi sẽ trở về Sài Gòn và bắt đầu hành trình mới

Nhưng hôm nay tôi phải giải toả trước khi đi

Tôi vào khách sạn chỗ Rose, xuống nhà ăn tôi gọi Buffet và thịt bò sống, thêm một chai vang đỏ nhẹ thưởng thức

Ngon thật, tay bếp chuyên nghiệp lắm đây

Đang ngồi ăn... Ai kia???

Rose và hấn, tay khoác tay, nhìn họ thật xứng đôi

Rose trên mình một chiếc váy trắng, đôi mắt hút hồn mọi anh nhìn, đó là lý do tôi mê muội cô ấy. Hấn một bộ vest đen lịch lãm, tóc vuốt ngược, thêm bộ râu quai nón... Hấn thật đẹp trai

Các cô gái quyền quý liên tục nhìn hấn, trai tây cộng thêm vẻ đẹp của hấn không nhìn sao được.

Hấn chọn một bàn cách tôi ba bàn, gọi món. Họ rất thân mật, thân mật đến mức tôi khó chịu. Có vẻ hấn biết tôi đang ở đây

Tôi bỏ đi sau đó, không biết Rose có thấy tôi không

Tôi lên xe và thẳng tiến đến Sài Gòn

Tôi chạy rất nhanh, rất nhanh

Đêm đó tôi khóc rất nhiều

Sao lại khóc chứ thẳng góc này?

...

Đến Sài Gòn đã là 4h sáng, tôi đi đến ngôi nhà đó, nơi mà người thương nhỏ bé ở đó

Tôi đậu một bên đường đối diện ngôi nhà

Hạ Âu, cô ấy đứng trên lan can, khuôn mặt thuần khiết đón ban mai đó

Rose như ánh dương rực rỡ thì Hạ Âu mang vẻ đẹp nắng mai

Tôi sốc

Hạ Âu châm một điếu thuốc đưa lên môi phì phèo, ánh mắt nhìn lên bầu trời bất cần, lạnh lùng đến đáng sợ

Tại sao Hạ Âu lại thành thế này

Tôi điện thoại cho Hạ Âu, mắt viền hường về ban công căn nhà đối diện

Hạ Âu cầm máy

- "Alo"

- "Anh đây, em khoẻ chứ?"

- "Tôi khoẻ"

- "Nhớ giữ gìn sức khoẻ"

- "Ừ"

- "Tại sao cô lại hút thuốc?"

- "Sao cậu biết?"

- "Anh đang đứng trước nhà em"

Tôi xuống xe vẫy vẫy, Hạ Âu bất ngờ lắm

Thằng nhóc chạy xe đạp cót két mấy tháng trước giờ lại chạy BMW sao không bất ngờ cho được

- "Mình bắt đầu nhé em"

Tôi tự tin nói, giờ tôi chẳng quan tâm Hạ Âu có là em mình đi chăng nữa, tôi đã chuẩn bị tâm lý cho việc này

- "Anh trai"

Hạ Âu cúp máy sau đó, cười mỉm với tôi rồi đi vào phòng

Cuối cùng em đã cười với tôi

Tôi đã mong đợi điều ấy lâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Sự khởi đầu hoàn hảo

Sự khởi đầu hoàn hảo

Có lẽ tôi sẽ ở lại đây một thời gian

Tôi lái xe đến trả xe. Đền bù mọi thứ hỏng hóc xe, tôi xin lỗi rồi rút rời ra về

Lúc trước khi đến Pháp, hồ sơ của tôi ở bên đó chính là giả do bố nuôi tôi làm, nên hồ sơ thật của tôi vẫn nằm ở trường bảo lưu

Tôi nhìn đồng hồ lúc này đã 8 giờ sáng, tôi bắt TAXI đến trường học cũ

Bước xuống xe, tôi xa ngôi trường cũng được một tháng nên chẳng có thay đổi gì từ lần cuối tôi đi học

Tôi chạy thật nhanh lên phòng hiệu trưởng

Tôi mở kính ra đi vào

- "Chào thầy"

Lúc này thầy ngồi ở bàn làm việc ngược lên

- "Lại bị thầy cô đuổi lên đây à" - Thầy gằn giọng

Ở trường tôi thường có vài học sinh cá biệt thầy cô không trị nổi là đuổi lên phòng giám hiệu xoi nước

- "Dạ không ạ. Em có thể vào không ạ?" - Tôi vẫn đứng ở cửa nói vào

- "Cậu vào đi"

Tôi bước vào, hiệu trưởng cũng đi ra ngồi vào salon. Mắt thầy kém có lẽ cũng chưa nhìn ra

- "Cậu là? Ủa? Phuong, cả tháng nay sao nghỉ học lâu vậy"

Tôi cười mỉm gãi đầu

- "Dạ em đi Pháp"

- "Đi Pháp? Theo thầy biết là em đâu có người thân đâu?" - Thầy bắt ngờ

- "Dạ em được một người Pháp nhận nuôi. Em đi qua đó làm thủ tục, ở chơi một thời gian rồi về học. Nay em lên gặp thầy muốn xin thầy bỏ qua và cho em đi học lại"

- "À, ai chứ em thì nghĩ cả năm thầy cũng cho. Mai em có thể đi học, làm tương nghĩ học luôn chứ"

- "Hihi, em xin lỗi" - Tôi cúi mặt xuống

- "Muốn tạ lỗi thì kì thi tiếng Anh quốc gia sắp tới em phải thi cho thầy"

- "Dạ???"

- "Thầy nói rồi đó, bằng không thì khỏi đi học"

Mặt thầy nghiêm túc hẳn ra khiến tôi hơi sợ sợ

- "Đề em suy nghĩ, tại bài vở bỏ cả tháng rồi"

- "Ừ, về nghỉ ngơi đi mai đi học"

Tôi chào thầy rồi cũng ra về luôn, học sinh giờ cũng đang nghỉ giữa tiết

Tôi đeo kính chạy ra cổng trường

Leo lên chiếc TAXI vừa gọi tôi đọc địa chỉ đến ngay nhà Hạ Âu

Điều tôi muốn lúc này là ở gần em..

"Kíng...coong...king...cong"

Ông lão làm vườn lúc trước đi ra mở cổng

"Cậu tìm ai?"

Tôi cảm thấy hồi hộp, ngày đầu tiên tôi đứng trước căn nhà này ông lão cũng hỏi tôi câu này. Tôi mở kính ra lễ phép chào ông

"Chào ông, con nè" - Tôi nở nụ cười

"Thằng nhóc này, bữa giờ đi đâu, nghe nói nghỉ làm, tính đi làm lại à?"

Ông vừa nói vừa mở cổng ra

"Dạ con đến gặp bà chủ một chút"

"Bà chủ sắp sinh rồi, đang nằm trong phòng"

"Dạ con cảm ơn ông, ông cháu mình nói chuyện sau nhé"

Tôi gửi chiếc vali lại cho ông, trong đó toàn tiền chứ áo quần chẳng bao nhiêu nên hơi nặng. Tôi kéo vô tận hiên rồi nhờ ông trông giùm

Nhà không có ai ở dưới, chắc tại giờ này ông chủ đi làm, cô chủ thì đi học ở trường.

Tôi nhẹ nhàng đi lên tầng 2, phòng bà chủ đóng kín mít, tôi gõ cửa

"Ai vậy?" - Tiếng bà chủ bên trong vọng ra

"Dạ con đây"

"Cạch"

Bà chủ mở cửa, nhìn tôi bất ngờ, rồi từ từ chuyển về trạng thái bình thường

"Cậu tới đây làm gì" - Bà chủ ngồi trên giường ôn tồn hỏi

"Dạ, con muốn hỏi cô một việc?" - Tôi cúi gằm mặt xuống

"Việc gì?"

"Dạ con có thể thuê trọ ở lại đây không ạ?"

"Thuê trọ? Nhà tôi để ở chứ có phải là cái chỗ để thuê. Cậu tưởng nhà tôi thiếu tiền à? Rồi cậu tự ý bỏ đi nữa là sao? Muốn đến là đến muốn đi là đi à, không nói cho ai câu nào?"

Có lẽ bà chủ còn giận tôi chuyện trước lắm, nên tuôn một tràng

Tôi xin lỗi bà chủ và bắt đầu kể câu chuyện một tháng qua của mình và tất nhiên chuyện giữa Rose và tôi không nói ra.

"Vậy cậu muốn chăm sóc cho em gái cậu?" Nó là em ruột cậu, cậu không nhớ à?"

"Dạ con muốn ở gần Hạ Âu em con như một người anh, muốn ở bên chăm sóc bảo vệ nó thôi. Còn không có ý gì khác"

Tôi vẫn cúi mặt xuống, không dám nhìn vào mắt bà chủ, vì sợ bà phát hiện tôi nói dối.

Dù đó có là tình yêu sai trái tôi vẫn sẽ bảo vệ và vun đắp nó. Đơn giản thôi, yêu không có lỗi mà.

"Đề tôi suy nghĩ, cậu về trước đi, tôi sẽ gọi cho cậu sau"

"Dạ, con đợi tin tốt từ cô"

Tôi bước xuống cầu thang ra trước sân

Ông lão vẫn ngồi bên chiếc vali hàng lý của tôi

Tôi cảm ơn ông và nói sẽ quay lại sau

Mong là bà chủ đồng ý, thôi trong lúc chờ thuê tạm cái nhà nghỉ gần đó ngủ trước đã, chạy xe cả đêm khiến bây giờ buồn ngủ chết đi được

Tôi thuê phòng xong, chạy thật nhanh đến phòng. Khoá cửa rồi cởi giày nhảy lên giường đáng một giấc thật sâu...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Tôi tỉnh dậy, theo thói quen cầm điện thoại lên

Đã 8h tối, mình ngủ cũng khá lâu

Một cuộc gọi nhỏ từ số lạ. Tôi bấm gọi lại ngay

- "Alo" - Giọng một phụ nữ, không ai khác chính là bà chủ

- "Dạ, cô gọi con?"

- "Ngày mai cậu có thể đến ở"

Tâm trí tôi nhảy cẫng lên vì sung sướng

- "Tôi nay luôn được không ạ?" - Tôi hớn hở

- "Tùy cậu, nhưng đừng đến khuya quá. Ta sẽ không lấy tiền của cậu, coi như cho cậu đến ở như lúc trước. Tuyệt đối, không nảy sinh một vấn đề gì khác. Nếu không, cậu biết hậu quả rồi đấy"

Đập máy, tôi nhảy trên giường sung sướng như một đứa trẻ

Lập tức chạy đi tắm thay đồ, xách vali xuống trả phòng rồi đến nhà bà chủ

Cũng 9 giờ tối, tôi bấm chuông, người ra mở cổng không ai khác chính là ông chủ

- "Con vào đi"

Chắc bà chủ đã nói với ông nên ông cũng không bất ngờ gì cho lắm

Ông mời tôi vô phòng khách dùng trà

- "Con khoẻ không?"

Ông đặt lưng tựa vào thành ghế

- "Dạ khoẻ ạ. Bác cũng vậy chứ?"

- "Ừm, ta cũng khoẻ. Chắc con mệt rồi, lên nghỉ đi mai đi học, phòng con ở tầng 3 đó, nằm kế bên phòng con bé"

- "Vâng, cảm ơn bác"

Cái Vali tôi tương đối nặng, kéo lên đến tầng 3 ngồi thở hồng hộc

Phòng Hạ Âu đã đóng cửa, có lẽ con bé ngủ rồi

Căn phòng cũng không lớn lắm, nhưng không sao, đủ ở là được.

Tầng 3 chỉ có 3 phòng, tầng 4 hai phòng và một phòng dùng để thờ. Nhưng nhà có mỗi 3 người thêm tôi là bốn, nói chung dư rất nhiều phòng

Tôi soạn đồ vào tủ, lẻ tẻ vài bộ áo quần, chiều mai phải đi mua vài bộ mới được. Chắt cả đồng tiền vào tủ, giờ đem trả ngân hàng cũng mệt, thôi kệ, ở đây chẳng lo mất. Lúc đi tôi quên đưa cho con bé mà cầm hết đi, thôi kệ, nó có thằng John đó lo gì

Sao lại nghĩ đến con bé Rose làm gì, càng thêm bực

Nhưng tôi đã hiểu, sức nặng của nhớ thương lớn đến thế nào. Mới một ngày thôi, nghĩ đến chuyện đó lòng ngực tôi lại khó thở

Ngồi miên man đếm tiền. Còn cũng tầm một tỷ, tiêu sài dần dần quá đủ. Nhưng tôi cảm thấy hơi áy náy, tiền ông Micheal mà mình tự nhiên như vậy.

Tôi bấm số gọi cho bố nuôi

- "Ba"

- "Sao vậy con?"

- "Con sẽ ở Việt Nam một thời gian nhé? Được không ba"

- "Sao không về?"

- "Dạ con muốn khuấy khoả tí thôi, ba đồng ý nhé?"

- "Thôi được, tùy con. Nhớ về nhà sớm. Ba bận nên ba đập máy trước đây"

Đằng nào cũng phải hỏi ý kiến ba trước. Nhưng hình như ba giận thì phải, thôi để sau về nói rõ với ba cũng được

Ngủ cả ngày rồi nên cũng chẳng còn buồn ngủ tí nào cả

Tôi ra ban công, nơi Hạ Âu hay đứng

Châm một điếu thuốc ngồi vào một góc ban công nhỏ ngắm trăng. Trời nhiều sao, có lẽ thời tiết mai sẽ đẹp lắm

Đặt chiếc headphone vào tai ngồi thư thái tận hưởng

Cứ như vậy cho đến khi hút hết bao thuốc đây

Dạo này tôi thấy mình bị nghiện thuốc lá nặng, chắc phải bỏ thuốc thôi. Ung thư phổi chết...

Hết thuốc cũng gần 1 giờ sáng, ngồi thần thờ rồi ngủ lúc nào không hay cho đến khi ánh nắng ban mai chiếu vào mặt chói lóa

Tôi giật mình khi...

Hạ Âu đang đứng trước mặt nhìn tôi. Ánh mắt sắc nhọn khiến một khi ai nhìn vào đó cũng phải sợ hãi

- "Chào em" - Tôi cười gượng gãi đầu

Thấy em không trả lời tôi tiếp tục

- "Từ hôm nay anh sẽ đến đây ở lại"

- "Tại sao?" - Lúc này em lên tiếng thắc mắc

- "À, làm osin như cũ thôi"

Tôi bịa đại một lý do rồi nói đại vài câu rồi chạy xuống

Chẳng hiểu sao mỗi lần nhìn vào đôi mắt ấy tôi lại sợ hãi. Ánh mắt lạnh lùng ấy có lẽ là cú sốc lúc nhỏ hoặc là tàn dư một cuộc tình...

Còn sớm chán, tôi xuống bếp làm điểm tâm bữa sáng

Trong tủ lạnh vẫn mua đầy đủ nguyên liệu. Tôi thắc mắc là bữa giờ ai nấu thức ăn, bà chủ thì mang thai không nấu được, ông chủ thì ít khi về buổi trưa, người làm thì chẳng có. Chẳng lẽ Hạ Âu?

Tôi chuẩn bị điểm tâm rất nhanh. Vài đồ ăn sáng kiểu Tây được dọn lên

Lúc tôi chuẩn bị xong là lúc Hạ Âu và ông chủ cùng lúc đi xuống

- "Dạ cô chủ và ông chủ ngồi vào bàn đi ạ" - Tôi mỉm cười rồi kéo ghế cho hai người

Ông chủ có vẻ rất hài lòng

- "Từ nay con gọi ta là bác Đại nhé, gọi Hạ Âu là em đi cũng được. Đừng dùng kính ngữ, bác không thích lắm"

- "Dạ, con biết rồi ạ. Còn cô đâu sao không xuống?"

- "Cô còn nằm nghỉ, chiều nay dọn căn phòng cho khách ở tầng một nghe con. Để mẹ bầu bí ở tầng 2 không tiện lắm, cũng gần sinh rồi" - Ông nhắc Hạ Âu

- "Dạ con biết rồi"

Ông ném thứ thức ăn rồi gạt đầu tỏ vẻ hài lòng

- "Dạo này con bé Hạ Âu tập nấu ăn, chứ cũng chẳng thuê ai về nấu. Con coi sao dạy nó đi. Mỗi lần nó nấu y như rằng phải ra nhà hàng mua thêm thức ăn về, có lúc cháy, lúc mặn, lúc ngọt đủ thứ"

Bác Đại cười ha ha, Hạ Âu có vẻ cũng buồn cười nhưng mặt vẫn nhẩn nhẩn.

Khi hai người ăn xong tôi dọn dẹp rồi lên phòng chuẩn bị

Hic, mấy bộ đồng phục nằm bên Pháp rồi còn đâu

Tôi cởi áo quần ra, Hạ Âu đi ngang phòng

Chết!!!

Quên đóng cửa

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Con ma ngọt ngào

Tôi bối rối theo phản xạ che lại

Nhưng rất may Hạ Âu chẳng nhìn vào phòng tôi

Khi Hạ Âu đi rồi tôi vẫn thần thờ đứng đó

Tôi buồn...

Tôi buồn vì khi đi ngang phòng, biết tôi ở đó nhưng chẳng thèm ngó ngang gì đến tôi

Nếu quan tâm, có lẽ em sẽ nhìn vào coi tôi đang làm gì chẳng hạn

Chạy ra đóng cửa phòng lại, tôi chọn một bộ đồ đơn giản để đi học, vì đồng phục nằm bên Pháp rồi còn đâu

...

Xuống dưới nhà, tôi cùng Hạ Âu lên chiếc ô tô của ông chủ đến trường

...

Tôi nhập học một cách bình thường, cuộc sống xưa cũ trở về lại một cách bình thường

Hạ Âu, con bé vẫn lạng lạng vốn có. Ngồi học tôi chẳng thể tập trung nổi, chăm chú nhìn nó suốt thời gian học

Mọi việc lặp đi lặp lại theo quỹ đạo cho đến khi...

...

Tôi đã nghỉ học một ngày vì bị cảm do tắm mưa

Sáng hôm sau tôi bước vào lớp, vẫn còn hơi ngáp ngủ. Hạ Âu bước về chỗ ngồi

Tôi nhắm mắt lần mò về chỗ ngồi cuối lớp của mình

Lúc đến nơi mở mắt ra tôi hơi giật mình

Cô gái mang bộ áo dài, mái tóc hạt dẻ phủ trên lưng đang úp mặt xuống bàn ngủ

Mùi hương hoa hồng làm tôi mê mẩn càng thêm mụ mị đi

Đúng vậy...

... Chỉ có thể là Rose chứ không thể ai khác

Tôi bình tĩnh lại, bỏ cặp xuống và ngồi bên cạnh tận hưởng giây phút đó

Một tuần không gặp, có lẽ có một chút nhớ, nhưng...

"Hạ"

Tôi thương con bé, Rose có lẽ nó muốn theo tôi như một đứa em gái bé bỏng

Tôi muốn nghe nói giải thích

Mấy đứa trong lớp cũng chẳng bắt ngờ gì lắm, có lẽ con bé đến vào hôm qua. Chúng nó chỉ nháy mắt với tôi theo một cách dễ tiện khó ưa

Tôi chỉ dư dư nắm đấm lên với chúng nó

Lớp học bạn bè càng đến càng ồn, đúng lúc đó con bé tỉnh dậy dụi mắt nhìn xung quanh và hơi giật mình khi nhìn sang bên cạnh

Rồi con bé nhìn thẳng lên bảng

Tôi với nó cứ như người xa lạ

...

Tìm tội ghen lại giữ cho nước mắt đừng rơi

...

Trưa hôm đó tôi dặn ông chủ là đi có việc, ông chủ đón Hạ Âu về trước, nói là sẽ đưa gia đình ra ngoài ăn

Tôi đi taxi đến nhà chị Hoàng

Tôi nhờ chị đi theo sửa chữa cho tôi ít quần áo, và một chiếc xe để tiện đi lại

Tôi dự định sẽ mở quán của mình vào buổi chiều khi đi học về

Nhắc về chị Hoàng, chị ấy không còn là Gia sư của Hạ Âu, chị phụ mẹ mình bán quán phở nên chẳng còn thời gian để dạy thêm

Bây giờ tối tôi về đến nhà

Căn nhà yên tĩnh lạ thường, nó vốn là vậy, chẳng bao giờ náo nhiệt, vui cười hạnh phúc như những gia đình khác

Ăn tối xong, luôn luôn là ai về phòng nấy

Tôi đi chậm chậm lên tầng 3, bỏ đồ xuống, lấy đồ đi tắm

Phòng Hạ Âu đóng cửa, phòng tắm sáng trưng ánh đèn, có lẽ con bé đang tắm, tôi đứng trước cửa chờ 15 phút

"Tạch..."

Tôi ngẩng đầu lên

-"Rose?"

Lại thêm một phen bất ngờ

Con bé cứ như con ma bám theo tôi

Tôi đứng dậy

-"Sao em lại ở đây?"

Con bé tròng tôi một cái rồi bước đi

Trên người duy một cái khăn tắm, tóc xoả dài lan toả sức hút ma mị, hoang dã

Tôi nắm tay kéo nó lại

- "Ừm...ừm"

Tôi hành động một cách điên rồ, tôi hôn ngẫu nhiên, hôn bù lại những ngày nhớ nhưng, ghen tức khi nghĩ đến

Tôi bế con bé vào giường ngủ của tôi

Con bé chẳng kháng cự, chỉ con mắt là sắc lẹm nhìn tôi

Tôi đặt con bé xuống, hôn lên cổ ngẫu nhiên rồi hôn lên đôi mắt

Bàn tay tôi tháo khăn tắm con bé lúc nào, bàn tay vô thức chạm vào đôi gò bồng

Tôi cảm thấy tim con bé đang đập rất nhanh như muốn vỡ tung ra khỏi lồng ngực, và tôi chẳng khác là bao, hồi hộp...

Không gian yên tĩnh đến nỗi nghe cả âm thanh chiếc đồng hồ đầu giường kêu "tích...tắc"

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hôn em

Tiếng đồng hồ vẫn "tích tắc" từng hồi. Ngoài trời đã đổ mưa, tôi vẫn say sưa yêu con bé

Trên khuôn mặt con bé cũng không có một chút cảm xúc gì, chỉ lặng im nhìn tôi...

Không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe dù là tiếng động nhỏ nhất

Dường như tiếng bước chân càng ngày càng xa cánh cửa phòng tôi

Là Hạ Âu? Hay bà chủ?

Đang suy nghĩ miên man thì

"BÓPPP..."

- "Anh đúng là một tên vô liêm sỉ..."

Rose chạy ra khỏi phòng, trên khuôn mặt hiện rõ sự giận dữ

Tôi trơ nhìn con bé chạy ra khỏi phòng, ngồi lặng im

Tại sao con bé lại để im tôi hôn, nhưng giờ lại đánh tôi?

Còn lúc này là ai?

Nếu là Hạ Âu thì không xong mất. Đang cố gắng tiến lại gần cô ấy thì lại bước lùi vài bước

Tôi chợt nhận ra, là còn có Rose nữa...

Đó là điều quan trọng nhất bây giờ, Rose hay Hạ Âu, đó là điều mà trước giờ tôi chưa bao giờ nghĩ đến...

Tôi chẳng biết tôi có yêu Roses không nữa, nhưng thiếu con bé một ngày ắt hẳn cảm thấy khó chịu.

Còn Hạ Âu thì sao, nó là em gái ruột, liệu tình yêu nếu có thành thì sẽ đi đến đâu. Không, tôi đã tự nhủ lần này tôi sẽ vượt qua luân thường đạo lý, tôi sẽ chiến đấu vì tình yêu của mình, sẽ không ai ngăn cản được tôi...

Tôi ngồi suy nghĩ miên man, cũng đã đến lúc đi ngủ, tạm gác qua chìm vào trong cơn mê

....

Tôi cảm thấy thứ gì đó làm chói mắt tôi

Đã sáng rồi sao, tôi nhìn đồng hồ, vẫn còn khác sớm

Tôi vệ sinh cá nhân xong thì xuống nhà

Từ trên nhìn xuống, bàn ăn đã được dọn ra, toàn các món ăn Tây Phương. Là còn bé sao, tôi khẽ cười rồi đi xuống. Rose cũng từ trong bếp ra, con bé đã thấy tôi, nhưng vội quay đi hướng khác, coi như không có sự tồn tại của tôi

- "Ngồi xuống ăn sáng đi con, Rose đặc biệt chuẩn bị đây" - Ông chủ gọi

- "Vâng"

Tôi ngồi xuống thưởng thức, mấy món ăn này tuy rất đơn giản nhưng cần phải kĩ càng và mất thời gian. Có vẻ con bé dậy rất sớm, bột được ủ từ hôm qua...

Chúng tôi ăn xong thì ai về phòng nấy thay đồ

Ông chủ chở cả tôi, Hạ Âu và Rose đến trường

Ông ấy hỏi Hạ Âu vài cái lật vặt, tôi và Rose chỉ im lặng nghe

Gần đến trường thì tôi xin xuống trước giả vờ đi mua ít đồ. Tôi ghé vào một quán cafe gần đó uống một tách

Chạy bộ đến trường, cũng gần thôi

Tôi vẫn ngồi bên Rose, tự dưng tôi lại cảm thấy ngượng, chuyện tôi qua chẳng

Sự ngại ngùng cũng chẳng tồn tại bao lâu khi tiết học mới đã bắt đầu

Có một điều đáng buồn cười là nhìn mặt con bé trong giờ học rất ngu ngơ, vờ không viết một chữ vì có biết viết đâu chỉ ngồi nghe, nhìn cứ như trẻ con mới đi học mẫu giáo

Tôi viết xong bài của mình thì xích lại gần con bé kéo cuốn vở về phía mình chép bài hộ con bé

Tôi chỉ nói nhỏ chỉ đủ chúng tôi nghe

- "Đưa anh viết giùm cho"

Rồi tôi chép đủ cho con bé vào vở để sau này nó còn lật lại xem

Nói ra chép cho đủ bài sợ sau cô thầy kiểm tra tội nó, chứ trình độ học của nó phải đạt đến trình độ bậc thầy dù mới 16 tuổi

Ra chơi thì mấy thằng bạn khốn nạn lại vây lấy tôi

- "Hai đứa tình cảm vãi l*o*o"

- "Quen nhau khi nào nhanh thế hà cu.. haha..."

- "Tao nghe con Mận ruồi bàn trước nói hai đứa mày nói chuyện tiếng Pháp với nhau nữa, kinh vờ lờ haha"

- "Chúng mày nói đủ chưa... chờ mò chúng mày..."

Tôi chạy khỏi vòng vây cười ha hả ra canteen, chúng nó đuổi theo miệng hô to

- "Bắt lấy nó đi chúng mày"

Cuối cùng tồn một châu nước trong thương tiếc bầm dập với những pha bóp giải thốn đến tận rốn

Vào tiết học vẫn vậy, vẫn ngồi chép bài cho hai đứa, vừa nhìn mặt con bé mẫu giáo cạnh bên ngơ ngác

Con bé khá hợp bộ áo dài này, mặc vô nhìn xinh hẳn ra

Chả biết sao rút cái bút, cúi xuống đập ngay bàn cái "cộp" thốn vãi ra

Nhưng thoáng qua tôi thấy con bé cười, cả lớp chỉ quay xuống nhìn rồi quay lên xem bài tiếp thôi

Lúc tôi ngồi dậy, con bé hình như đang nín cười, mặt nó nhìn khổ sở quá luôn, mặt đỏ mà người run run bầy bầy mấp cười quá luôn

Tôi ghé sát tai nó

- "Em cười cái gì hả? Muốn cười thì cười đi"

Tôi hôn trộm lên đôi má ửng hồng nó một cái rồi nén cười viết bài tiếp

"Hôn em

Anh muốn được hôn em

Hôn lên đôi môi chiều thu ấm nóng nhẹ nhàng băng khuôn..."

Làm sao mà quên được đêm thu Paris ấy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Yêu

Sẽ thật tuyệt vời nếu ta từng yêu một ai đó trong đời, thậm chí yêu bằng cả sinh mệnh

Có thể các bạn sẽ bảo tôi là kẻ lãng nhãng khi trong tim một lúc tồn tại hình bóng hai người một lúc là Rose và Hạ Âu

Thật buồn cười đúng không, đến tôi cũng chẳng hiểu lòng mình nghĩ gì nữa cơ mà, tôi làm theo lý trí mách bảo

Tôi không thể sống thiếu một trong hai đứa, hai người như khắc sâu vào tận tâm trí của tôi rồi

...

Con bé vẫn ngại khi tôi hôn vào trán của nó, còn về phần tôi, tôi lại rất vui vì đã lâu rồi tôi chưa trêu đùa con bé như vậy

Nhưng tôi có một cảm giác là ai đó đang nhìn tôi và con bé

Tôi ngồi ngay ngắn lại tiếp tục học bài của mình và chép luôn bài cho con bé. Con bé có vẻ không thích việc này cho lắm nhưng kệ, miễn tốt cho nó là được.

Tan buổi học vẫn như mọi khi, ba đứa được ông chủ đưa đón tận nhà, ở nhà nay đã thuê giúp việc nên cơm trưa đã chuẩn bị sẵn, không như trước đây bà chủ hay tôi phải tự nấu.

Tôi lên phòng cất đồ đạc

Thật trớ trêu, phòng của tôi đối diện phòng của 2 người con gái tôi yêu

Hai cánh cửa đó dẫn đến hai người con gái tôi yêu, sao khó chọn vậy không biết nữa. Ước gì tôi có thể tham lam chọn cả hai cánh cửa, thôi xa vời quá. Điều tôi ước có lẽ là điều ai cũng muốn

Nhưng tại sao tôi không mang hai người con gái đó vào cánh cửa của mình nhỉ. Thay vì đi vào thế giới của họ, hãy để họ đi vào thế giới của mình

Tôi xuống nhà trước giúp chị giúp việc dọn cơm lên, chị này người Huế, cũng khá là có tay nghề về các món ăn truyền thống

Bữa cơm trôi qua cũng chẳng có gì đặc biệt ngoài việc ông chủ hỏi tôi về chuyện của Rose lúc đi học

Nhìn mặt con bé Rose ngênh ra vì không hiểu tiếng Việt làm tôi sặc cơm mấy lần khiến ông chủ phải nhắc ăn từ từ

...

Trưa đó chị Hoàng qua đón tôi đi sắm đồ lặt vặt

Lúc tôi đi ra cổng thì tôi quên điện thoại nên chạy vào nhà lấy

Trên phía ban công tầng 3, Rose đứng nhìn chăm chăm vào tôi với vẻ mặt không vui

Tôi chỉ cười nháy mắt chạy vào nhà lấy điện thoại rồi cùng chị Hoàng đi chợ

...

Lúc đi chợ tình cảm lắm luôn. Đi đâu cũng được khen 2 vợ chồng trẻ

Tôi cũng vui sướng lắm. Tôi cũng từng thích chị Hoàng mà

Tôi quyết định mua một chiếc xe 50 phân phối để tiện việc đi lại qua cửa tiệm của tôi. Còn đi học thì đi với hai nàng cho sướng

Tôi và chị Hoàng về nhà chị chơi. Mẹ nuôi bán ngoài cửa tiệm đến tối muộn mới về

Tôi và chị cùng vào bếp

Tôi ngồi đối diện chị lúc nhặt rau. Tôi nghĩ mình thật có phước khi được quen những người con gái xinh đẹp như vậy. Xét về vẻ đẹp thì hai nàng kia ăn đứt chị Hoàng. Chị Hoàng lại mang một vẻ của người phụ nữ từng trải

- "Nhìn gì mà kĩ vậy em, bộ trông chị buồn cười lắm huh?"

Tôi không trả lời mà chỉ cười. Chị nhăn lại khó hiểu

- "Chị có biết hồi bé, lúc chị chuyển đi em đã buồn thế nào không?" - Tôi hỏi chị

- "Làm sao chị biết được" - Chị quay mặt đi hướng khác

- "Em đã thấy hột hăng, mắt mắt rất nhiều. Em cảm thấy buồn như một đứa con nít bị mất đồ chơi"

- "Em xem chị là đồ chơi?" - Mặt chị đỏ lên

- "Không phải, em không có ý đó"

Chị im lặng. Cả hai chúng tôi đều im lặng nấu ăn gần như cả buổi chiều hôm đó. Tôi không hiểu tại sao chị lại nhạy cảm đến vậy

Tôi vòng tay ôm chị ở phía sau lúc chị đang dọn cơm

- "Em xin lỗi chị, em không có ý đó thật mà. Chị là kho báu lớn nhất của em. Chị không hiểu em thì ai hiểu em"

Cả hai đều im lặng. Chị để cho tôi ôm như vậy

- "Chị xin lỗi em vì đã nổi giận vô cớ như vậy. Tại chị nhớ đến một người từng xem chị là đồ chơi của anh ta"

Tôi quay người chị lại đối diện với tôi

Chị đang khóc

- "Cứ cho thời gian buông dài và ta nhìn nhau chậm lại để giữ lâu thêm một chút kỉ niệm chưa phai"

Tôi hôn lên trán chị

- "Thôi ăn cơm nào chị, nguội hết rồi kia. Nào, em thương"

Tôi lấy khăn giấy lau cho chị rồi dìu chị xuống bàn ăn

Tôi cảm thấy hạnh phúc khi hai người ngồi ăn trong buổi tối ấm áp như vậy. Tiếc là thiếu mẹ nuôi, mẹ có báo về lúc chiều là sẽ đi xuống Bình Dương có việc nên đến chiều mai mới về

Ăn cơm xong tôi bắt chị lên phòng khách ngồi còn tôi xuống rửa bát

Các bạn nhớ sau này ăn cơm, rửa bát chính là cách trả ơn cho họ

Tôi lên phòng khách vừa ôm chị vừa xem phim

- "Đêm nay ở lại với chị nhé, chị sợ"

- "Ặc, chị hâm à, em không ở lại đâu"

- "Đi mà cung, chị sẽ chiều cung tới bến"

Chị làm vẻ mặt nũng nịu hết có thể...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Giúp Việc Và Cô Chủ Nhỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.